AMINTIRI DIN ACTIVITATEA DE OFIȚER DE MILIȚIE

LUNGU I. ION

Moto: Adevărul e stăpânul nostru,
nu noi stăpânii adevărului.
Mihai Eminescu

AMINTIRI DIN ACTIVITATEA DE OFIȚER DE MILIȚIE

Editura Argeș Press
2016

B-dul Republicii nr. 88, Piteşti, Argeş
Telefon: 0248.217.704, 0248.210.060
www.ziarulargesul.ro
argesul@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LUNGU, ION
Amintiri din activitatea de ofiţer de miliţie / col. Ion Lungu. - Piteşti : Argeş Press, 2015
Index
ISBN 978-606-8506-17-3

821.135.1-94

Redactor: Cristina Miliare
Tehnoredactare și copertă: Ștefan Grigore
Corectura: prof. Vasile Ghițescu

(Pentru informații și comenzi: tel. 0744140485, 0348431226)

ISBN 978-606-8506-17-3

LUNGU I. ION

Dedic această carte nepoților mei,
Lungu Alexandru, Lungu Vlăduț și Lungu Paul,
pentru a reflecta asupra aspectelor
mai întunecate ale societății omenești
și pentru a cunoaște cu ce s-a confruntat
bunicul lor de-a lungul vieții și a carierei.

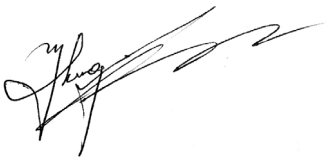

AMINTIRI DIN ACTIVITATEA DE OFIȚER DE MILIȚIE

Cuvânt înainte

Colonelul ION LUNGU a hotărât să aştearnă pe hârtie şi să dea publicităţii aspecte din activitatea sa de ofiţer de miliţie (poliţie), calitate pe care a avut-o timp de peste 30 de ani în aproape toate compartimentele: Miliţie Rurală, Judiciar, Economic, Pază şi Ordine publică etc., lucrând în cadrul Inspectoratului Judeţean Argeş, al Ministerului de interne.

Dumnealui a considerat această muncă, după cum rezultă şi din cuvântul său introductiv, o meserie necesară şi interesantă, pe care a ales-o din convingere proprie, făcând parte integrantă din povestea vieţii sale.

De-a lungul carierei noastre, ne-am întâlnit deseori în misiunile avute, ba chiar am lucrat împreună la unele, de aceea pot garanta că tot ce s-a scris sunt lucruri adevărate.

În cuprinsul acestei cărţi întâlnim subiecte şi titluri diversificate, despre evenimente peste care se aşternuse uitarea, structurate pe capitole, cum ar fi: Crime odioase şi alte fapte antisociale, comise cu mult sadism (cruzime extremă), de exemplu cea din 1965, comisă asupra pazniculuidin ştrandul oraşului Piteşti; dublul asasinat prin decapitare, comis în comuna Oarja, judeţul Argeş, în 1975; crima sadică din 1976 în cazul pictoriţei Steriade Florica, din pădurea comunei Moşoaia, satul Ciocănăi; tragedia familiei Tudor Ciuflea din Colibaşi-Mioveni; dublul asasinat comis asupra familiei inginerului Pricop Petre; povestea sadismului de neimaginat al criminalului în serie Ion Rîmaru şi altele. Relatarea accidentului tehnic de la Secţia Piroliză 1 (1974) şi explozia de la Cracarea catalitică din Combinatul Petrochimic (1978), care au zguduit întregul municipiu Piteşti, dar şi alte titluri, de pildă „Jocuri de noroc în timpul serviciului“, „Fabricarea de ţuică în mod clandestin şi valorificarea acesteia“, furturi de armament şi muniţie, de butelii, de lemne, din buzunare, viaţa de burlac după ce a ieşit ofiţer, dar şi cea de familist etc., dau culoare acestei cărţi şi constituie o parte din istoria unei epoci apuse şi a unei cariere aproape fără greşeală. Mai sunt prezentate şi cazuri deosebite întâlnite în munca sa, mai greu de elucidat, ieşite din comun, ba chiar şi situaţii când au fost evitate erori judiciare. Uneori sunt relatate şi situaţii ilare, hazlii, autorul dovedind că posedă un dezvoltat simţ al umorului, lucru necesar şi binevenit într-un volum în care se descriu atâtea evenimente cu o foarte grea încărcătură psihică. Mai pe scurt şi direct spus, domnul colonel Ion Lungu are, cum s-ar zice, „condei“, fapt

dovedit şi în cartea sa publicată anterior, „Generalul Vasile Milea - eroul care a evitat un posibil război civil şi dezmembrarea României în 1989“.

Un capitol aparte îl constituie prezentarea societăţii de atunci şi a valorilor acesteia, într-un contrast simţitor cu ce se întâmplă astăzi, apoi unele relatări despre modul cum au fost „vânate“ zăcămintele subsolului României şi cum au fost distruse obiectivele industriale ale ţării, iar un altul este intitulat „O creanţă de peste 100 de milioane de dolari“. Aici se arată că abia acum, după 25 de ani, se pare că organele abilitate ale statului român, ca Poliţia, DNA, DIICOT şi altele, s-au trezit şi se fac arestări în rândul escrocilor şi corupţilor. Dar trebuie arătat că unii, după „mult zgomot pentru nimic“, apelează la tot felul de chichiţe avocăţeşti şi scapă cu sentinţe de nu ştiu câţi ani de închisoare, dar... „cu suspendare“ (?!)...

În ultima perioadă, chiar circulă o anecdotă cu „bătaie lungă“, pe care o redăm mai jos:

Într-o sală de judecată, la un tribunal, conform procedurii, judecătorul, înainte de pronunţarea sentinţei, întreabă:

- Inculpat, recunoşti faptele de care eşti acuzat?

- Nu, domnule judecător!

- Cum aşa, la toate înfăţişările anterioare ai recunoscut!

- Da, domnule judecător, dar acum, după ce am ascultat pledoaria avocatului apărării, care a cerut achitarea, îmi dau seama că sunt nevinovat!

Chiar dacă, involuntar, ne amuzăm, este un zâmbet amar, foarte trist.

Un dicton latin spune: „Fiat Justitia, pereat mundus!“ (Să se facă dreptate, chiar de-ar fi să piară lumea!)

Cartea de faţă constituie o lectură care te captivează şi este un prilej de reflecţie pentru fiecare dintre noi. Va deveni oare ţara noastră „România lucrului bine făcut“, cum afirmă actualul preşedinte, Klaus Johannis? Să sperăm!

Col. (r) Cruceană Mihai
Piteşti, ianuarie 2016

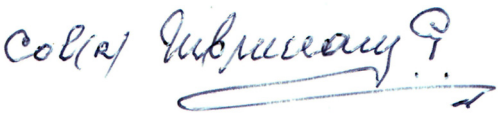

Cuvântul autorului

Munca de poliție este o meserie necesară și interesantă

Conținutul acestei cărți, cu subiecte și titluri diversificate, pe capitole, este de fapt, povestea vieții mele.

Cu toate legile și cutumele, unele fiind dure, exigente, controversate, dar necesare într-o societate, indiferent de gradul de civilizație ori ierarhie, statul - fie că se află într-o lume civilizată ori într-una subdezvoltată – trebuie să vegheze la ordinea și liniștea cetățenilor săi. Ordinea și liniștea publică, într-o țară, sunt la fel de importante ca și dezvoltarea ei. Ele pot fi impuse prin legislație, care să cuprindă reguli clare de conviețuire și pedepsirea celor vinovați de faptele comise. Ele se referă în special la apărarea proprietății (fie private, fie a statului), siguranța cetățeanului, ordinea și liniștea publică, circulația rutieră etc.

Organele care veghează la respectarea legilor sunt percepute de către majoritatea oamenilor drept organe represive, deși cetățenii trebuie să înțeleagă că nici un stat modern nu a ajuns la civilizație decât prin impunerea și respectarea unor reguli stricte, chiar prin pedepse foarte aspre. Deși aceste organe nu sunt acceptate sau respectate de către o parte a societății, majoritatea oamenilor de bună-credință apreciază rolul și activitatea lor în mod pozitiv.

Această profesie se învață în două etape: întâi partea teoretică în cadrul Școlii de poliție sau Academiei de poliție, apoi partea practică - pe parcursul activității, când ai ocazia să aplici cunoștințele teoretice asimilate.

Și mie mi-a plăcut această meserie, așa că, după ce am absolvit Școala de ofițeri, am lucrat în cadrul Inspectoratului județului Argeș, în calitate de ofițer de miliție timp de peste 30 de ani, în aproape toate compartimentele: Miliție Rurală, Judiciară, Economică, Pază și Ordine publică etc...

De-a lungul carierei m-am confruntat cu multe aspecte care nu se regăsesc în manualele sau programele de pregătire, aspecte pe care mi le-au „predat“ persoanele certate cu legea, care foloseau diferite tertipuri pentru a nu fi prinse.

De multe ori când se vedeau încolțite, foloseau expresii argotice, de exemplu: „să mă taie trenul pe din două dacă sunt eu vinovat!“, asta

însemnând că este dispus să împartă pe jumătate cu anchetatorul valoarea bunurilor furate ori delapidate.

În decursul celor 30 de ani de activitate, am avut foarte multe astfel de propuneri, adresate în mod direct sau voalat, dar le-am refuzat categoric.

În acest sens m-au educat atât părinții mei și școala, cât și primul meu șef, căpitanul Baba Gheorghe, Șeful miliției orașului Pitești – un om de o probitate morală exemplară.

Nu am să uit când șeful Biroului Economic - lt. maj. Tănase Ion, locțiitorul șefului raional Pitești și președintele Tribunalului regional Argeș - Iuga Ene au fost arestați pentru infracțiunile de luare de mită și favorizarea infractorului. La prima înfățișare, când s-a citit rechizitoriul, au fost prezente toate cadrele de miliție, asta incluzându-mă și pe mine. Când i-am văzut pe cei enumerați mai sus încătușați, îmbrăcați în zeghe și tunși zero m-a luat groaza și mi-am jurat în sinea mea că nu voi încălca legea niciodată.

În ședințele ținute ulterior, șeful Miliției orașului Pitești ne spunea, citez: „Milițianul trebuie să fie curat ca lacrima, căci atunci nimeni nu are ce-i face!“

Organele de securitate, care atunci erau o structură separată – Departamentul Securității Statului se numea - aveau atribuții pe diverse ramuri: filaj, interceptări telefonice, informații interne etc., depistându-i rapid pe cei necinstiți.

De asemenea, în acea perioadă, Securitatea avea o putere imensă. Primul secretar al județului – funcție similară cu cea actuală de Prefect – era chemat la ordine de șeful Securității județului Argeș de atunci, colonelul Constandache I., ajuns în final la gradul de general.

Personal am avut o „speță“cu organele securității statului pe când lucram la serviciul Economic și răspundeam de Intreprinderea Regională de Electricitate (I.R.E.).

În urma controalelor specifice efectuate, am descoperit că soția unui ofițer de securitate comisese o delapidare destul de însemnată. În timpul cercetărilor, a venit la mine soțul acesteia „recomandându-mi“ să opresc cercetarea soției sale, altfel îmi pun în primejdie propria libertate. Am raportat acest aspect șefului meu direct și ulterior am fost chemați la col. Constandache, căruia i-am prezentat dosarul. După ce l-a studiat, a doua zi m-a chemat la el și mi-a comunicat că dacă așa stau lucrurile „mâine să o arestați pe escroaca asta.“

I-am raportat că mi-e teamă să nu fiu șicanat de soțul acesteia, dar mi-a răspuns că nu am de ce să-mi fac griji. După arestarea femeii, soțul acesteia a fost exclus din Securitate.

Această profesie, ca multe altele, are și riscuri și insatisfacții, iar spre deosebire de alte meserii, are și unele privațiuni specifice. Nu de puține ori am fost „smuls"din mijlocul celor dragi sau al familiei indiferent de oră, aniversare, sărbătoare. Valiza „de alarmă" în care se găseau permanent obiecte de strictă necesitate, o țineam mereu lângă ușă ca să o am la îndemână ori de câte ori un apel telefonic mă trimitea la locul vreunei infracțiuni. În timpul liber, dacă plecam de-acasă, trebuia să anunț la ce adresă pot fi găsit, dacă ieșeam din oraș sau din județ trebuia să înaintez un raport scris și să aștept aprobarea lui. Am fost «la ordin» tot timpul.

Au fost multe urcușuri și coborâșuri de-a lungul carierei, dar cu multă muncă, seriozitate, cinste și echilibru am făcut față tuturor provocărilor, până la momentul pensionării. Ca o recunoaștere a eforturilor depuse în desfășurarea activităților specifice și a rezultatelor obținute, pe lângă aprecierile pozitive ale șefilor ierarhici, am fost distins cu toate clasele Ordinului Militar.

Am scris aceste rânduri din dorința de a pune într-o lumină reală munca de miliție (poliție) și faptul că acțiunile desfășurate au ca scop prevenirea și descoperirea la timp a faptelor antisociale care subminează siguranța cetățeanului și a societății în ansamblul ei și pentru a nu mai fi asimilată cu termenul de *organ de represiune*.

Col. (r) ION LUNGU

Capitolul 1:
CRIME ODIOASE ȘI ALTE FAPTE ANTISOCIALE, COMISE CU MULT SADISM (CRUZIME EXTREMĂ)

Crima sadică din ștrandul orașului Pitești

În conformitate cu prevederile legale, toate obiectivele economice și sociale erau păzite de pază militarizată, care era instruită lunar și controlată de către miliție. Paznicii erau dotați cu costume de haine uniformizate, baston de cauciuc, lanternă și pistoale cu muniție.

Sistemele de pază erau deservite numai de oameni ce trebuiau să îndeplinească anumite criterii, stabilite prin lege.

În raport de importanța obiectivului economic, se stabilea în dosarul de pază al obiectivului, întocmit de miliție, numărul de posturi de pază fixe ori mobile, posturi de acces al personalului muncitor, posturi de pază pentru accesul autovehiculelor etc., în care se stipulau termene de executare.

Obiectivele de importanță deosebită erau asigurate de pază militară cu militari în termen, dar și cu pază civilă și militarizată, în special la accesul personalului muncitor și accesul autovehiculelor. În raport de importanța obiectivului, paza militarizată era dotată cu muniție și pistol atât pe timp de zi, cât și pe timpul nopții.

Ștrandul din municipiul Pitești era prevăzut cu un post de pază mobil – pază militarizată, pe trei schimburi. Fiecare paznic, atât la intrarea în post, cât și la ieșire, avea obligația de a primi și preda armamentul, la orele stabilite. Distribuirea și primirea armamentului era făcută de șeful de grupă, pe bază de semnătură.

La data de 07.09.1965, paznicul ce deservea ștrandul sus-menționat, anume B.I., nu a mai venit din postul de pază la ieșirea din post, fapt ce a determinat pe șeful acestuia să-l caute în postul de pază.

După o scotocire prealabilă, i-a găsit într-un tufiș sacoșa cu unele alimente și în altă parte cascheta pe care o purta, toată plină de sânge, aruncată lângă o tufă în apropierea lacului.

Fiind sesizate organele de miliție, acestea s-au deplasat la locul faptei, unde au mai găsit și alte obiecte și pete de sânge, pe care le-au ridicat în vederea expertizării. În urma expertizei a rezultat că sângele de pe șapca

paznicului era de natură umană și corespundea grupei sangvine a paznicului, ceea ce ducea la bănuiala că paznicul a fost lovit în cap și apoi transportat și ascuns în altă parte. Cu privire la celelalte pete de sânge expertizate a rezultat că sunt de natură animală.

În legătură cu această crimă, au fost formulate mai multe ipoteze în vederea prinderii autorilor. Una din ipoteze era aceea că muncitorii de la abatorul de carne din acea zonă au furat carne de la locul de muncă și, în timp ce o transportau prin ștrand, au fost opriți de către paznicul respectiv și probabil a avut loc o altercație care s-a soldat cu o crimă. O altă ipoteză era aceea că una din persoanele cu care era în dușmănie l-a omorât deliberat și apoi i-a ascuns cadavrul, ori alții care au intenționat să intre în posesia pistolului. Au mai fost lansate și alte ipoteze. Problema prioritară era însă găsirea cadavrului. Locurile unde se bănuia că a fost ascuns cadavrul erau lacul din ștrand, râul din apropiere, tufișurile ștrandului ori alte locuri mai îndepărtate.

Prima dată a fost căutat în lacul din ștrand, care în unele locuri avea o adâncime de peste 2 metri, dar din cauza apei tulburi și a mâlului gros, nu s-a găsit nimic. În paralel, au fost scotocite mai multe locuri unde se bănuia că a fost ascuns cadavrul paznicului, dar fără niciun rezultat.

Atât lucrătorii de miliție din județul Ageș, cât și specialiști din Inspectoratul General de Miliție, din București, au hotărât să mai caute încă o dată în locurile verificate anterior, stabilind să golească Lacul Ștrand, pentru a avea certitudinea că a fost controlat bine.

După evacuarea apei, în apropierea podețului de peste lac, a fost găsit cadavrul paznicului, strangulat cu o sârmă de gât, care era înfășurată prin gură de mai multe ori, iar cu altă sârmă era legat de picioare. La capetele opuse ale celor două sârme era legată câte o dală de beton, cu scopul de a nu ieși cadavrul la suprafață.

După găsirea cadavrului, se punea problema cine sunt autorii, unde este pistolul și muniția și care a fost mobilul crimei comise cu mult sadism.

Toată poliția județului Argeș, indiferent de compartimentul de lucru, avea sarcina principală de identificare a autorilor. După circa 6 luni de la comiterea faptei, a fost identificat minorul A.B. din comuna Poiana Lacului, Vedea ori Cocu, nu mai reține bine localitatea. Într-un anturaj de tineri, în timp ce erau bine-dispuși, a început să plângă, afirmând că nu mai poate dormi liniștit de când a fost martor ocular la o crimă comisă în Pitești. Mustrările de conștiință îl stăpâneau și nu mai putea suporta coșmarul prin care trecuse, fără ca el să realizeze din timp cum se va

termina această faptă. Unul din tinerii care fuseseră de față când acesta a povestit drama prin care trece, a venit la organele de miliție sesizând acest aspect, care urgent a fost luat în seamă.

Paznicul din ștrand. Așa arăta victima după ce a fost scoasă din apă

Fiind invitat la miliție, acesta, fără nicio reticență a povestit amănunțit cum l-a cunoscut pe numitul P.C. din localitatea Râmnicu Vâlcea, în vârstă de 26 de ani, în timp ce s-a întâlnit cu el în orașul Pitești și după câteva întâlniri, au rămas prieteni.

Pe parcurs, P.C. i-a povestit că șade prin Pitești deoarece este urmărit de poliția din Râmnicu Vâlcea pentru niște furturi comise și că el a mai făcut pușcărie de câteva ori și intenționează să fugă din țară în Iugoslavia și apoi undeva mai departe, propunându-i că dacă vrea, îl ia și pe el.

Minorului i-a surâs această propunere și după alte câteva întâlniri, acesta i-a dezvăluit planul său de fugă din țară. Planul său era ca să facă rost de un pistol cu muniție, să atace sucursala Băncii Naționale din Pitești, de unde să fure o sumă mare de bani și apoi amândoi vor fugi în Iugoslavia.

Aproape în fiecare seară ei se întâlneau în restaurantul din ștrand, unde de obicei ședeau amândoi și consumau băuturi alcoolice și mâncare până la închiderea localului, adică la ora 22. Consumația era plătită de către P.C., care avea bani ce proveneau din furturile comise în orașul Râmnicu Vâlcea. După închiderea restaurantului, ei se așezau pe una din băncile din

ştrand, ocazie cu care paznicul B.I. i-a legitimat şi le-a pus în vedere să plece. Ei au insistat să-i mai lase acolo, că aşteaptă două fete să vină şi apoi vor pleca, servindu-l apoi cu o ţigară Kent şi în felul acesta, uşor, l-au atras de partea lor, împrietenindu-se.

Pentru a fi scufundată la fundul apei, victimei A.I. i-au fost legate două greutăţi, una de picioare şi alta de gât

Văzându-l că este înarmat, au hotărât împreună să-i fure pistolul şi muniţia, făcând un plan diabolic. Câteva zile au studiat terenul pentru a fixa locul şi momentul comiterii acestui act, stabilind punctul de trecere obligatorie a victimei care făcea periodic rondul postului de pază, respectiv aleea pe unde se deplasa şi trecea peste podeţul de peste lac, unde erau mai mult copaci şi tufe, iar ei puteau să se ascundă pentru a nu fi văzuţi.

După ce au stabilit precis locul unde vor ataca victima, au făcut necesarul materialelor de care vor avea nevoie pentru uciderea şi ascunderea cadavrului. În acest loc, ei au adus 4-5 dale de beton, mai multe bucăţi de sârmă groasă, câţiva bolovani şi nişte cârpe. Apoi au exersat împreună acest scenariu, unul din ei a jucat rolul victimei, iar celălalt pe cel al atacatorului. Acest exerciţiu l-au făcut de mai multe ori până ce s-au convins că este perfect şi nu pot da greş.

Ei veneau foarte des în ștrand și de fiecare dată, după ce serveau câte ceva la restaurant, făceau în așa fel și-l întâlneau și pe paznic, pe care-l ademeneau cu câteva țigări și cu câte o sticlă de bere, iar apoi ei dispăreau în întuneric și îl așteptau în locul stabilit, pregătiți pentru atac.

Au trecut multe zile până ce l-au atacat, deoarece de câte ori paznicul trecea pe acest traseu mai erau și alte persoane în jur, fie că se plimbau, fie ședeau la aer curat pe bănci. La data de 07.09.1965, în jurul orei 1,00, inevitabilul s-a produs. În timp ce paznicul B.I. trecea prin locul respectiv, când s-a apropiat de ei, l-au atacat pe furiș, recidivistul P.C.lovindu-l în cap cu o piatră mare înfășurată într-o cârpă și după ce acesta a căzut la pământ i-a luat pistolul și muniția și suma de bani găsită asupra victimei, iar apoi l-au legat cu sârmă, de cap și de picioare și au legat două dale de beton de aceste sârme. Întrucât lacul era foarte aproape, l-au târât, aruncându-l în locul stabilit unde imediat s-a scufundat, în special din cauza greutății celor două dale de beton. Lacul, în acest punct, avea o adâncime de peste 2 metri, iar pe fundul lui era un strat gros de mâl.

După comiterea crimei, s-au retras în camera de hotel pe care o închiriaseră, consumând câteva sticle de alcool, după care au dormit împreună, fiind mulțumiți de modul cum au acționat, cât și de suma de bani găsită asupra victimei, bani care erau din salariul primit cu o zi înainte, precum și de pistolul și muniția însușită.

Dimineața când s-au sculat au convenit împreună să împartă suma de bani pe din două, iar apoi să se retragă fiecare la casa lui până ce poliția va înceta căutarea asasinilor, iar pistolul și muniția au fost luate de către P.C. și duse la Râmnicu Vâlcea.

După o perioadă de timp, urma să se întâlnească pentru a da lovitura la sucursala Băncii Naționale, așa cum aceștia plănuiseră anticipat.

Nu s-a mai întâmplat această lovitură, întrucât au fost descoperiți înainte ca ei să comită a doua crimă. Ambii au fost arestați, recunoscând fapta comisă, pistolul și muniția au fost recuperate și apoi au fost deferiți justiției, fiind judecați și condamnați la închisoare.

Dublul asasinat comis cu acte de cruzime, prin decapitare, în comuna Oarja, județul Argeș

Familia Angelescu Vasile din comuna Oarja era compusă din trei persoane și anume: el, soția și mama-soacră.

Părea o familie normală, ca majoritatea oamenilor din această localitate, care se ocupa de întreaga gospodărie, unde aveau mai multe păsări, animale, teren agricol cultivat cu porumb, grâu și zarzavaturile necesare pentru o familie. El avea vârsta de 39 de ani, soția cu câțiva ani mai mică iar soacra circa 60 de ani și toți munceau din zori și până-n seară în gospodăria respectivă, pe tot parcursul anului, așa cum se face și în prezent la țară.

După căsătorie, o perioadă relativ bună, treburile se desfășurau normal, cu unele mici disensiuni. Acestea au degenerat în certuri și bătăi, care porneau de la discuții banale apoi se accentuau progresiv.

Fiind reclamat de către soție la organele de miliție, soțul a fost avertizat în scris, apoi amendat în repetate rânduri, dar când se întorcea de la miliție acasă, scandalul lua amploare. El se simțea jignit de cuvintele soției și soacrei sale care de obicei se uneau împotriva sa și de multe ori nu mai putea face față discuțiilor celor două femei (Angelescu Vasile avea patru condamnări și când i se reproșa acest lucru scandalul lua amploare). Pentru a-și îneca amarul a început să consume alcool, însă nu bea să se îmbete și apoi să meargă la culcare, ci din contră, pentru a i se deschide apetitul de scandal.

Pe data de 17.09.1975, în timp ce el se afla în bucătăria de vară din curtea casei, a venit soția cu vitele de la câmp și spontan au început reproșurile în mod reciproc ajungându-se la bătaie, până ce ea a fost doborâtă la podea și de teamă să nu-și revină a luat satârul și i-a tăiat gâtul ca la o pasăre.

După circa o oră a venit de la câmp și soacra acestuia și fiind invitată în bucătărie i-a aplicat mai multe lovituri și după ce a fost doborâtă, i-a tăiat gâtul cu același satâr, aruncându-i capul într-un colț al bucătăriei.

După comiterea dublului asasinat a mai băut ceva, și-a făcut bagajul și a fugit de-acasă, ascunzându-se pentru a nu fi găsit de miliție sau văzut de vecini. Ulterior s-a aflat că a stat ascuns într-un fânar la câteva case mai sus de el, de unde putea vedea sau chiar auzi tot ce se întâmpla în apropiere, la el acasă.

Angelescu Steliana, decapitată de Angelescu Vasile, soţul acesteia, pe 17.09.1975

Stancu Gherghina, com. Oarja, decapitată de Angelescu Vasile, ginerele acesteia, pe 17.09.1975

Din acest loc a putut vedea tot ceremonialul de înmormântare a soției și soacrei sale, moment ce l-a determinat să aibă mustrări de conștiință, hotărând să se sinucidă. În dimineața după înmormântare s-a îndreptat spre pădurea comunală unde a găsit un copac ușor aplecat, pe care s-a

urcat la o înălțime de circa 8-10 metri, si-a pus o sfoară groasă de gât, apoi s-a aruncat în gol, sfârșind și el cu viața.

După mai multe căutări și investigații zadarnice, miliția l-a dat în urmărire generală, fiind suspiciuni că a fugit din țară.

Angelescu Vasile, n.22.02.1939 în com. Oarja, fiul lui Ilie şi Floarea. Are 4 condamnări. Autorul dublului asasinat (soţia şi soacra) în ziua de 17.09.1975

La circa șapte luni de la data fatidică, în primăvara anului 1976 când a fost organizată o vânătoare în zonă, un vânător a trecut exact pe sub copacul unde era spânzurat sinucigașul și a văzut o pereche de pantofi și haine degradate pe sol. Privind mai atent a văzut că un om este spânzurat de o ramură mai groasă a copacului. Anunțând organele de miliție și procuratura, s-au deplasat la fața locului și după efectuarea cercetărilor s-a stabilit că acesta este Angelescu Vasile, autorul dublului asasinat care a lăsat și un bilet de adio, cuprins de regrete și mustrări de conștiință.

Asemenea sinucideri, mult mai grave, sunt și în zilele noastre și probabil vor mai exista cât va fi lumea pe acest pământ. De exemplu, un caz recent s-a petrecut pe data de 24.03.2015, ora 10:30, când copilotul Andreas Lubitz de pe avionul Germanwings, profitând de momentul când pilotul a ieșit din cabină, a blocat ușa cabinei mergând cu avionul în picaj circa două minute, în urletele disperate ale pasagerilor, cu o viteză de 900 km/h, zdrobindu-se de un versant al munților Alpi la ora 10:40. Toți cei 150 de pasageri au murit pe loc, aeronava fiind distrusă în totalitate. Ulterior s-a stabilit că pilotul a negociat cu sinucigașul să-i deschidă ușa,

dar l-a refuzat și apoi a-ncercat să forțeze ușa blocată cu un topor pentru a intra să redreseze avionul, dar a fost prea târziu și catastrofa a avut loc.

Oare de ce asemenea sinucigași nu sunt monitorizați și izolați înainte de a-și pune în practică planul diabolic ?

Copilotul sinucigaș era cunoscut de mai mult timp ca fiind bolnav psihic și afirmase că va provoca o mare catastrofă și numele său va fi auzit în toată lumea.

Dublul asasinat, de o cruzime incredibilă, comis asupra familiei ing. Pricop Petru

Dispariția misterioasă atât de acasă, cât și de la serviciu, timp de mai multe zile, a soților Pricop, a pus pe gânduri atât colegii de la locurile de muncă ale acestora, cât și rudele apropiate și vecinii. Inginerul Pricop Petru lucra ca inginer șef la Uzina de Motoare Electrice din localitatea Ștefănești, iar soția acestuia era profesoară la Liceul Zinca Golescu din municipiul Pitești. În Pitești, aceștia veniseră cu un an în urmă, din Timișoara, unde se cunoscuseră și se căsătoriseră. Până la data fatidică, nu aveau copii. Locuiau cu chirie într-un bloc de 9 etaje, destinat numai specialiștilor, situat pe Calea Bascov nr. 2, etajul III, apt.9, iar în proprietate aveau și un autoturism. Întrucât anvelopele la mașină erau uzate, au hotărât să meargă la București să cumpere anvelope, cât și pentru alte cumpărături.

Inginerul șef a mers la casiera Floarea Neagu, a primit chenzina numai în bancnote noi din seria H0015 și apoi a plecat acasă, unde soția îl aștepta pentru a pleca la drum, conform înțelegerii.

În timp ce soția inginerului pregătea bagajul, a sunat la ușă vecinul său de la ultimul etaj și anume Ghibnăr Ioan, ce locuia pe aceeași scară, la apt.19, în vârstă de 35 de ani, fără serviciu, care periodic îl mai ajuta pe inginer la treburile gospodărești. După ce profesoara l-a văzut pe vizor, i-a deschis ușa invitându-l înăuntru. Profesoara i-a spus că se grăbește să-și facă bagajul, deoarece îșI așteaptă soțul, să plece împreună la București pentru a face cumpărături. Scopul vizitei era acela de a cere niște bani împrumut, așa cum mai făcuse și altădată. Profesoara a scos banii din portofel și în momentul în care a întins mâna să i-i dea, acesta a lovit-o puternic, prin surprindere, cu pumnul în stomac, profesoara căzând pe covor. După ce a lovit-o, a târât-o până în dormitor, în stare de inconștiență. A mers la bucătărie, de unde a luat două cuțite și cu unul dintre ele i-a tăiat gâtul ca unui animal, de teamă ca aceasta să nu se trezească. În continuare,

i-a luat banii din geantă și bijuteriile. Pregătindu-se să plece rapid, s-a dus la ușă și uitându-se pe vizor, a văzut mai mulți copii care se jucau la scară, în fața ușii. În această situație, a fumat câteva țigări așteptând să plece copiii, însă aceștia continuau să se joace acolo. În timp ce era cu ochii pe vizor, l-a văzut pe inginerul Pricop Petru că vine acasă și, pe moment, i-a venit inspirația să mimeze o conversație de revedere cu profesoara. După ce inginerul a intrat în casă, l-a întrebat pe Ghibnăr Ioan ce mai face și l-a rugat să nu plece, pentru că are nevoie de o mână de ajutor la căratul unor bagaje. Acceptându-i propunerea, a reintrat în apartament și în timp ce inginerul traversa sufrageria, Ghibnăr Ioan a luat fierul de călcat de pe un scaun și l-a lovit pe inginer cu putere în cap, din spate. Acesta a căzut la podea. Lovitura a fost atât de puternică, încât mânerul de ebonită al fierului de călcat s-a spart în mici bucăți, care s-au împrăștiat prin sufragerie. După ce l-a ucis și pe inginer, a mai fumat o țigară apoi i-a luat banii din buzunarul interior al hainei și bijuteriile pe care le avea asupra sa.

De teamă să nu-și revină, l-a așezat lângă soție și i-a tăiat gâtul, la fel ca și acesteia, apoi a plecat din apartament cu toată prada, închizând ușa fără a o încuia. Către seară, a luat cuțitul și bijuteriile,pe care le-a îngropat în spatele blocului. Timp de câteva zile, nimeni nu a știut nimic despre oribila crimă, până când buna lor prietenă și vecină, Lungu Elena, a mers la ei acasă și a sunat la ușă, dar nu i-a răspuns nimeni. Sesizând un miros puternic, a deschis ușa și a pătruns în apartament, mergând în dormitor, unde a văzut cadavrele celor doi zăcând alături, apoi a ieșit repede din apartament și a alarmat vecinii. Printre vecini și gură-cască, a venit și Ghibnăr Ioan, căruia îi înotau ochii în lacrimi după ce a văzut cadavrele, spunând că după ce va fi prins criminalul, el personal îl va spânzura. Urgent a sosit la fața locului o echipă de ofițeri de miliție condusă de cpt.Lazăr Marin - șeful Serviciului judiciar și procurorul Andronescu Radu, care au efectuat cercetările la locul faptei și, în paralel cu acestea, investigațiile preliminare descoperirii autorului dublului asasinat. După terminarea cercetării locului faptei, a fost întocmit un plan de acțiune, care să conducă la descoperirea autorului, emițându-se mai multe ipoteze: 1) Crima a fost comisă de către serviciile secrete din afara țării, ca urmarea faptului că după ce a fost la specializare în străinătate și a fost recrutat de aceștia ca agent secret, a refuzat să mai colaboreze. 2) O persoană care a știut că în ziua respectivă a primit chenzina, știa că avea și bijuterii,și acomis crima în scop de jaf. 3) Fostul soț al profesoarei, dintr-o localitate

îndepărtată, a comis asasinatul din gelozie și în scop de jaf. 4) Un inginer de la uzina la care lucra, care vroia să-i ia locul. 5) Elevii profesoarei, care era foarte exigentă, ar fi putut comite această faptă. 6)Soții Pricop s-au certat, apoi soțul și-a ucis soția după care s-a sinucis. Toate ipotezele erau plauzibile. În spatele acestora a stat o vastă activitate de cercetare, investigații, confruntări, percheziții etc. Numai după câteva zile de la descoperirea dublului asasinat de către vecini, a fost arestat și autorul, respectiv vecinul de la etajul 9, Ghibnăr Ioan. Asasinul era căsătorit, tatăl unui copil, iar el a refuzat să muncească fiind un consumator înrăit de băuturi alcoolice.

În primele zile după ce a fost arestat, l-am audiat personal. Nu a recunoscut fapta comisă, afirmând cu tărie că este nevinovat. Avea o alură de om liniștit, vorbea rar și sigur pe el și chiar eu aveam îndoieli. După ce i s-au administrat probele, a recunoscut fapta comisă și a regretat-o.

În legătură cu împrejurările în care s-a comis acest asasinat, distinsul magistrat Sergiu Andon a publicat un articol intitulat «Trei țigări după sentință».

Fac mențiunea că sentința a fost de condamnare la moarte, prin împușcare, pronunțată în ședință publică la Casa Tineretului din Pitești, fiind televizată.

TREI ȚIGĂRI DUPĂ SENTINȚĂ

Am redat fidel fiecare dată, fiecare nume, fiecare loc. Nu am improvizat nimic. Întîmplările au fost, și așa, stranii și de neînțeles

Era toamnă la Pitești.

Cînd a sunat telefonul, Ovidiu Păunescu, criminalistul județului Argeș, scria ciripi. Pregătea ancheta unor dosare aflate pe rol, mai importante sau mai puțin importante.

Cînd a sunat telefonul, procurorul-șef, Ion Papuc, dicta la mașină. Acte obișnuite.

Tot cînd a sunat telefonul, procurorul Radu Andronescu se pregătea să ceară înviere pentru cîteva ore, maiorul Marin Stoica verifica pieliță subțire de la un sanitar industrial unde fusese comise două sparțeri, iar căpitanul Ilie Stoica, căpitanul Stoica Ion nici nu-și mai aminteșe ce făcea. Poate că citea... Sportul.

Era joi, 30 octombrie 1969. Procurori ași, procurori și ofițeri de miliție, de la municipiu și de la județeană, își vedeau încă de treburile lor minore. Era ora 12.30 cînd glasnica aparatelor telefonice i-a pus în mișcare, pentru a alcătui acel aparat exact, metodic, fără răgaz, fără toleranțe de cîntare sau scăpări, chemat să facă lumină în cazurile rare, în cazurile de neînțeles, în cazurile de neiertat.

— S-ar putea să fie vorba de o moarte subită ; mai exagerează oamenii, și-a spus Ovidiu Păunescu. În sfîrșit... vădind și făcînd.

A pornit într-acolo.

— Să nu fie o glumă proastă, a murmurat ca pentru sine procurorul-șef, Ion Papuc. Dar să merg și să văd. S-a urcat în mașină și a plecat.

— ...La biocuri ? În locuința unei profesoare ? De n-ar fi vorba de prietena noastră... s-a gîndit Radu Andronescu. Oricum, trebuie să ajung cît mai repede.

A demarat cu viteză.

Din diferite colțuri ale orașului, anchetatorii se precipitară către locul indicat. Peste cîteva ore, același lucru aveau să-l facă specialiștii aleriți din Capitală, de la Procuratura Republicii și de la Inspectoratul general al miliției. Pentru că nu era o glumă proastă. Pentru că nu era nici o exagerare.

Era ceea ce avea să afle a doua zi căpitanul Lazăr, coborînd scările spitalului. Inspectorul-șef al miliției județene dăduse dispoziții ferme să nu se comunice nimic privind servitorul judecar, internat pentru ulcer. Își ducea viața liniștită, respectînd cu sfințenie toate indicațiile medicale de care se face că nu știe. Regim alimentar regulat și evitarea fumatului. Așa se face că Nicolae Ghibnăr coboară scările senin, destins; legănînd plasa cu carte... — cu gîndul la soția care-i așteptă la poartă, la conducătorul medical, la locuința lui, intimă și fără bucluc al procurorilor de spital. Întîlnește un subofițer :

— Să trăiți !

— Ce-i cu tine pe-aici ?

— La morgă... cu cazurile acelea...

— Care cazuri ?

Peste cîteva minute, căpitanul Lazăr ajunge gîfîind la poartă, pune plasa în brațele soției, o anunță să nu-i mai aștepte și, fără să-i mai asculte protestele, aleargă înapoi, către clădirea sumbră din colțul cel mai ferit al curții, mică, rece, boțească academic „Prosectura".

Dispar niște persoane

Întîmplările s-au produs pe calea Bascov nr. 2, într-un bloc nou dintr-un cartier modern, frumos și curat, într-un bloc cu nouă etaje, cu apartamente spațioase, bine împărțite, bine izolate fonic, într-un cuvînt — cu tot confortul, în care numai apa se oprește cam des. Un bloc locuit de specialiști veniți din diferite colțuri ale țării, în special pentru tinăra uzină de mobilă electrică, familii care se cunoșteau sau nu se cunoșteau între ele, oameni cu firi diferite, cu sentimentele și cu resentimentele lor. Se aflau între aceștia, dar majoritarea locatarilor, în instalarea în oraș, unii se mai vizitau și după aceea, dar majoritarea locatarilor, în special cei despărțiți de mai multe etaje, nu se știau între ei, se ocoleau pe scări sau la ușa liftului, fără să se salute.

Într-o zi, spre exemplu, copilul Nicolae Ghibnăr a venit acasă timid și respectuos, ca de obicei. Care Ghibnăr ? Băiețelul acela blond, de la etajul IX, ghiozdan o lucrare de control la matematică, la care din cinci exerciții rezolvase doar unul, și acela pe jumătate, primind cu îndulgență nota 6. Dar mai nimeni nu putea să prevadă că această teză slabă, scrisă cu credință pe foaia cu pătrățele, va căpăta curînd o importanță formidabilă.

Nici dengre familia Pricop, de la etajul I, nu se cunoșteau mare lucru. Ea, Marieta — o femeie blondă, cu părul ciufulit, cochetă, comsecadă, generoasă, străină de micile cancanuri dintre locatari, în care găsesc întotdeauna o vorbă bună sau bani de împrumutat. Soțul ei, Petru Pricop, inginer la uzina de micromotoare, făcea zilnic, venind de la serviciu, același scurtă alătură, la „Doi cocoși". Sea din fugă un coniac mic, împărțea două-trei glume celor pe care-i întîlnea și se năpustea în apartament, trăgînd după el un vînt de bună dispoziție. Aranca de la ușă mapa direct pe masa din bucătărie, căci trebuie să fin masa gonită, se plîngea Marieta, nevastă-sa, altfel nebunul e în stare să-mi spargă farfurille — mapa se răsucea cuminte prin aer, pe acestui traiectorie, într-o mișcare îndelung repetată, ca un număr de circ, iar în clipa în care ateriza pe tăblia lustruită, „nebunul" striga din toți plămînii — „Vă salut, am sosit !". Nici n-ai fi zis că e atît de slab și suferind. Era, nu era cineva de față, el striga la fel : „Vă salut, am sosit !"

★

Straniile misterioase au început vineri. Vineri să fi fost ? Da, da, vineri fiert la centrul de lapte. Nimeni nu va mai descoperi vreodată autorul. Ea nu regreta nici geanta, ascunsă cu pantofi, nici mărunțișul din ea, ci lipsa buletinului de identitate. Acest fi dădea încrederea existenței ca cetățean și lipsa lui, fie și temporară, o stînjenea.

O dată cu geanta, Marieta i-a-au furat și cheile apartamentului. În ziua aceasta zi s-a mai comis un mic act de estitisire, care și ea va rămîne anonim ; cineva a smuls carcasa cu butonul soneriei de la ușa lor.

După-amiază, precaut, Petru a schimbat broasca de la intrare. Însă firele soneriei au rămas eventrate și pereteie alb, gînd la întoarcerea șoților din călătorie. Se pregăteau să plece în zori la București.

În dimineața următoare, simbătă, pe la ora 9, o vecină cumsecade, Eugenia Crăciun, a venit s-o cheme pe Marieta la cumpărături. Ea s-a scuzat că mai leagă, a discutat amabilă cu una și cu alta, povestindu-le că peste trei ceasuri va pleca spre Capitală.

Trei țigări după sentință

Tragedia familiei Tudor Ciuflea, din localitatea Colibași, jud. Argeș

Tânărul Micu Dan, din localitatea Râmnicu Vâlcea, a cunoscut-o pe Ciuflea Elena, din localitatea Colibași, satul Mioveni, și după ce au flirtat o perioadă de timp, au hotărât să se căsătorească. Nunta a avut loc în orașul Râmnicu Vâlcea și s-a desfășurat într-o deplină armonie, existând o bună înțelegere între cele două familii, ale părinților tinerilor.

După ce au petrecut luna de miere împreună, aparent lucrurile păreau a merge normal, ca în orice familie tânără, iar apoi au dat naștere și la un copil - o fetiță ce era flebețea părinților dar și a bunicilor. După o perioadă de 2 ani a venit pe lume și cel de-al doilea copil, tot o fetiță.

Pe măsură ce timpul trecea, au apărut mici neînțelegeri familiale, soldându-se cu supărări, certuri și apoi bătăi, atât din cauza problemelor cotidiene, cât și din cauza unor vicii sociale care puseseră stăpânire pe tânărul tată.

Toate aceste probleme din familie erau cunoscute și de părinții tinerilor, care au încercat în repetate rânduri să-i potolească, dar rezultatul a fost negativ.

În această situație, soția acestuia, Micu Elena, a luat cei doi copii și a plecat la părinții săi din localitatea Colibași, sat Mioveni.

Numitul Micu Dan a încercat în repetate rânduri să-și convingă soția să se reîntoarcă acasă, în orașul Râmnicu Vâlcea, dar fără niciun rezultat. Văzând că nu are niciun semn de împăcare cu soția, a trecut la amenințări în repetate rânduri, dar atât socrii cât și soția au crezut că face aceasta pentru a-i intimida, crezând probabil că în felul acesta vor reuși să se împace. Toate aceste amenințări au fost trecute sub tăcere, toți crezând că timpul va fi în favoarea lor și problemele se vor rezolva.

După o perioadă de timp, Micu Dan a pus la cale un plan diabolic, bine pregătit, procurând o armă de vânătoare cu care a făcut mai multe exerciții de tragere și, pe data de 12.05.1978, în jurul orei 1,00, a plecat din Râmnicu Vâlcea spre Colibași și, după ce a ajuns la domiciliul socrilor săi, a forțat ușa apartamentului, a intrat în interior, fiind întâmpinat de socrul său, Ciuflea Tudor, care a fost împușcat mortal pe loc și apoi a trecut la executarea celorlalți. A doua victimă a fost soacra acestuia, anume Ciuflea Ioana, apoi soția asasinului, Micu Elena și în continuare au fost executați cu sânge rece și cei doi copii ai săi, respectiv Micu Ana, în vârstă de un an și Micu Cristina, de 3 ani.

Numitul Micu Dan, din oraşul Rm. Vâlcea, care se găsea în divorţ cu soţia şi despărţiţi în fapt, pe data de 12.05.1978, ora 1,00, a forţat uşa apartamentului socrilor săi din com. Colibaşi, sat Mioveni, jud. Argeş şi a împuşcat mortal cu arma de vânătoare pe socrii săi, Ciuflea Tudor şi Ciuflea Ioana, pe soţia sa, Micu Elena şi pe copiii săi, Micu Ana în vârstă de 1 an şi Micu Cristina, de 3 ani. După comiterea faptei, asasinul s-a sinucis cu aceeaşi armă.

După acest masacru, comis cu multă ură şi cruzime, a îndreptat arma spre el, împuşcându-se drept în inimă, împuşcătura fiind mortală.

Zgomotul împuşcăturilor a alarmat toţi vecinii, cât şi pe locatarii din apropiere, care au anunţat urgent organele de miliţie, care s-au prezentat urgent la faţa locului. Cei ce au venit la locul tragediei pentru a efectua cercetările, au avut parte de o scenă incredibilă, macabră, care în ţara noastră nu se întâmplă decât, poate, o dată la o sută de ani.

După trei zile, a avut loc ceremonialul religios de înmormântare al celor cinci victime. A fost ceva de nedescris, o tragedie fără egal. La slujbă au participat mulţi preoţi împreună cu majoritatea consătenilor din Mioveni, fiind considerat un eveniment extrem de rar întâlnit în ţara noastră.

Crima sadică comisă asupra profesoarei Steriade Florica

În vara anului 1976, în comuna Moșoaia, satul Ciocănăi, jud. Argeș, a fost descoperit cadavrul unei femei fără cap, îngropată în pădure, într-un loc dosnic, de către autorii crimei. După aprecierea specialiștilor, femeia ar fi avut, la data crimei, cca 40-45 de ani, cu pedichiura și manichiura făcută și în general cu un corp bine îngrijit.

Atât poliția, cât și presa locală, a dat repetate știri pentru a fi identificate persoanele dispărute de la domiciliu, în vederea identificării acestei persoane, dar rezultatul a fost negativ.

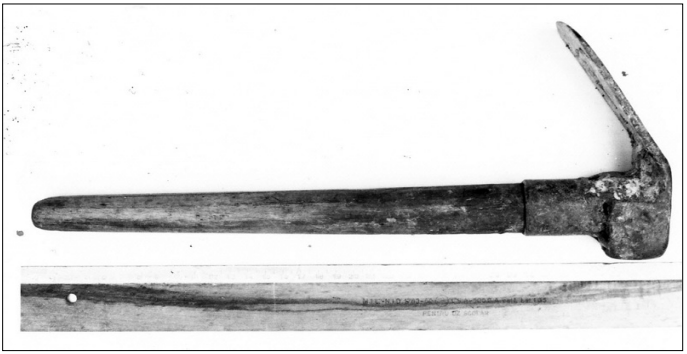

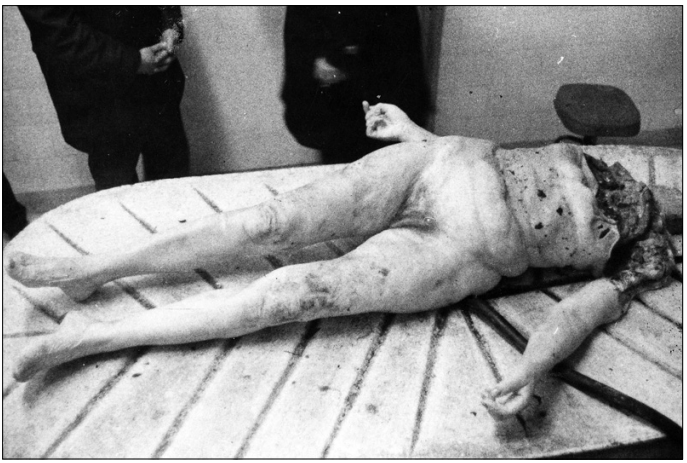

Steriade Florica, profesoară și pictoriță, ucisă de către o așa-zisă prietenă

S-au emis mai multe ipoteze de către specialiștii din acest domeniu, în colaborare cu organele centrale. O ipoteză era aceea că criminalul provine din altă localitate și victima a fost adusă acolo. A fost chiar și una conform căreia victima este o persoană străină recrutată de agenturile străine cu scopul de a spiona în România și probabil că a fost omorâtă în mod misterios.

În această cauză s-a întocmit un plan de acțiune cu foarte multe ipoteze și termene de executare.

După circa două-trei luni s-a prezentat la organele de miliție soțul profesoarei Steriade Florica, spunând că soția lui, care pleca în străinătate foarte des, nu a mai dat niciun semn de viață și este posibil ca ea să fie această persoană. Fiind întrebat ce vârstă are soția, acesta a precizat că împlinise de curând 65 de ani. Nici o speranță nu a fost nici de data aceasta, deoarece vârsta biologică a cadavrului a fost stabilită la 40-45 de ani.

După ce miliția i-a pus în față mai multe fotografii, acesta i-a recunoscut o parte din hainele cu care era îmbrăcată victima când a plecat de acasă și apoi și alte probe, stabilindu-se cu certitudine că femeia al cărei cadavru a fost găsit, este profesoara Steriade Florica.

În felul acesta s-a făcut un pas uriaș în identificarea autorului crimei. Ulterior i-a fost găsit și capul în aceeași pădure, la o distanță destul de mare, care fusese dus acolo de către animalele sălbatice, dar se afla într-o stare avansată de descompunere.

Din investigațiile făcute de miliție pentru întocmirea cercului de suspecți, a rezultat că profesoara avea foarte multe cunoștințe atât în Pitești, cât și prin comunele vecine, inclusiv elevii care au fost pregătiți de către aceasta. După ce s-a făcut un cerc mare de bănuiți, s-a trecut la eliminarea acestora unul câte unul, până ce s-a ajuns la adevărații suspecți care puteau fi autorii crimei.

La domiciliul unde locuia, profesoara a fost vizitată de mai multe persoane cu diferite probleme, inclusiv și de autoarea crimei în persoana tinerei P.V. care i-a fost elevă și cu care legase și o prietenie, ajutând-o periodic la curățenie, la bucătărie etc. Cu această ocazie, suspecta P.V. a văzut în casă mai multe obiecte de valoare, bijuterii și bani și astfel i-a venit ideea să o jefuiască.

După o perioadă mai îndelungată, suspecta a invitat-o la ea acasă, unde mai fusese de câteva ori, invitație acceptată. În acest timp, împreună și cu alți complici din familie, au pus la cale uciderea și jefuirea profesoarei. La data stabilită, profesoara a onorat invitația, ducându-se la domiciliul

criminalei. După ce au servit masa, servind-o cu mai multe bucate alese și băuturi alcoolice și răcoritoare, criminala împreună cu tatăl său, Nicolae Ștable, au atras-o în fundul grădinii, aproape de pădure, unde au lovit-o mortal cu o teslă și alte corpuri contondente.

Apoi i-a luat din geantă cheile de la apartament, banii și bijuteriile găsite asupra ei, ducându-se la locuința victimei, de unde a furat mai multe bijuterii, dar și alte obiecte de valoare pe care le-a adus acasă, de unde plecase, și le-a ascuns în diferite locuri.

Către seară, când s-a întunecat, a luat cadavrul profesoarei, ducându-l în pădure, unde deja făcuse o groapă special pentru a fi îngropată, peste care a pus pământul la loc, iar deasupra un morman de frunze și crăci.

În fața probelor administrate de miliție și procuratură, fosta elevă P.V. și-a recunoscut fapta, împreună cu complicii acesteia, și fiind deferiți justiției, au fost judecați și condamnați la închisoare.

Ulterior, la câțiva ani după acest odios asasinat, criminala a primit pedeapsa justiției divine, fiind lovită mortal de o mașină, în raza Hanului Valea Ursului.

Și un fir de păr are valoarea lui

Într-o sâmbătă a anului 1969, pe la ora 14:00, am venit din teren, unde participasem la cercetarea locului faptei în cazul unei spargeri de locuință. Ajunși la birou, am aflat că se anunțase o moarte suspectă în comuna Smeura. Ni s-a spus că este vorba despre o bătrână care a fost găsită moartă în casă, că locuia singură și prezenta urme de strangulare.

Bătrâna se numea Ana Mălăian și era venită de la Zalău. Avea o fată căsătorită în comună, la care locuise o perioadă de timp. Datorită faptului că ginerele o bătea și o alunga, se mutase la o familie unde avea camera ei, iar când proprietarii erau plecați la muncă îngrijea casa și păsările. Nu avea venituri, cerșea prin comună și din când în când îi mai aducea cineva de mâncare.

Proprietarul casei unde locuia bătrâna era plecat de câteva zile la muncă împreună cu soția sa. În dimineața respectivei zile, în jurul orei 10:00, fiica bătrânei venise să-i aducă ceva de mâncare, dar o găsise moartă-n pat. Ieșind din casă, a început să țipe alarmând vecinii, după care a leșinat. Cineva a anunțat șeful postului de miliție, care a raportat cazul pe cale ierarhică.

După ce a fost constituită echipa de cercetare, formată din cpt. Lazăr Marin, eu împreună cu procurorul și medicul legist, ne-am deplasat la fața locului. În cameră se aflau: un pat, o masă, un topor și o putină. Pe masă era o lampă, iar pe pat erau haine murdare, o pufoaică, o pătură ruptă și o saltea de paie. Patul era răvășit ca după o luptă, iar tăblia patului ieșită dintr-un cârlig, se aplecase peste saltea. Cadavrul bătrânei se afla în poziție culcat, pe partea stângă. În jurul gâtului se observau niște tăieturi superficiale lăsând impresia sugrumării cu un cablu sau o sfoară. Pe umărul drept al cadavrului se afla o tăietură profundă, iar osul era zdrobit. În jurul tăieturii principale se aflau alte tăieturi superficiale, si foarte puțin sânge în zona umărului și pe haine.

Cu ocazia cercetării cadavrului, a fost găsit un săculeț prins în jurul gâtului care avea pânza smulsă și conținea o iconiță. Cercetăm toporul – nici o urmă, nici o picătură de sânge. Nu găsim impresiuni digitale, urme de încălțăminte sau de altă natură. Cercetăm din nou, mai amănunțit, poate găsim totuși ceva. Și găsim pe pieptul cadavrului , aproape de săculeț, un fir de păr șaten spre negru, iar victima avea părul complet alb.

Trupul neînsufleţit a fost transportat la morga Spitalului Judeţean, iar medicul legist a stabilit că moartea a fost cauzată de asfixie prin sugrumare.

Una dintre ipotezele formulate a fost jaful, avându-se în vedere patul răvăşit şi săculeţul rupt, iar bănuitul principal, după comportament şi informaţiile obţinute, era Vasile, ginerele bătrânei. Acesta nu o suferea şi o bătea. Pe la ora 11:00, după ce bătrâna a fost găsită moartă, acesta era deja beat. În seara precedentă băuse la bufetul din comună şi dormise singur acasă, nevastă-sa fiind de serviciu în schimbul de noapte.

Echipa de cercetare trebuia să aibă în vedere şi faptul că dacă victima păstra în săculeţ bani sau alte valori, acest lucru era ştiut doar de către apropiaţi, fiica sau ginerele, un alt motiv care a determinat echipa de cercetare să-l introducă pe ginere în cercul de bănuiţi. Dar lucrurile nu se puteau opri aici, deoarece era posibil ca şi alte persoane să ştie că bătrâna poartă valori în săculeţ. Deci trebuia aflat şi dovedit autorul faptei.

Din investigaţii şi informaţii sunt identificaţi trei cetăţeni care se duceau pe la bătrână. Aceştia, în noaptea crimei, veniseră cu autobuzul de la Piteşti şi coborâseră aproape de casa victimei. Ploua şi s-au adăpostit o jumătate de oră sub streaşina casei, pe prispă. Au văzut uşa întredeschisă şi lampa stinsă. Au strigat-o pe bătrână, dar nerăspunzându-le nimeni, au plecat.

Din declaraţiile celor trei persoane, s- a tras concluzia că fapta s-a comis înainte de miezul nopţii.

Continuându-se cercetările şi investigaţiile în zonă lucrurile au luat o nouă întorsătură. Este identificată o persoană care, pe la ora 23:00, în timp ce trecea cu bicicleta pe şosea, a fost acostată de un individ care a vrut să-i ia geanta de pe bicicletă. Întrucât agresorul nu a reuşit să-şi finalizeze intenţia, a aruncat cu o sticlă după biciclist.

Acest eveniment a avut loc la distanţă de 500 metri de casa bătrânei.

Intensificându-se cercetările în zona producerii acestui eveniment, o persoană a declarat că a văzut scena de mai sus, indicând şi numele agresorului: Marin, din Valea Mărului, nepotul lui Vasile, ginerele victimei.

Mama acestuia locuia la Smeura, la circa 100 de metri de casa victimei. Aflăm că lucrează la o fabrică de cărămidă, este căsătorit, are doi copii şi domiciliază în locuinţele amenajate la fabrică. După ce vineri a luat salariul, făptaşul a mers la restaurant împreună cu alţi colegi şi a cheltuit banii pe vin şi loz în plic. De la restaurant nu s-a mai dus acasă, ci la maică-sa, la Smeura. Aici s-a oprit la bufet şi a şi a băut până târziu cu unchiul său,

Vasile. Lucrurile se complică deoarece Vasile a ascuns acest lucru la prima declarație.

Gestionarul și încă doi localnici ne-au spus că Vasile a plecat singur, iar nepotul său după o jumătate de oră, în jurul orei 22:00. O femeie cu care s-a întâlnit pe drum l-a întrebat de vorbă, dar Marin nu i-a răspuns.

Au mai fost identificate două femei din comuna vecină care, trecând prin localitate după miezul nopții, au intrat în casă la mama lui Marin să se adăpostească de ploaie și l-au văzut pe Marin culcat într-un pat. Deci existau dovezi clare că Marin a fost în Smeura în seara crimei.

Ne ducem la el acasă și îi găsim pantalonii și cămașa spălate de nevastă-sa și puse la uscat. Îl invităm la miliție, luăm și hainele, chemăm soția și doi martori. Îl întrebăm ce a făcut după ce a luat salariul. Ne spune că s-a îmbătat și s-a dus acasă. Minciună! Cei doi vecini ne spun că Marin a venit acasă abia sâmbătă și s-a certat cu nevastă-sa. O chemăm și pe ea la birou. Plânge. Auzise despre moartea bătrânei. Despre Marin zice că este bețiv și are datorii mari, că din salariu n-a adus nici un ban și a venit acasă sâmbătă. I-a spus să spele hainele că erau pline de noroi. „Sânge nu era pe ele?“ – o întrebăm. Ne-a răspuns că nu erau pete de sânge. Îl chemăm pe el să-l confruntăm cu nevastă-sa. Se așează pe scaun și nu zice nimic. Între timp mai aflăm un amănunt foarte important: în dimineața zilei de sâmbătă, Marin împreună cu câțiva cetățeni, a mers la casa bătrânei după ce fusese găsită moartă și, fără să intre în casă, a anunțat miliția, furnizând amănunte pe care doar făptașul le putea ști.

„De unde știai? – l-am întrebat, că doar n-ai intrat în casă“. Devine nervos, începe să înghită în sec. Știam din experiență că acest reflex înseamnă că anchetatul este pe cale să recunoască. A cerut să rămână doar cu noi, anchetatorii. După ce i-am condus nevasta în alt birou, începu să mărturisească : „Am băut leafa, aveam datorii, nu am mers acasă, m-am dus la Smeura, la maică-mea. Pe drum mi-am amintit de bătrână și de punga de la gât. O văzusem mai demult, când venise la maică-mea. Am mai auzit un zvon, că bătrâna își vânduse casa de la Zalău. Ajuns la bătrână nu am vrut s-o omor, voiam numai banii. Am bătut la ușă, mi-a deschis pentru că mă cunoștea și s-a dus înapoi în pat. M-am dus la ea și i-am cerut banii. A spus că nu are. Pentru a o înfricoșa, am luat toporul și cu tăișul i-am crestat pielea gâtului. Continuând să-mi spună că nu are bani, i-am rupt punga de la gât și am găsit o iconiță. Deoarece a amenințat că mă reclamă la miliție, am lovit-o cu toporul în umăr și pentru a muri mai repede am strâns-o de gât. Am căutat bani prin pat, pe sub saltea dar nu am găsit...”

Pentru echipa de cercetare, cazul putea fi considerat încheiat. Autorul recunoscuse, aveam suficiente indicii, dar nu aveam proba materială, cel în cauză putând oricând retracta ceea ce declarase. Găsiserăm sticla spartă în drum. Era a lui, căci avea pe ea un biberon pentru copilul său şi-l cumpărase din Piteşti în ziua crimei. Dar acest lucru atesta doar faptul că a fost în Smeura. În zilele următoare ne-a venit rezultatul analizelor cu privire la haine: nicio urmă de sânge. Pe topor la fel. Aşteptam cu nerăbdare rezultatul expertizei firului de păr găsit pe cadavru. Trimiseserăm probe de păr de la toţi suspecţii. Probarea infracţiunii atârna de data aceasta, şi la propriu şi la figurat, de un... fir de păr. Răspunsul l-am primit după două săptămâni: firul de păr îi aparţinea lui Marin, care nu mai fusese în Smeura de şase luni...

Şi iată cum un fir de păr a dovedit vinovăţia unui criminal!

Arestarea studentului Rîmaru Ion, cel mai odios şi mai temut criminal din România, care a comis 10 crime şi tentative de crimă şi 13 violuri, tâlhării şi furturi - infracţiuni grave şi foarte grave, în serie, cu o ferocitate şi cruzime de neimaginat

Arestarea celui mai temut criminal în serie, anume Rîmaru Ion, a redat bucureştenilor liniştea şi siguranţa dinaintea acestor evenimente, care băgaseră în sperieţi pe cei un milion şi jumătate de locuitori ai Capitalei.

În perioada de până a fi arestat acest monstru, majoritatea femeilor şi chiar a bărbaţilor, trăiau un sentiment de teamă şi nesiguranţă, chiar dacă organele de miliţie împânziseră străzile Capitalei, în special pe timpul nopţii, cu agenţi travestiţi şi deghizaţi, cu scopul de a fi prins, acţiune la care am participat şi eu,împreună cu cpt. Mocanu Ion, cpt. Mărăşescu Ion, lt.maj. Ionescu Ion, cât şi alte cadre din judeţele ţării, cadre din Securitate, Procuratură, organizaţii obşteşti etc.

Înainte de a pleca în patrulare pe timpul nopţii, eram bine instruiţi şi ni se spunea că criminalul este foarte periculos şi nu cumva să devenim şi noi victime, în special cei care erau travestiţi (adică îmbrăcaţi în femeie), deoarece ne-am face de râsul lumii. Cel travestit, în afară că era înarmat, în umbra acestuia mai era un ofiţer care să intervină în caz de urgenţă.

O altă persoană mai sadică decât Rîmaru Ion nu a fost identificată în analele Poliției din țară și chiar din afara ei.

Până a fi arestat, a comis un număr de omoruri și tentative de omor, cu maximă cruzime.

Rîmaru Ion s-a născut la 12 oct. 1946 în localitatea Corabia. În acea perioadă era student în anul 3 la Facultatea de Medicină Veterinară din București, domiciliat în București, B-dul Mărăști nr. 59, la Căminul de studenți și avea antecedente penale. Înainte de a veni în București, el mai comisese o infracțiune de tâlhărie, pentru care a fost judecat și condamnat.

Prima victimă a fost o femeie care locuia în București, str. Scărlătescu nr. 46, care, la o mică distanță de casă, a fost lovită cu un corp contondent în cap, apoi, fiind în comă, a târât-o pe zăpadă în curtea unui imobil apropiat.

Echipa de cercetare s-a deplasat la locul faptei și a stabilit că victima se numește **Fănica I.,** de 31 de ani, căsătorită, avea un copil de 3 ani și lucra ca debarasatoare la un restaurant.

În urma examinării cadavrului, a rezultat că femeia a fost violată în timp ce era în moarte clinică, mușcată pronunțat de mai multe ori pe sâni, coapse și în zona pubiană.

Fiind un caz deosebit, organele de miliție au întocmit un plan de acțiune, cu mai multe ipoteze care să conducă la prinderea criminalului. Acțiunea de prindere a fost condusă de șeful Direcției Judiciare de Miliție din I.M.M. București, col. Ghircoiaș Vasile și de lt.col. Voicu Ion, care aveau în subordine toți ofițerii judiciari din țară. După o perioadă scurtă de timp de la uciderea Fănicăi I., pe strada din spatele unui cimitir a fost comisă o nouă tentativă de omor, asemănătoare cu prima, când o altă femeie a fost lovită în cap, din spate, cu un corp contondent și a căzut la pământ, criminalul încercând să o violeze în timp ce ea striga după ajutor. A fost salvată de niște oameni care, fiind în apropiere, i-au venit în ajutor. Organele de miliție au fost pe față și autorul a fost prins imediat, apoi reținut și judecat, stabilindu-se că nu el este și autorul crimei din str. Scărlătescu nr. 46.

La scurt timp după comiterea acestei tentative de omor, s-a mai comis și cea de-a treia crimă pe str. Vulturi, asemănătoare celei a cărei victimă fusese Fănica I. Victima – o femeie, **Gheorghița P.** - mergea spre casă noaptea, în jurul orei 2,00, pe o ploaie mohorâtă și pe un vânt puternic, și deodată a fost lovită din spate, înjunghiată cu 40 de înțepături de cuțit, după care a fost târâtă în curtea imobilului din str. Vulturi nr. 40, sectorul

4, şi violată, muşcată pe sâni, piept şi în zona pubiană, iar în mai multe locuri de unde a fost muşcată, ţesuturile erau rupte cu dinţii şi, probabil, mâncate ori aruncate, dând dovadă de un sadism, chiar canibalism, cum nu se mai întâlnise niciodată în activitatea organelor de miliţie. Era de mirare că o astfel de brută se putea numi om!

O altă tentativă de crimă s-a produs asupra tinerei **Florica M.**, care a scăpat de asasin printr-o minune dumnezeiască. Ea a observat că agresorul are deasupra buzei o cicatrice pronunţată, ca o tăietură de cuţit. Cazul Floricăi M. prezenta unele particularităţi, prin modul de operare, iar după ce criminalul a fost arestat, aceasta l-a recunoscut şi s-a stabilit cu certitudine că el, Rîmaru Ion, este autorul tentativei de omor asupra Floricăi M.

Iată şi cazul **Elenei O.**, care şi ea a fost victima acestui asasin. Numitul Stoian C, în vârstă de 60 de ani, ce locuia pe strada Turnul Eiffel, în jurul orei 2,30 a auzit un ţipăt de ajutor şi a ieşit afară. A văzut în curtea sa, lângă o grămadă de lemne, două umbre de om şi o voce de bărbat zicea tare: „N-ai murit?“ Atunci Stoian C. a strigat: „Cine este acolo?“

În acel moment una din umbre a fugit, iar Stoian C. a coborât în curte unde a găsit-o pe Elena O., pe care o cunoştea drept Nuţi, căreia îi curgea sânge pe nas şi pe gură, şi a alertat vecinii. Fiind întrebată ce a păţit, aceasta nu a putut spune decât să o ducă în casă că va muri. Un vecin a telefonat la Miliţie şi la Salvare, care a luat-o şi a dus-o la spital de urgenţă, dar după câteva ore a decedat. Cine era Elena O.? Avea 26 de ani, lucra ca ajutor de bucătar la un restaurant, era căsătorită, avea un copil de 2-3 ani şi ducea o viaţă normală. La autopsie s-a stabilit că avea 3 leziuni craniene în zona parietală dreaptă, cu linii multiple de factură şi oase înfundate, iar concluzia era că victima a fost lovită cu un corp contondent.

După arestarea autorului Rîmaru Ion, acesta avea să declare că a lovit-o cu o bucată de fier, lungă de cca 30 cm, recunoscându-şi pe deplin fapta, spunând amănunţit că pe această femeie a cunoscut-o cu o săptămână sau două înaintea săvârşirii faptei, la un restaurant. La plecarea din restaurant, aşteptând tramvaiul în staţie, a apărut şi această femeie. S-a apropiat de ea, dar aceasta a fugit şi s-a urcat în tramvai. A mers în acelaşi tramvai cu ea, fără a intra în vorbă cu aceasta şi după ce a coborât, într-un loc mai dosnic, a lovit-o în cap cu o bucată de ţeavă de fier, i-a luat geanta în care a găsit circa 2000 de lei şi apoi a fugit.

O altă tentativă de omor a fost asupra tinerei **O.B.**, când criminalul a aşteptat-o în apropierea staţiei de tramvai în care a coborât pentru a

merge acasă și într-un moment de neatenție acesta a lovit-o din spate. Aceasta a țipat și s-a văitat timp de aproape 5 ore fără a fi ajutată de cineva, deși a fost văzută de mai multe persoane. Locatarul Mihai R., de 57 de ani, a declarat că a auzit țipete de femeie în jurul orei 2,00, după care s-a culcat. Când s-a sculat pentru a pleca la serviciu, în jurul orei 4,30, din nou a auzit un geamăt de femeie. După ce s-a spălat și s-a îmbrăcat, când a plecat, nu s-a dus să vadă cine geme acolo, deși era chiar în spatele apartamentului unde locuia. Nu a putut da explicații de ce nu s-a dus. La ora 5 a ieșit cu fiica lui din apartament și a văzut mult sânge pe jos, dar și-a văzut de drum, iar când s-a reîntors a văzut, la circa 5 metri de scările blocului, un pantof de femeie, după care a intrat în casă spunându-i și soției despre ce a auzit și a văzut, iar apoi a plecat la serviciu la ora 5,30. Alexandru S., ginerele lui Mihai R., a declarat că în jurul orei 5 a venit în camera lui socrul său care i-a spus că atunci când a intrat în baie, în jurul orei 4,30, a auzit o femeie gemând în spatele blocului. El s-a dus și s-a uitat pe fereastra de la baie, dar nu a văzut nimic, afară fiind întuneric, dar a auzit pe cineva gemând acolo de mai multe ori. Apoi acesta s-a dus și s-a culcat în continuare. În jurul orei 5,45, soacra lui a venit în camera unde acesta dormea, l-a sculat și i-a spus să se îmbrace și să meargă la vecinul Aurel V. și să se ducă împreună afară, de unde se auzea femeia gemând, iar dacă e cazul să anunțe Miliția. Acesta s-a îmbrăcat, s-a dus la vecinul Aurel V. și împreună au mers în locul de unde se auzeau gemetele. S-au apropiat de victimă, care continua să geamă, fiind la o distanță de câțiva metri de ei. Nu s-au apropiat însă de ea, să vadă cine este, sau să-i dea o mână de ajutor. Au mers la un telefon public de la scara vecimă și la ora 6,10 au dat telefon la Miliție, care s-a prezentat urgent la locul indicat de aceștia.

Ce părere au cititorii noștri despre asemenea martori oculari, cu o asemenea atitudine de nepăsare, cum aceștia și probabil și alții care au văzut și auzit această victimă gemând, s-au izolat pe acea insulă a lipsei de omenie și bun simț, în loc să se alarmeze, pentru a da primul ajutor unui semen de-al nostru ?

Victima O.B. lucra la un bufet, ca gestionară, și înaintea tentativei de crimă i-a fost smulsă geanta în care avea cheile de la casa de bani și o sumă de bani.

După ce victima a fost dusă la spital și și-a revenit, a declarat că a văzut bine în față pe autor, care avea o cicatrice la buza superioară și l-ar recunoaște dacă îi va fi prezentat.

Din studiul acestei cauze, s-a ajuns la concluzia că fapta este comisă de același autor ca și cea împotriva Fănicăi I.și Gheorghiței P.

Deși toată miliția cât și alte organe abilitate erau în plină acțiune pentru prinderea asasinului, în noaptea de 4/5 mai 1971 s-a comis o nouă crimă odioasă, victima nu mai făcea parte dintre salariații unităților de alimentație publică, ci era asistentă universitară, anume **Mihaela U.,** care a fost ucisă nu în apropierea domiciliului, ca în celelalte cazuri, nici pe strada ei și nici pe raza sectorului 4. Oare era vorba despre unul și același criminal ? Cercetarea la locul faptei, condusă de un colectiv de specialiști, a scos la iveală mai multe probe și mijloace de probă, printre care a ridicat și o adeverință cu nr. 347 eliberată de cabinetul medical, emisă pe numele studentului Rîmaru Ion, adeverință ce era îmbâcsită de sânge și greu descifrabilă. Această adeverință trebuia adusă la Facultatea de Medicină Veterinară pentru motivarea absențelor. Din cercetările făcute asupra acestui student, a rezultat că era o fire închisă, impulsivă, violentă, purta asupra sa un bisturiu sau cuțit, pentru că odată, într-o furie de nervi, și-a înfipt un bisturiu în propriul său braț, iar ceilalți studenți cu care locuia în camera de la cămin au plecat unul câte unul până ce a rămas singur, punând la ușă două lacăte. Noaptea ieșea în oraș și mai venea a doua zi. Salteaua pe care dormea era împunsă cu cuțitul în mai multe locuri. Și, într-adevăr, avea o cicatrice la buza de sus.

La percheziția făcută în camera din cămin pe care o ocupa acesta, s-au constatat cele afirmate mai sus, că salteaua era împunsă cu cuțitul, unele haine ce-i aparținea erau cu pete de sânge, pe o hartă a Capitalei erau mai multe însemnări unde el comisese mai multe crime. Într-un carnet personal, marca cifrat cele 3 omoruri din 1971 pe care le-a comis.

Spre sfârșitul percheziției, a ajuns în camera de la etajul IV, unde a găsit acolo toată echipa care-i făcea percheziție. Rîmaru a strigat la toți: „Ce căutați aici, la mine în cameră?“ Iar unul din ofițeri i-a spus că vrea să stea cu el de vorbă. În timp ce col. Voicu îl ținea de mână, acesta a încercat să se smucească din mâinile ofițerilor și profitând de o mică neatenție, l-a mușcat de mână pe cpt. Irimia. Sub brațul drept ținea strâns o geantă din vinilin în care s-a găsit un topor cu coada scurtă și un cuțit.

Fiind condus la Miliția Capitalei, acesta, cu un glas scăzut, a zis: „Vă rog să mă iertați pentru tot ce am făcut!“ Acum el se recunoștea un învins.

Acolo era așteptat de o echipă de specialiști care aveau sarcina de a îi prezenta toate probele și mijloacele de probă ridicate de la locurile crimelor comise. I s-a luat prima declarație, în care a făcut doar referiri generale la

activitatea sa. Fiind confruntat cu tatăl său, Rîmaru Florea, a rezultat că într-una din zile, când mama criminalului se dusese pe la fiul său, la cămin, a găsit în perna fiului său o mare sumă de bani care proveneau de la o casierie pe care a spart-o. Întrebându-l pe fiul său ce este cu suma aceea de bani, el i-a răspuns că a atacat o casieră căreia i-a luat toți banii, și că urma să-i ascundă într-o pădure, ori la Caracal într-o magazie, iar apoi cu aceștia să cumpere o casă de locuit. Ulterior i-a arătat și tatălui său unitatea alimentară de unde era casiera căreia îi furase banii.

În a doua declarație, criminalul a început să recunoască actul de tâlhărie comis asupra casierei I.F., căreia i-a luat toți banii, bani cu care intenționa să-și cumpere o casă. Apoi a recunoscut crima comisă împotriva Mihaelei U, și în continuare a mai recunoscut încă 10 din faptele comise de el, iar a doua zi a mai recunoscut alte 4 crime pe care le-a comis, deci în total 14 fapte penale penale recunoscute în întregime și cu probe imbatabile existente în dosar.

În urma judecării și condamnării asasinului la pedeapsa capitală, de către Tribunalul Municipiului București, iar apoi judecarea în recurs de către Tribunalul Suprem, inculpatul nu a mai recunoscut nimic, afirmând că zic oamenii că el ar fi omorât, dar nu este adevărat, cerându-le judecătorilor să-i cruțe viața. Sentința de condamnare la pedeapsa cu moartea a fost menținută și, ulterior, pusă în aplicare.

Cazul Rîmaru Ion a fost un caz unic; un caz de o asemenea amploare nu mai fusese întâlnit în analele Miliției până atunci.

Colonelul Aurelian Mărgineanu a elogiat colectivul de oameni care au lucrat la această cauză, oameni care merită stimă și respect: ofițeri și subofițeri de miliție, criminaliști, procurori, medici legiști, ingineri, gărzile patriotice, cât și alte forțe care, după orele de program, veneau voluntar, alături de ofițerii de miliție și procurori, să facă paza străzilor și să asigure ordinea și liniștea publică. Aceasta fusese grav degradată și în toată capitala se instaurase o stare de panică, oamenilor le era frică să mai meargă pe stradă, femeile ieșeau numai însoțite, era o isterie generală până la prinderea criminalului.

La Tribunalul Municipiului București s-a desfășurat procesul odiosului asasin Rîmaru Ion, ale cărui crime comise în Capitală asupra unor femei, au indignat întreaga opinie publică din țara noastră.

Criminalul și-a recunoscut în instanță toate faptele: 3 omoruri deosebite de grave, un omor calificat, 6 tentative de omor deosebit de gravem 5 violuri, o tentativă de viol, o tâlhărie în dauna avutului obștesc,

două tâlhării în dauna avutului personal, un furt calificat în dauna avutului obștesc, 3 furturi calificate în dauna avutului personal.

Bestialul asasin a fost condamnat la pedeapsa capitală.

Cazul descris trebuie să constituie un moment de reflecție. Acest episod emblematic și bizar, demn de un scenariu de film, a cărui figură centrală a fost criminalul în serie Rîmaru Ion, a fost redat în revista „Pentru patrie", în 11 episoade, revista fiind citită de mii de cetățeni, cu sufletul la gură.

Criminalul Ion Rîmaru a fost condamnat la moarte

La Tribunalul Municipiului București s-a desfășurat procesul odiosului asasin Rimaru Ion, ale cărui crime comise în Capitală asupra unor femei au indignat întreaga opinie publică din țara noastră.

Criminalul și-a recunoscut în instanță toate faptele — 3 omoruri deosebit de grave, un omor calificat, 6 tentative de omor deosebit de grave, 5 violuri, o tentativă de viol, o tîlhărie în dauna avutului obștesc, două tîlhării în dauna avutului personal, un furt calificat în dauna avutului obștesc, 3 furturi calificate în dauna avutului personal.

Bestialul asasin a fost condamnat la pedeapsa capitală.

(Agerpres)

CAPITOLUL 2:
EXPLOZII, FURTURI ŞI ALTE ASPECTE NEGATIVE DIN COMBINATUL PETROCHIMIC PITEŞTI ŞI DIN JUDEŢUL ARGEŞ

Scurt istoric al construirii Combinatului Petrochimic

Consider că este de bun augur ca înainte să descriu evenimentele produse în CombinatulPetrochimic, ca explozii, sustrageri de bunuri şi materiale şi alte aspecte negative, se cade să vorbim despre eforturile financiare şi umane făcute pentru construirea acestui colos (petrochimic) industrial.

Conducerea statului român a împrumutat de la FMI o sumă mare de dolari pentru construirea industriei grele, cu pivotul ei – industria constructoare de maşini, dar şi cea petrochimică, şi pentru acest împrumut, cu o dobândă împovărătoare, România a garantat cu toate bogăţiile solului şi subsolului, în special cu zăcămintele de la Roşia Montană – aur, arseniu, galiu, germaniu, titan şi mai ales wolfram, majoritatea din acestea având aplicaţii militare şi industriale strategice.

Wolframul, metalul cu punct de topire foarte înalt, este folosit în industria aero-spaţială, dar şi în ogivele nucleare. El se găseşte numai în două locuri pe planetă, respectiv în Afganistan şi în România.

De asemenea, a mai garantat pentru acest împrumut şi cu alte bogăţii ale statului român, împovărând întregul popor.

Acest împrumut a avut un scop bine definit şi anume ca România, dintr-o ţară eminamente agrară, să devină o ţară industrializată, prosperă, care să ajungă din urmă ţările dezvoltate.

Astfel, în anul 1963, a demarat construirea Combinatului Petrochimic Piteşti în paralel cu alte fabrici şi uzine din ţară, inclusiv cu modernizarea oraşelor, în care au fost construite multe cartiere de blocuri, însumând milioane de apartamente.

Concomitent cu aceste lucrări în C.P.P. cât şi în alte fabrici şi uzine, au fost construite staţii pilot în care se experimentau tehnologii noi,

necunoscute pe plan internațional și în raport de rezultate se făceau următorii pași și se construiau fabrici și uzine.

Aceste lucrări erau planificate în timp, prima dată în planuri anuale, iar apoi în planuri cincinale, care erau urmărite riguros și verificate. Toate lucrările ce se executau în vederea realizării planului, de obicei erau realizate în 4 ani. Întrucât necesita un volum mare de lucrări, era nevoie de un număr mare de muncitori, și în acest sens au fost emise mai multe decrete care-i obliga pe toți cei apți de muncă să lucreze, iar refuzul de a munci era considerată viață parazitară și se sancționa cu închisoare contravențională de la 3 la 9 luni. Pedeapsa se executa la locul de muncă, pe șantiere.

Toți elevii ce terminau o școală profesională sau liceul, precum și studenții care terminau facultatea, primeau o repartiție pentru un loc de muncă și erau obligați ca în termen de 30 de zile să se prezinte la acesta. Chiar și persoanele ce executau o pedeapsă privativă de libertate, la eliberarea din penitenciar primeau o asemenea repartiție.

Salariile erau îndestulătoare și nimeni nu se plângea că nu îi ajung banii. Oamenii plecau în concedii cu săptămânile la munte și la mare, precum și în stațiunile balneoclimaterice de pe teritoriul României.

Muncitorii erau ajutați ulterior să li se atribuie și repartiția unui apartament, în funcție de situația familială și vechime.

***

Pe acest fond de organizare și mobilizare generală, folosindu-se forța de muncă existentă, calificată și necalificată, dar și mari specialiști români și străini, s-a început construirea Combinatului Petrochimic Pitești.

Combinatul a fost construit în etape. Prima instalație a fost gata în 1963, când a început producția la Negru de Fum. În ’67 s-au dat în funcțiune, pe platforma ce începuse să se contureze, două unități distincte: Rafinăria 1 și Petrochimia 1. În 1971, toate cele trei au fost integrate într-o singură unitate și așa a luat naștere Combinatul Petrochimic. În 1975, instalațiile au fost dublate, atât la Rafinărie, cât și pe partea de prelucrare petrochimică. La acea vreme, tehnologia folosită era cea mai nouă în domeniu, una de vârf, adusă, în mare parte, din străinătate. În Rafinărie, o parte din instalații au fost construite de Institutul de la Ploiești, iar restul - asigurate de firme de înaltă tehnologie din SUA, Anglia și Germania. Pe partea de Petrochimie, s-a apelat la Lurgi și BASF - Germania, ICI - Anglia, Mitsui - Japonia, Sohaio - SUA, Scientific Desing – SUA.

Încă de la început, cea mai mare parte a oamenilor care au lucrat în Combinat au urmat specializări în ţară, la Brazi şi la Oneşti, iar la pornirea instalaţiilor au fost şcoliţi de reprezentanţii producătorilor - americani, nemţi şi chiar japonezi, care au venit aici, la Piteşti. Deci forţa de muncă de la noi a fost mereu una foarte bine pregătită. După ce s-a terminat de construit combinatul, oamenii noştri au ridicat rafinării asemănătoare şi la arabi, în Siria, Irak, Libia sau Turcia. Cel mai mare număr de angajaţi pe care l-a avut Arpechimul a fost în ultimii ani înainte de 1989, când numărul salariaţilor ajunsese la aproape 13.000 de oameni", spune Mihai Georgescu.

Anii de vârf ai platformei au fost 1984 şi 1985, când Combinatul Petrochimic Piteşti a fost medaliat de Ceauşescu cu Ordinul Muncii clasa I. „Şi eu personal am primit o medalie, prilej cu care am putut da mâna personal cu Ceauşescu. Prima şi singura dată!", îşi mai aminteşte fostul director general.

Deşi una dintre motivaţiile vehiculate în ultima vreme pentru oprirea producţiei a fost nerentabilitatea şi depăşirea morală a instalaţiilor, motiv pentru care unele dintre acestea au fost dezafectate şi trimise la fier vechi, Mihai Georgescu are argumente solide care contrazic afirmaţiile patronilor de la OMV. „Arpechimul a fost prima rafinărie din România care, în 1999, a exportat motorină cu un conţinut redus de sulf, penetrând astfel exigenta piaţă vest - europeană. Începând din 2003, a produs motorină după standardul de calitate Euro 4, iar din 2004 - Euro 5. Asta a fost posibil pentru că în 2002, cu un credit de 180 de milioane de dolari, luat de statul român de la BERD, Rafinăria a fost modernizată aproape în totalitate. Şi acum instalaţiile pot face faţă cu brio la o producţie de calitate. Ce s-a spus, că nu ar fi rentabilă, nu-i adevărat! Iar forţa de muncă la care s-a renunţat acum total este cea mai bine pregătită din domeniu din întreaga ţară!".

Potrivit datelor oficiale, între anii 2000 şi 2008, când Combinatul mergea încă bine, valoarea exporturilor de produse petrochimice către ţările europene se ridica la 188 de milioane de euro pe an. Numai că, în noiembrie 2008, conducerea OMV a decis să oprească definitiv compartimentul petrochimic al Combinatului.

Partea în cauză a fost răscumpărată de statul român, prin Oltchim, principalul beneficiar al produselor fabricate de Petrochimie, în ianuarie 2010 însă, din păcate, nu a fost pornită nici până în prezent. Unul dintre motivele pentru care acum se scrie sfârşitul unei poveşti ce se întinde pe o

perioadă de 50 de ani este faptul că în iunie 1997 combinatul piteștean a fost inclus în Compania Română de Petrol - Petrom.

„Pe vremea aia eram director şi nu vă spun cât m-am zbătut, la câte uşi am bătut şi la câţi mai-mari ai vremii am apelat ca să bag Combinatul de la Piteşti în Petrom. De la Tăriceanu, care era ministru al Industriilor, la Ion Diaconescu şi cine mai era ministru şi mare politician atunci şi cine avea influenţă. Era vorba ca doar două rafinării să intre în companie, iar în ţară erau 5! Nici nu ştiu acum dacă am făcut bine sau am făcut rău! Dar, la vremea aceea, am crezut că e bine să fim ai statului. Când au privatizat tot Petromul, au început problemele şi e numai vina austriecilor pentru că s-a ajuns aici", spune fostul director Mihai Georgescu.

Statul român a vândut austriecilor întreg Petromul în iulie 2004, iar primele concedieri au fost făcute în 2007. Rafiserv, societatea constituită în 2003 prin externalizarea serviciilor de tot felul, de la întreţinere la automatizări, a fost desfiinţată şi astfel au fost concediaţi peste 1.000 oameni odată. Personalul a fost redus apoi succesiv, inclusiv în momentele în care anumite instalaţii au fost dezafectate. O mare parte dintre cei ameninţaţi de disponibilizare au ales să se pensioneze, la timp sau chiar mai devreme, Combinatul pierzând mare parte dintre oamenii cei mai experimentaţi. O altă parte dintre angajaţi au rămas în partea de Petrochimie ce aparţine acum Oltchim, la vremea tranzacţiei fiind vorba de aproape 700 de oameni.

Și în perioada 2000 – 2004 Combinatul Petrochimic avea profit, exportam produse de 500-600 milioane dolari anual. Am muncit în combinat din 1968 până în 2006. La angajare am avut numărul de marcă 2241, după care am revenit din armată,în 1972, m-am reangajat cu numărul 10748. Era o forță economică acest combinat. În anii de glorie au fost angajați circa 14000 de oameni. Vorbim de combinat și de rafinărie. Păcat că s-a ajuns într-o asemenea situație!... Oltchim, fără Pitești, nu rezistă, mai spune Mihai Georgescu.

***

Arpechim - sfârșit de istorie după 48 de ani. Odată mândria industriei petrochimice românești, acum din Combinatul de la Pitești nu a mai rămas decât un morman de fiare. Acest dezastru economic a fost posibil din cauza unei privatizări păguboase, făcute chiar de statul român, care în 2004 a vândut Petromul, companie din care făcea parte și Arpechim, austriecilor de la OMV.

Accidentul tehnic de la Combinatul Petrochimic din Pitești, Secția Piroliză 1

La data de 14 aprilie 1974 în jurul orei 01:20, a avut loc o explozie puternică în cadrul Pirolizei 1, instalația olefine II din cadrul Combinatului Petrochimic Pitești, care s-a soldat cu victime omenești, incendii extinse și avarierea mai multor instalații din apropiere.

Vedere laterală a secției Piroliză, separare la rece

Vedere de ansamblu a secției piroliză – instalația Acrilonitril I în flăcări

Întreg Combinatul Petrochimic funcționa pe 3 sau 4 schimburi, adică la foc continuu și majoritatea instalațiilor depindea una de cealaltă, iar în cazul opririi unei instalații, paraliza buna funcționare a instalațiilor din vecinătate, care se solda cu pagube materiale.

Conducte avariate în apropierea vasului de faclă

Estacadă – conducte avariate din cadrul Secției Oltchim

La fiecare schimb erau de serviciu și pompierii ce aparțineau de C.P.P., care acționau în mod profesionist, în frunte cu ing. Ionescu Sandu, pentru izolarea incendiului care se extindea cu viteză, ajutați ulterior de formațiile de pompieri veniți din afara combinatului.

Concomitent cu sosirea autovehiculelor de pompieri, au venit și autovehiculele speciale pentru salvarea victimelor care au fost transportate de urgență la spital și internate în mai multe secții, în raport de diagnosticul pus de medicii specialiști de la primiri urgențe.

De asemenea, au sosit la fața locului organele abilitate pentru cercetări din partea Procuraturii Pitești, primul-secretar al județului Argeș, șeful Miliției și Securității, cât și alte organe centrale venite din București, în frunte cu Nicolae Ceaușescu,președintele României, în vederea stabilirii cauzelor ce au generat incendiul, cât și luarea măsurilor ce se impuneau pentru limitarea extinderii incendiului.

Deși incendiul a fost de mari proporții, nu s-a soldat cu morți, ci numai cu răniți grav și foarte grav, cât și cu pagube materiale mari.

În urma incendiilor și exploziilor vaselor cu produse petroliere ușor inflamabile, mulți răniți au rămas între fiarele contorsionate, atât la secția Olefine, cât și la celelalte instalații din apropiere.

Deși se făceau revizii planificate, conform cerințelor impuse, la toate instalațiile combinatului, iar la terminarea reviziilor se efectuau probe tehnice cu multă atenție, totuși în timpul procesului de producție unele aparate, în special supapele de siguranță, care trebuiau să eșapeze când presiunea creștea peste limitele admise, acestea nu mai funcționau și exploziile erau iminente.

Aceasta a fost și cauza care a generat explozia din cadrul secției Piroliză I, care s-a soldat cu răniți și mari pagube materiale. O supapă de siguranță care trebuia să regleze presiunea în instalații, nu a funcționat și astfel s-a produs o explozie care a generat victime omenești și pagube materiale considerabile.

Explozia de la Cracarea catalitică din Combinatul Petrochimic, care a zguduit întregul municipiu Pitești, trezind din somnul de noapte peste 70% din populație

Pe data de 31 octombrie 1978, ora 1,45, s-a produs o explozie puternică în secția Cracare catalitică a rafinăriei din Combinatul Petrochimic Pitești, care a zguduit întregul municipiu Pitești, unda de șoc fiind atât de mare încât s-a auzit până la o distanță de circa 15 km.

Din cauza acestei puternice explozii, mai mult de jumătate din populația municipiului Pitești a fost trezită din somn, privind speriată afară pentru a afla ce s-a întâmplat. A fost ușor să afle ce s-a întâmplat, deoarece s-a văzut imediat o lumină puternică deasupra combinatului, urmată de un nor gros de fum roșu.

Aceeași imagine am văzut-o și eu din blocul unde locuiam, din cartierul Trivale, municipiul Pitești, și în timp ce am coborât la mașină să plec acolo, vecinii mei Găman Ion și Radu Voinea, care lucrau tot la combinat, m-au rugat să-i iau și pe ei în mașină.

După ce am ajuns la fața locului, am constatat că este un adevărat dezastru. Toată secția cracare catalitică și instalațiile învecinate erau în flăcări de care nu se putea apropia nimeni deoarece erau foarte puternice, cu o înălțime de circa 10-15 m, iar din când în când se produceau alte explozii la vasele mai mici cu propilenă, etilenă, benzină etc. În instalațiile respective era un adevărat vacarm, deoarece toți au fost luați prin surprindere și nu știau cum să procedeze.

După câteva ore de la explozie, focul s-a mai potolit și atât pompierii combinatului, în frunte cu inimosul ing. Ionescu, șeful formației, cât și ceilalți veniți din afară, au încercat să acționeze pentru stingerea focului. De asemenea, a venit un mare număr de salvări (ambulanțe), care timp de câteva ore au transportat răniții și morții, care au fost în număr destul de mare, către spitalele din Pitești.

Din când în când se auzeau și țipete de ajutor din partea muncitorilor prinși sub dărâmături. Salvările prezente nu mai puteau face față numărului mare de răniți, care trebuiau duși de urgență la spital.

După circa o oră de la sosirea noastră, au venit toate autoritățile județului Argeș, respectiv Procuratura militară și civilă, șeful Inspectoratului Județean de Miliție, însoțit de șeful Miliției mun. Pitești, col. Burtoiu Constantin, șeful Securității, primul secretar al PCR etc.

În jurul orei 7 a venit și președintele țării, Nicolae Ceaușescu, însoțit de Elena Ceaușescu, Nicu Ceaușescu, Manea Mănescu, cât și alte organe de partid și de stat.

PAGINA 5

ACCIDENT TEHNIC LA COMBINATUL PETROCHIMIC PITEȘTI

În noaptea de 30 spre 31 octombrie a.c. a avut loc un grav accident tehnic la rafinăria din cadrul Combinatului petrochimic Pitești. Accidentul a fost provocat de o puternică explozie produsă la secția de cracare catalitică, care a scos din funcțiune un număr de instalații ale rafinăriei. În afara pagubelor materiale, accidentul s-a soldat cu victime omenești. Din cadrul personalului de exploatare au decedat nouă persoane și altele au fost rănite.

Imediat după declanșarea accidentului, la fața locului s-a deplasat secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a condus nemijlocit întreaga operațiune de salvare a accidentaților, de localizare și lichidare a incendiului, precum și acțiunile pentru înlăturarea urmărilor accidentului. Împreună cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Combinatul din Pitești au venit tovarășa Elena Ceaușescu, tovarășul Manea Mănescu, primul ministru al guvernului, alți tovarăși din conducerea de partid și de stat. S-au deplasat, de asemenea, la locul accidentului conducerea Ministerului Industriei Chimice, cadre de conducere și specialiști din alte ministere.

Datorită măsurilor adoptate, activității energice depuse de formațiunile de pompieri militari și civili, precum și de personalul din rafinărie, s-a reușit ca, în decurs de cîteva ore, să se limiteze consecințele accidentului și să se oprească incendiul. Au fost luate măsuri de transportare urgentă la spital a răniților, cărora li s-a acordat întreaga asistență sanitară necesară. Secretarul general al partidului a indicat, de asemenea, măsuri imediate de ajutorare a familiilor accidentaților.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a stabilit, împreună cu conducerea guvernului, Ministerul Industriei Chimice și alte ministere industriale, cu Centrala industrială petrochimică, precum și cu organele locale de partid și de stat, un ansamblu de măsuri pentru repunerea cît mai rapidă în funcțiune a tuturor instalațiilor afectate de explozie și incendiu.

Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. a instituit o comisie de partid și de stat care va analiza cauzele ce au determinat acest accident tehnic, desprinzînd concluzii în vederea întăririi gradului de securitate a funcționării instalațiilor industriale atît din domeniul chimiei, cît și al altor ramuri ale economiei naționale.

Articol apărut în ziarul „Secera și ciocanul" din 01.10.1978

Acum, pe lumina zilei, se vedea mult mai bine dezastrul provocat, iar focul a durat până seara târziu, adică după ce au ars toate produsele petroliere ce erau în instalațiile respective.

În jurul orei 8, când toate aceste personalități erau la fața locului, s-a mai auzit un strigăt de ajutor de sub dărâmăturile stației electrice ce era la circa 100 m de locul unde s-a produs explozia, care și aceasta se dărâmase. Nicolae Ceaușescu a intervenit imediat, dând dispoziții să fie salvat acel muncitor.

După ce s-a dislocat molozul provenit din dărâmături, s-a format un coridor de circa 10 m până ce s-a ajuns la omul prins de o placă mare de

beton a plafonului stației electrice. Acesta a fost prins între două grinzi de beton când s-a prăbușit stația electrică, iar un picior era strivit de plafonul de beton.

Imediat, macaragiul Găman Ion, care venise cu mine, a adus o macara de mare tonaj și a săltat planșeul de beton, fiind apoi scos acel muncitor care a fost salvat de la moarte, dar piciorul i-a fost amputat.

Nu am să uit momentul când Nicu Ceaușescu a intrat pe acel coridor, până la victimă, împotriva voinței părinților săi și a gărzilor prezidențiale, unde era un pericol iminent de a cădea bucăți din beton care erau agățate de fierul-beton.

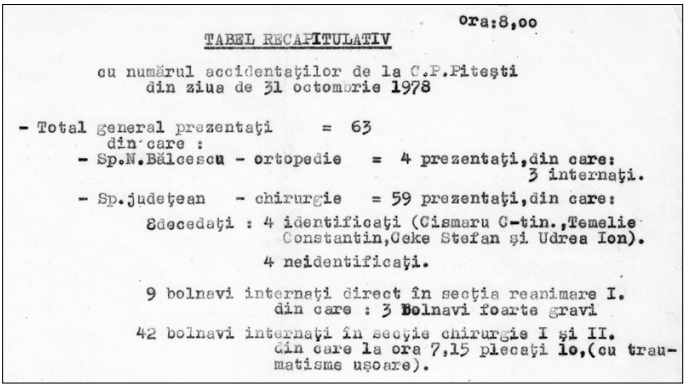

ora:8,oo

TABEL RECAPITULATIV

cu numărul accidentaților de la C.P.Pitești
din ziua de 31 octomvrie 1978

- Total general prezentați = 63
din care :
- Sp.N.Bălcescu - ortopedie = 4 prezentați,din care:
3 internați.
- Sp.județean - chirurgie = 59 prezentați,din care:
8decedați : 4 identificați (Cismaru C-tin.,Temelie Constantin,Ceke Stefan și Udrea Ion).
4 neidentificați.
9 bolnavi internați direct în secția reanimare I.
din care : 3 bolnavi foarte gravi
42 bolnavi internați în secție chirurgie I și II.
din care la ora 7,15 plecați 1o,(cu traumatisme ușoare).

Această explozie s-a soldat cu 8 morți și 55 de răniți grav și foarte grav.

Redau cazul inginerului Șerban Paraschiv, care în timp ce s-a apropiat de ușa tabloului de comandă să fugă afară, s-a produs explozia, fiind ciuruit de cioburile de geam ale ușii, afectându-i tot corpul, în special ochii, rămânând orb la vârsta de circa 30 de ani. Alți câțiva muncitori au rămas cu infirmități grave la picioare și mâini amputate.

Biroul meu din Rafinărie, situat la circa 300 m de locul exploziei, a fost grav avariat, ferestrele și ușile dislocate iar cioburile de geam înfipte în peretele din față. Pe data de 1 noiembrie 1978 a apărut în ziarul local un articol, intitulat *Accident tehnic la Combinatul Petrochimic Pitești*, pe care-l redăm mai jos:

După definitivarea cercetărilor, s-a stabilit că explozia s-a produs ca urmare a defectării supapei de siguranță G.V.12 care nu a eșapat când a crescut presiunea în instalație și astfel s-a produs explozia.

Greșeala inginerilor din tura respectivă a fost aceea că nu au oprit instalația când au văzut că presiunea crește peste limita admisă, și astfel toți cei trei ingineei au fost deferiți justiției, judecați și condamnați pentru neglijență în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Refacerea instalațiilor distruse și avariate a fost făcută în timp.

Gazeta de stradă din Combinatul Petrochimic Pitești

Conform Ordinului Inspectoratului General de Miliție, în toate localitățile din țară, comune, orașe, obiective industriale, au fost construite noi sedii ale organelor de miliție, în special în mediul rural, cu un spațiu corespunzător unde la primul nivel locuia șeful de post cu familia, iar la parter erau birourile subordonaților acestuia și astfel s-a asigurat și paza sediului în care se afla armamentul gărzilor patriotice, armamentul lucrătorilor de miliție, muniția, cât și documentele secrete.

În plus, pe timpul nopții sediul era păzit și de un paznic din controlul obștesc, care funcționa în mod obligatoriu în toate localitățile și toți bărbații cu vârsta între 18 – 55 ani, prin rotație, prestau acest serviciu.

Totodată posturile de miliție au fost dotate cu motorete marca Mobra, mașini de scris, truse criminalistice etc., fiind instruiți și controlați de un ofițer de miliție și un procuror, fiecare având sarcini diferite și concrete.

Procurorul verifica și coordona în special munca de cercetare penală și după un studiu amănunțit da îndrumări scrise în fiecare dosar și termene de executare.

După terminarea cercetărilor penale, în raport de probele administrate, se dispunea trimiterea în judecată a făptuitorului ori neînceperea urmăririi penale (NUP).

Dacă procurorul de sector avea numai această obligație, suficient de grea, ofițerul răspundea de mai multe posturi de miliție, prima dată de 3-4 posturi iar mai apoi rămăseseră doar 4-5 ofițeri care supravegheau posturile rurale pe tot județul.

Ca sarcină prioritară era prevenirea comiterii de infracțiuni, munca de cercetare penală, munca informativ-operativă, evidența populației, paza obștească, evidența deținătorilor de armament, baza de lucru a elementelor suspecte etc.

Numai munca informativ-operativă presupunea o vastă activitate, începând cu recrutarea acestora ca informatori colaboratori, persoane de sprijin etc., care să aibă posibilități de informare și penetrare în intimitatea elementelor infractoare, pentru care a fost instruit.

Consider că cele afirmate mai sus nu constituie o noutate ori o divulgare a secretului de serviciu, întrucât se știe că toate organele de poliție din această lume lucrează în felul acesta, cât și cu ofițeri acoperiți, tehnică de ascultare și filmare etc.

Secretul cel mare este acela că nimeni nu trebuie să știe cine este această persoană. Deconspirarea acestora din partea lucrătorului de miliție constituia o abatere foarte gravă, care ducea până la înlăturarea acestuia din funcția de milițian.

Ca o metodă de prevenire a comiterii de infracțiuni și abateri, a fost considerată și gazeta de stradă și cele mai concludente exemple erau afișate în mod public, unde erau vizionate de către toți trecătorii.

Pentru mulți dintre cei afișați, era o mare rușine și regretau faptele comise, în special în mediul rural, unde toți locuitorii se cunosc între ei.

Asemenea gazetă a fost înființată și în Combinatul Petrochimic Pitești, unde într-un colț era afișat și colegiul de redacție.

La această gazetă de perete erau afișate caricaturi sau fotografii cu indivizii ce au comis abateri ori infracțiuni.

Producția anuală a combinatului era atât de mare și eficientă, încât micile furtișaguri nu influențau negativ asupra planului de producție.

Astăzi nu se mai fură nimic din acest colos, deoarece nu mai funcționează aproape nimic, ba chiar se aude că OMV Petrom va demola total Arpechimul.

Jocuri de noroc în timpul serviciului

Jocurile de noroc pe bani, ca poker-ul, ruleta, alba-neagra, barbut-ul, popa-prostu, șeptică, etc. se practică de foarte mult timp, atât în țara noastră, cât și în străinătate.

Foarte multe persoane, în special bărbați, dornici de a câștiga bani fără muncă, practică asemenea jocuri de noroc. Unii mai rutinați, au șansa de a câștiga mai ales prin folosirea unor metode numai de ei știute, profitând și de naivitatea celorlalți, iuțeala de mână ori nebăgarea de seamă. Aceștia sunt factorii principali datorită cărora câștigătorii sunt mai mereu aceleași persoane.

Locurile unde se practicau asemenea îndeletniciri erau multiple, în special pe străzile orașelor, mai dosnice sau mai aglomerate, cafenele, restaurante, apartamente etc.

Nu de puține ori, asemenea întâlniri se terminau cu certuri ori scandaluri, ajungând până la comiterea unor crime ori destrămarea unor familii. Acest viciu social este ca un drog și odată intrat într-un cerc rău famat pune stăpânire pe om și este foarte greu să mai iasă.

Vă prezentăm un grup de zece persoane care pe data de 21 februarie 1980 au fost prinse în flagrant în timpul serviciului practicând jocuri de noroc pe bani, chiar de către subsemnatul.

21.02.1980 - Echipa de muncitori de la G.S.C.M.R.I.C. care a fost surprinsă practicând jocuri de noroc. De la stânga la dreapta: Biclineru, Dumitru, Popa, Ion, Duțu, Gheorghe, Moraru, Stel, Bălășcan, Marin.

Jocul de noroc avea loc într-o baracă metalică situată în Combinatul Petrochimic Pitești, Rafinăria III. Acest joc s-a desfășurat chiar în ziua când se făcuse plata salariilor și unul dintre aceștia, care pierduse tot salariul, a venit la mine și m-a sesizat despre această faptă, cu speranța că-și va recupera banii pierduți, rugându-mă să-l ajut că, dacă nici de data aceasta nu duce banii acasă, soția va divorța de el chiar dacă aveau patru copii.

Toți cei zece au fost conduși la sediul organelor de poliție, identificați în baza buletinului de identitate, întocmindu-se pentru fiecare în parte câte un proces-verbal în conformitate cu prevederile Decretului 153 în care era prevăzută pedeapsa cu închisoarea contravențională sau amendă. Sumele de bani găsite în joc au fost reținute în vederea confiscării. În afara sancțiunii legale, în mod suplimentar, au fost afișate fotografiile susmenționate și la gazeta de stradă, care era vizionată de către foarte multe persoane.

De asemenea, conducerea întreprinderii din care aceștia făceau parte a luat măsuri suplimentare, sancționându-i conform Codului Muncii.

Arsenalul de muniție, armament și alte bunuri materiale sustrase de la locul de muncă de către B.V.

Șeful unui post de miliție din județul Argeș a fost reclamat de un anonim – identificat ulterior – că vecinul său aproape săptămânal aduce obiecte furate de la fabrica de cherestea din comuna Cotmeana unde lucra ca gestionar și nu se ia nicio măsură împotriva acestuia.

Fiind nemulțumit, a făcut o reclamație la Miliția Județului Argeș în care își arăta nemulțumirea sa față de organul de miliție, reclamație ce mi-a fost repartizată pentru soluționare.

După ce am studiat amănunțit reclamația, m-am deplasat în comuna respectivă și am cerut șefului de post detalii despre acest caz. Acesta mi-a spus că a efectuat mai multe percheziții domiciliare, dar nu a găsit nimic.

Întrebându-l dacă bănuiește cine l-a reclamat mi-a spus că este un vecin de-al său cu care s-a certat în repetate rânduri și aceasta o face din răzbunare.

Invitându-l a doua zi la postul de miliție pe acest vecin, am stat de vorbă cu el și mi-a confirmat că a trimis anonima întrucât nu are încredere în șeful de post și pentru acest motiv l-a reclamat la noi.

Din discuțiile avute m-a convins că acest vecin este o persoană necinstită și că personal l-a văzut când descărca din mașină obiecte de furat ca: bidoane cu vopsea de 20 l, pături, cearceafuri, becuri cu vapori de mercur etc...

Mai spunea că are și armament, căci tot el l-a văzut noaptea când se ducea în pădurea din apropiere să vâneze iepuri sau căprioare.

Pentru a mă convinge mi-a propus să stau la el circa 10 zile și îl voi prinde în flagrant când aduce acasă bunurile furate.

Cu aprobarea șefilor am numit un subofițer destoinic, care în fiecare zi la orele aproximative când suspectul venea de la serviciu, a stat la pândă timp de 15 zile fără niciun rezultat. În această situație am stabilit să-i fac și eu o percheziție domiciliară amănunțită în baza ordonanței aprobate de organul de Procuratură.

La data de 14.09.1972, în jurul orei 11:00, însoțit de doi subofițeri și doi martori m-am prezentat la domiciliul lui B.V. găsind acasă numai pe soția acestuia care și-a exprimat acordul pentru efectuarea percheziției, spunând că s-a învățat cu asemenea lucruri, fiind a cincea oară când i se efectuează percheziția domiciliară.

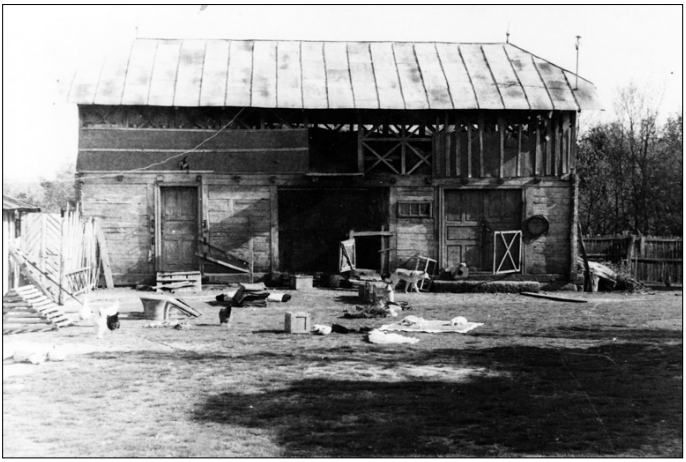

După un control sumar în toată casa și dependințe nu am găsit nimic suspect. Bănuind că are vreo ascunzătoare undeva, am măsurat cu metrul toate încăperile casei, grajdului și magaziei care avea mai multe compartimente, din calcule rezultând 2,50 metri în minus. Controlând fiecare perete despărțitor am constatat că o cameră de dimensiunile anterioare nu avea ușă, nici ferestre, iar accesul era prin podul magaziei, care avea un oblon peste care așezase o grămadă de fân.

După ce a fost dat la o parte fânul, am deschis oblonul și am coborât pe scară. În cameră am găsit un adevărat arsenal de arme și muniții, bidoane cu vopsea, pături, cearceafuri, becuri cu vapori de mercur etc...

Toate aceste obiecte au fost ridicate și încărcate într-un camion pentru a fi duse la postul de miliție. După ce am parcurs vreo 300 metri, l-am întâlnit și pe suspectul B.V. care venea de la serviciu și l-am invitat în cabina mașinii. Spunându-i că am efectuat un control la el acasă, acesta mi-a răspuns ca s-a săturat de atâtea controale și probabil că ne-am convins și noi că nu este nimic adevărat. Dându-mi seama că el nu aflase despre rezultatul percheziției i-am spus că din nou a fost reclamat că deține armament și bunuri furate de la fabrică. Acesta a negat cu înverșunare, afirmând că dacă i se va găsi vreun pistol cere să fie împușcat. Discuția a avut loc în mașină, în timp ce ne deplasam către postul de miliție.

După ce am ajuns la destinație l-am rugat să coboare, să ne dea o mână de ajutor să descărcăm niște materiale din camion. Coborând obloanele camionului și văzând obiectele, acesta a-nceput să se vaite, spunând că a fost un prost și regretă fapta comisă.

A fost arestat și ulterior condamnat la 3 ani de închisoare cu executare la locul de muncă, întrucât în acea perioadă multe penitenciare fuseseră desființate și majoritatea infractorilor de drept comun executau pedeapsa la locuri de muncă obligatorii, iar la terminarea pedepsei primeau o parte din valoarea muncii prestate cât și o repartiție obligatorie ca în termen de

30 de zile să se prezinte pe șantierul unde era repartizat. Astfel deținuții se întreținеau singuri, nu erau o povară pentru stat, ca în zilele noastre, și era o metodă mult mai eficientă de educare și de a rămâne integrați în societate.

De asemenea, copiii care terminau școala profesională, liceul ori facultatea primeau repartiție pentru un loc de muncă. Munca era un drept, dar și o îndatorire. Dacă în 30 de zile nu se prezentau la acesta, erau sesizate organele de miliție, care luau măsurile impuse prin lege.

Furtul pistolului TT, calibru 7,62 mm și a muniției aferente de la Întreprinderea Textilă Găvana, Pitești

În timp ce mă aflam la postul de miliție din comuna Vedea, jud. Argeș și studiam dosarele de cercetare aflate în lucru, s-a prezentat numita F.I. care-i reclama șefului de post că nepotul său, Bocău Ion din satul Dealul Mare, în vârstă de 19 ani, din nou a venit la ea, noaptea trecută, i-a forțat ușa, spunându-i să-i dea banii ce-i primise drept pensie cu o zi mai înainte, că dacă nu-i dă o împușcă, scoțând un pistol de la curea cu care a amenințat-o.

Auzind cele spuse de aceasta, deși eram în biroul învecinat și ușa întredeschisă, l-am invitat la mine pe șeful de post Preda Ion, întrebându-l ce știe despre acest nepot al reclamantei și care sunt măsurile luate.

Acesta mi-a confirmat că este un tânăr certat cu legea, care a fost amendat în repetate rânduri pentru tulburarea liniștii publice, i-a dat și câteva lecții de bună-purtare, dar tot nu s-a potolit.

Cât privește amenințarea cu pistolul el crede că a avut vreun pistol de jucărie cu care a amenințat-o și bătrânica nu și-a dat seama ce fel de pistol este.

Stând de vorbă și eu cu reclamanta, bătrânica părea că este sinceră și coerentă în tot ce spune. Ea susținea că pistolul cu care a amenințat-o era pistol de-adevăratelea, că i-a arătat și încărcătorul plin cu cartușe, cu care a amenințat-o în noaptea trecută.

Arătându-i pistolul meu aceasta a afirmat: ați văzut, maică, am avut dreptate că este un pistol real, bine ați făcut că l-ați prins așa repede, că ăsta era în stare să mă împuște dacă nu-i dădeam toată pensioara pe care o luasem cu două zile mai înainte.

Eu i-am spus că nu a fost prins și că acest pistol este al meu, cu care am fost dotat legal.

Ea s-a scuzat, afirmând că acest pistol era la fel cu pistolul cu care a fost amenințată de către nepotul său. Dându-mi seama că femeia este sinceră, imediat am adresat o notă telefonică la Miliția Jud. Argeș în care am raportat cele mai sus menționate.

După circa o jumătate de oră am fost sunat de către dl. colonel Vițonescu Petre, cerându-mi amănunte în legătură cu nota telefonică transmisă, iar la final m-a întebat dacă știu ceva despre pistolul TT cu muniție care a fost furat noaptea trecută de la Întreprinderea Textilă Găvana de către o persoană care a pretins că este ofițer de miliție.

I-am răspuns că nu știu nimic și că sunt pe teren de trei zile, apoi mi-a ordonat să mobilizez mai multe forțe milițienești pentru prinderea acestuia deoarece, după ce a prezentat fotografia persoanelor cu care a vorbit când acesta a spus că este ofițer de miliție prezentând o legitimație falsă l-a recunoscut că aceasta este persoana care a luat pistolul paznicului S.I. motivând că nu știe uzul de armă și pistolul îl va lăsa la poartă, la ofițerul de serviciu și-l va primi la ieșirea din schimb.

Am mobilizat urgent zece subofițeri de sector și, după ce i-am instruit în vederea prinderii infractorului, am trecut la acțiune executând filtru total al autovehiculelor care intrau sau ieșeau din comuna Vedea, o parte dintre subofițeri îl căutau acasă și prin comună. În plus a venit în ajutor și căpitanul Lazăr Marin, șeful Serviciului Judiciar, însoțit de forțe milițienești suplimentare.

Din informațiile primite rezulta că infractorul se afla în comună, ziua stătea ascuns știind că este căutat și noaptea se ducea pe la rudele apropiate, vecini și iubita sa de la care cerea mâncare și bani, afirmând că intenționează să-l împuște pe șeful de post care l-a bătut cu bastonul de cauciuc și l-a amendat, apoi va mai lichida și alte persoane cu care era în dușmănie și va fugi în Iugoslavia.

Am instruit mai multe cunoștințe ale delincventului, pe care bănuiam că le va vizita, ca acesta să predea pistolul și muniția furate, căci va fi mult mai bine pentru el, iar drept răspuns a fost acela că cine va pune mâna pe el va fi primul care moare. Ca măsură preventivă, șeful de post și familia sa au fost mutați în altă locuință.

Pistolul încărcat, cu cartuș pe țeavă, îl ținea în față, la curea, pentru a putea să tragă atunci când va fi cazul.

Acest „dialog indirect al surzilor“ cu el a durat circa 20 de zile, dar fără niciun rezultat, refuzând propunerile noastre și trecând la amenințări mai dure.

În această perioadă se lucra zi și noapte, iar locul de cazare era postul de miliție Vedea unde se aduseseră mai multe paturi metalice așezate pe nivele unde se odihneau cei ieșiți din posturi. De obicei, seara, înainte de culcare, fiecare milițian își cumpăra câteva conserve, pâine și alte alimente. Câteodată se mai aducea și o sticlă cu țuică, din care, prin rotație beau câte o gură apoi se culcau.

În una din aceste nopți, în jurul orei 23:30, în timp ce toți milițienii prezenți mâncau, printre care și eu, s-a auzit o pocnitură puternică în geamul ferestrei din exterior, ocazie cu care toate geamurile celor două ferestre s-au făcut țăndări deschizându-se spre interior.

Acest moment a provocat o spaimă spontană și mulți dintre milițienii din cameră s-au adăpostit prin diferite locuri, alții au ieșit pentru a-l prinde pe atacator, care nu putea fi altul decât B.I., infractorul căutat care amenințase că îl va împușca pe șeful de post și pe alții.

După o verificare rapidă s-a stabilit că o pisică dărâmase stiva de lemne pentru foc și două bucăți de lemn au lovit geamurile și au provocat toată această nebunie. Răsuflând ușurați că nu a fost nimic grav ne-am reluat activitățile.

Revin și arăt că imediat ce se întuneca afară, noi organizam pânde, formate din câte doi milițieni bine instruiți. În momentul în care infractorul a ieșit din casa numitului D.I. (care îi era o rudă apropiată) a fost o tentativă de imobilizare. În această busculadă a reușit să pună mâna pe pistol și să apese trăgaciul, glonțul trecându-i la câțiva centimetri de organul genital.

Imediat după ce a fost încătușat, a fost dus la postul de miliție și de acolo a fost transferat în arestul Miliției județului Argeș. În urma controlului medical s-a stabilit că glonțul nu i-a atins niciun organ vital.

După definitivarea cercetărilor penale, acesta a fost deferit justiției, fiind judecat și condamnat.

Hoții de butelii

Buteliile pentru aragaz, în perioada anilor 1960 – 1970, costau foarte mult, echivalentul unui salariu și jumătate, se repartizau cu aprobări destul de greu de obținut iar numărul acestora era limitat.

Din motivele sus-menționate, pentru hoți era o mană cerească, deoarece de obicei acestea sunt ținute în bucătării unde, practic, pe timpul nopții nu doarme nimeni, fiind ușor de subtilizat, iar ca marfă erau ușor vandabile.

După reorganizarea Miliției, foarte bine gândită, de unde până atunci toate dosarele de cercetare penală se trimiteau în justiție numai prin Serviciul Cercetări Penale de la Județ, care era sufocat de numărul mare de dosare, s-a dispus ca posturile de miliție să întocmească referatele de cercetare penală care apoi să fie trimise direct la Procuratură, cu propunerea de trimitere în judecată, iar procurorul de sector întocmea rechizitoriul în acea cauză și-l înainta judecătorului. În această situație, a luat ființă serviciul de inspector posturi de miliție, cu mai mulți ofițeri la care era arondat și un procuror, care verifica toate dosarele în lucru, în care dădea indicații scrise împreună cu ofițerul de sector, și care urmărea pe parcurs stadiul îndeplinirii acestora.

Toate posturile de miliție au fost instruite și dotate cu mașini de scris și trusă criminalistică, iar pentru transport au fost dotați cu motorete Mobra, ori șarete cu un cal, câine lup de însoțire etc. Tot în acea perioadă au fost construite în timp record sediile posturilor de miliție standard, care mai sunt și azi, întrucât acestea funcționau în sedii improprii iar milițienii locuiau cu chirie în localitatea respectivă, pe unde găseau o casă corespunzătoare.

În afara muncii de cercetare penală, ofițerul răspundea de toată activitatea muncii de miliție, adică de șase-șapte compartimente. Unele erau secrete, inclusiv munca de prevenire și dosarele cu autorii necunoscuți (AN). Aceste activități erau analizate periodic la nivelul județului, iar ofițerul răspundea personal de rezultatele în aceste domenii. Astfel, eu, după ce am luat în primire posturile de miliție ce mi-au fost repartizate, am primit o moștenire foarte mare de dosare cu AN. Aveam în două comune dosare cu AN cât în restul întregului județ și după câteva luni eram ridicat în picioare și întrebat, în ședințele operative, câte dintre ele am rezolvat. În loc să scadă numărul acestora, din contră, creștea, pentru că hoții nu intraseră în concediu ci își continuau activitatea. Cele mai multe

dosare cu autori neidentificați erau furturi de butelii. Crimele, furturile din locuințe, de biciclete, bovine, ovine etc. erau mai puține sau deloc. După un studiu minuțios, am întocmit un plan de măsuri foarte bine gândit, am recrutat câțiva informatori, am făcut investigații amănunțite și am stabilit și cercul de suspecți. Spre stupefacția mea, aceștia erau cunoscuți de majoritatea oamenilor din comună, însă indivizii erau atât de abili încât nimeni nu putea să-i prindă. Nu a fost nici măcar o tentativă de prindere din cele 47 de furturi pe care le comiseseră. Șefii de post justificau că aceștia au fost percheziționați ori de câte ori au fost furate butelii. Hoții erau foarte versați, și înainte de a fura butelia găseau cumpărător, în special din Pitești, iar după ce comiteau furtul, duceau butelia direct la cumpărător. După repetate critici, am luat măsuri concrete și am audiat amănunțit pe toți păgubașii care reclamaseră numai furturi de butelii. La insistența mea, mai mulți dintre aceștia mi-au precizat că în afară de butelie le-au mai fost furate și unele obiecte uzate și de mică valoare cum ar fi cuțite de masă, fețe de masă, scrumiere, ceasuri stricate, prosoape uzate, satâre din lemn etc. Nu am să uit declarația păgubașului S.I., care mi-a spus că în afara buteliei de aragaz și a altor obiecte, i-a fost furat și coșul plin de ouă roșii, cozonaci și prescuri, care era pregătit pentru a merge la nași în ajunul Paștelui.

Primarul și secretarul din comună, când eram la un pahar cu vin, mi-au spus că de obicei cei doi hoți, care erau și buni prieteni, în seara în care plănuiau să dea lovitura la butelii, veneau la restaurant, consumau băuturi alcoolice până mai târziu, fără a se îmbăta, mai luau și o sticlă cu băutură și a doua zi se auzea că hoții au dat lovitura. Înarmat cu aceste informații, m-am consultat cu șeful Șerviciului Judiciar, respectiv cpt. Lazăr Ion, și cu procurorul de sector Toma, și am făcut nouă percheziții simultane în comunele învecinate, la presupușii autori ai furturilor, cât și la concubinele și rudele apropiate ale acestora, dispunând să se identifice și să se ridice toate obiectele de mică valoare menționate mai sus. Rezultatul a fost acela că s-au găsit mai multe obiecte furate, inclusiv coșul care fusese pregătit pentru a fi dus plocon la nașii păgubașului. La audierea lui G.E., acesta a recunoscut că obiectele au fost aduse de ruda lor, odată cu o butelie, iar după câteva zile butelia a fost vândută lui Z.N. cu suma de 5000 de lei. Obiectele găsite la percheziție nu au mai fost luate, deoarece nu aveau valoare. Cu ocazia confruntării, hoțul și-a recunoscut toate furturile de butelii, inclusiv furtul comis la preotul din comuna Vedea, de la care a furat o sumă de bani, o salbă cu monede din aur și alte bijuterii, indicând și

persoanele care au cumpărat o parte din bunurile furate. Nu a vrut să recunoască nimic complicele său, anume S.V., deși erau probe concludente împotriva sa. Ba mai mult, în momentul confruntării cu complicele său, a încercat să fugă, aruncându-se pe fereastră, însă a fost prins imediat. Fiind judecați, au fost condamnați pentru faptele lor.

Hoții de lemne din comunele Domnești, Petroșani, Retevoești, Corbi

În perioada cât am lucrat la Serviciul Economic din Miliția județului Argeș, unul dintre obiective era și silvicultura, de la plantările masive care se executau, până la exploatarea masei lemnoase la fabricile de cherestea, gatere etc. Județul Argeș deținea mari suprafețe de păduri, cu plantații tinere, toate proprietate de stat. Persoanele fizice aveau în proprietate suprafețe mici de pădure, ori arbori de foioase sau rășinoase răzleți, al căror regim era stipulat în Codul Silvic privind întreținerea și exploatarea masei lemnoase.

Pentru strictul necesar, persoanele fizice aveau dreptul de a cumpăra unele cantități de masă lemnoasă, fie pentru scândură, fie ca lemne de foc. În afara acestora, existau și persoane fizice care se ocupau cu comercializarea masei lemnoase în zonele de șes. Această îndeletnicire le aducea acestora câștiguri mari, aproape dublul sumei plătite, și astfel ei procurau pe căi ilicite acte pentru a le prezenta organelor de control atunci când transportau această marfă. Deseori, se formau convoaie de 5-10 căruțe, iar mai apoi chiar mașini care transportau cantități mai mari. Transportul se efectua mai mult pe timpul nopții, când de obicei nu acționau organele de control ale miliției ori ale ocolului silvic. Pentru a nu fi prinși de către organele de control, trimiteau înainte un autoturism care făcea parte din grup și când vedeau organe de control se întorceau și-i anunțau pe cei în cauză, care fie se ascundeau pe ulițe lăturalnice, fie amânau plecarea. Masa lemnoasă provenea din parchetele de exploatare forestieră. În unele zone, se tăiau copacii la ras, mai ales unde erau copaci bătrâni și riscau să fie doborâți la vijelii, se adunau copacii doborâți apoi se făceau plantări masive. Transportul masei lemnoase până la locurile accesibile autovehiculelor se făcea pe cușcae (adică pe niște jgheaburi) special confecționate pentru această activitate, cât și cu ajutorul animalelor de povară, care scoteau bușteni din locurile greu accesibile. Depozitul de bușteni era pe raza comunei Nucșoara, punctul Bahna Ursului. Din acest loc până în Curtea de Argeș bușteni de foioase și

răşinoase erau transportaţi cu mocăniţa, care avea 15-20 de vagoane, cât şi cu autovehicule destinate special în acest scop.

O parte dintre buşteni erau depozitaţi într-un lac mare de acumulare şi, când suprafaţa lacului se umplea de buşteni, acesta era deversat folosindu-se plutăritul, care era efectuat de către oameni specializaţi în această meserie şi deşi transportul dura mai multe zile, era cel mai ieftin. Controlul cantităţilor de buşteni transportaţi pe această cale se făcea foarte greoi, deoarece buştenii erau înşiraţi pe albia Râului Doamnei pe o distanţă mare, iar când ajungeau la destinaţie cumpărătorii transportau cu căruţele buştenii timp de mai multe zile, în raport de viteza cu care curgea apa. Cu ajutorul reţelei informative, cât şi prin alte mijloace specifice, se ştia că un grup mare de speculanţi cumpăra cu forme legale aceste lemne, dar în afara cantităţilor plătite, ridicau cantităţi duble ori triple faţă de cele trecute în documente. Luând legătura cu factorii de decizie din acest domeniu, majoritatea aveau suspiciuni în acest sens. Dintre toţi, şeful de ocol din comuna Corbi, anume inginerul Catană, era cel mai amabil în a ne acorda sprijin pentru a depista aceşti speculanţi.

După ce am întocmit un documentar specific muncii de poliţie, am introdus în rândul acestora informatori care ne înştiinţau despre acţiunile întreprinse de speculanţi. Astfel în anul 1961 am organizat prinderea în flagrant a întregului grup. În momentul când masa lemnoasă transportată prin plutărit a ajuns la destinaţie, organele de miliţie împreună cu organele de control silvic, timp de circa zece zile, au inventariat masa lemnoasă care era formată numai din răşinoase, stabilindu-se cantitatea de 451 mc, iar ei aveau documente legale pentru doar 234 mc, rezultând un plus de 217 mc care nu au putut fi justificaţi cu acte. Cei 27 de speculanţi au fost deferiţi justiţiei, judecaţi şi condamnaţi la locul de muncă, plus plata cheltuielilor de judecată.

Acestea erau cele mai grave fapte antisociale ce se petreceau în acea perioadă.

După anul 1989 însă, au fost vândute şi defrişate mii de hectare de pădure, unele tăiate la ras, şi a fost devastat întregul patrimoniu silvic din România. Jaful la nivel naţional a fost orchestrat cu sprijinul politicului, iar vinovaţii nu au fost găsiţi nici astăzi.

Fabricarea de țuică în mod clandestin și valorificarea acesteia

În perioada anilor 1960 – 1975 fabricarea de țuică în mod clandestin devenise un fenomen de masă, ca urmare a faptului că era vândută cu mult sub prețul pieței.

Aparent țuica se vindea ieftin, dar câștigul era substanțial pentru producător, deoarece se fabrica din marmeladă cumpărată de la magazinele sătești, în combinație cu zahăr.

După ce se pregătea materia primă, respectiv marmeladă, zahăr, apă și alte ingrediente, se punea în diferite vase și lăsate să fermenteze o perioadă de timp apoi, cu ajutorul cazanelor alambic, făceau țuică. Țuica fabricată astfel avea o tărie alcoolică apreciată și era foarte bună la gust, concura cu țuica ce se comercializa la magazinele sătești.

Ca urmare a calității acesteia cât și a costului mult mai mic decât al celei din comerț era căutată în special de către ceferiști, cât și de alte persoane din zona de șes.

Un grup de cetățeni dintr-o localitate de șes ce au cumpărat țuică...

Zilnic veneau cumpărători, de ordinul zecilor, care cumpărau cantități mari de țuică, o puneau în damigene sau alte recipiente și o transportau în localitățile de domiciliu și o vindeau către consumatori.

Organele de miliție acționau destul de frecvent, însă legislația era foarte blândă. O persoană prinsă în flagrant delict că fabrica țuică era trimisă în judecată și amendată cu o sumă derizorie și după o perioadă scurtă de

timp își relua această activitate. Unele din persoanele care erau trimise în judecată pentru a patra sau a cincea oară erau condamnate la 3 luni de închisoare cu suspendare. Acest fenomen era foarte extins în comunele: Moșoaia, Poiana Lacului, Vedea și Săpata.

Butia de 2.000 de litri care a fost plină cu țuică la domiciliul lui D.B.

Ca urmare a acestui vid legislativ și a câștigurilor mari rezultate din această afacere, multe persoane au dezvoltat intens acest tip de activitate – fabricarea de țuică în mod ilicit – cumpărând mari cantități de marmeladă și zahăr în vederea transformării acestora în țuică.

În fiecare comună din cele de mai sus au fost prinși mulți oameni în flagrant, când fabricau mari cantități de țuică pe care o depozitau în diferite vase apoi o vindeau la cumpărătorii veniți din alte localități ori o transportau în București sau alte localități, în baza unor comenzi ferme.

Un exemplu edificator este numitul D.B., căruia, în urma percheziției domiciliare i s-au găsit 2.450 l țuică, 750 kg zahăr și 2.000 l de borhot.

Butoiul cu 2.000 de litri de țuică era ascuns într-o magazie, sub un planșeu de beton, iar zahărul era depozitat în hambar, deasupra având un strat subțire de mălai.

Toate bunurile corp delict au fost ridicate în vederea confiscării.

De mai multe ori se întâmpla ca cei prinși în flagrant delict că fabricau țuică să fie beți, lucrau pe trei schimburi la fabricare și când se vedeau prinși în fapt deveneau recalcitranți, chiar violenți.

Personal am fost ultragiat, atât eu cât și șeful de post, de către D.B., rudele și vecinii acestuia. A fost prima dată când am luat-o „în freză ", ori „pe cocoașă", așa cum se spune pe la țară, exact când nu mă așteptam.

Când am intrat în curtea numitului D.B. am auzit zgomote specifice funcționării unui injector cu motorină. Intrând împreună cu cei doi martori am văzut un cazan alambic în stare de funcționare în timp ce țuica se aduna într-un vas lângă care era și proprietarul. Când ne-a văzut a strigat disperat să ieșim din curtea lui, după care a dispărut.

În timp ce scriam procesul-verbal pentru a consemna cele constatate, proprietarul s-a întors însoțit de 4 -5 bărbați, strigând la noi să ieșim afară, proferând cuvinte jignitoare la adresa noastră

Între timp au mai apărut vreo zece persoane, bărbați și femei, care ne forțau să ieșim, dar am opus rezistență. La un moment dat proprietarul a venit cu o pușcă de vânătoare, pe care o deținea legal, amenințând că ne împușcă dacă nu părăsim curtea. Atât eu cât și șeful de post eram înarmați și acesta a spus să facem amândoi uz de armă, pentru că suntem în legitimă apărare.

Când am văzut că ei erau cam 20 de indivizi, toți „înarmați" cu cuțite, topoare, furci, bâte plus o armă de vânătoare, am luat decizia de a nu face uz de armă și le-am comunicat acest lucru martorilor și șefului de post, spunându-le să se retragă ca să ieșim din curte, în special după ce proprietarul a tras un foc de armă în plan vertical, pentru intimidare.

În timp ce ne retrăgeam spre ieșire, atât eu cât și șeful de post am fost loviți cu bâtele în cap de ne-au sărit caschetele, cât și în spate, până ne-au scos din curte.

După ce am încasat-o, ne-am postat în fața casei acestuia, șeful de post plecând să dea telefon la poliția județeană pentru a solicita ajutoare. Între timp aceștia au demontat cazanul alambic în prezența mea și a martorilor, pentru a ascunde piesele în timp ce eu fotografiam toate aceste activități.

La sosirea ajutoarelor solicitate, sub comanda șefului serviciului, colonel Pulpă Nicolae, ceilalți au fugit, pe loc rămânînd doar proprietarul, care nega cele petrecute. S-a reluat cercetarea și s-a mai găsit doar vatra unde fusese cazanul alambic cu cărămizile fierbinți. În lacul din spatele casei a fost găsit cazanul alambic și capacul acestuia, dar și cele anterior menționate.

La trei zile după evenimente, când au fost audiate persoanele implicate și au fost administrate probe concludente la dosar, proprietarul D.B., sora acestuia – care mi-a aplicat câteva lovituri cu bâta - și încă cinci persoane, au fost arestate preventiv și judecate în regim de urgență.

Ulterior am fost felicitat de conducerea poliției județene pentru calmul de care am dat dovadă în acest caz, deoarece dacă efectuam uz de armă urmările erau imprevizibile.

A fost înlăturată o eroare judiciară

Cazul s-a petrecut în localitatea Costești, pe atunci centru raional din Regiunea Argeș.

Într-una din zilele lunii octombrie a anului 1967, dimineața, gestionarul și vânzătorii magazinului „Universal" din localitate, fără să observe urme ele efracție la ușa și ferestrele de la parter ale clădirii, au pătruns în unitate pentru reluarea activităţilor.

Clădirea magazinului era construcție nouă cu parter și un etaj, construită după proiectul folosit de „CENTROCOOP" în mai toate localităţile rurale dezvoltate.

După ce au pătruns în magazin, vânzătorii au constatat cu stupoare că marfa din rafturi era răvășită iar din sertare lipseau banii proveniți din vânzarea făcută în ziua anterioară, sumă care în mod abuziv nu se predase la poștă conform legii.

A fost sesizată Miliția raională, cazul raportându-se și la Miliția regională -Serviciul Judiciar, șef serviciu cpt. Lazăr Marin.

Echipei de cercetare a cazului deplasată la faţa locului nu i-a fost greu să constate ce se întâmplase:

În noaptea precedentă, autori necunoscuţi s-au urcat pe acoperişul magazinului folosind scara de incendiu, au legat de o ţeavă de fontă ce asigura aerisirea grupului sanitar un fitil de lampă nr. 11, lung de circa 15 m, pe care folosindu-l (precum alpiniştii) au coborât până la una din ferestrele aflate la etajul superior din spatele clădirii, aceasta nefiind prevăzută cu grilă metalică, aşa cum prevedea planul de pază.

Ajunşi la nivelul ferestrei, autorul a spart geamul, a pătruns în interior şi a coborât folosindu-se de o ţeavă ce alimenta caloriferul cu apă caldă. Ţeava era vopsită proaspăt cu o vopsea de culoare roşietică care la atingere se transmitea obiectului cu care intra în contact.

Pătruns în magazin infractorul a adunat toţi banii aflaţi în sertare, circa 32.000 lei (o sumă destul de mare la acea dată) a luat din rafturi câteva obiecte de volum redus, dar de valoare mare, pe care le-a introdus într-o sacoşă şi a părăsit clădirea folosind aceeaşi metodă, în sens invers.

Fitilul de lampă a rămas legat de tubul de aerisire, şi a fost găsit cu ocazia cercetărilor la fata locului.

Concluzia echipei de cercetare era certă, avea de-a face cu un furt prin spargere comis de autori necunoscuţi şi având în vedere paguba relativ mare produsă, s-a trecut la executarea unor activităţi specifice intense, care să conducă operativ la clarificarea cazului.

În derularea măsurilor întreprinse a apărut un fapt deosebit, care putea duce la o eroare judiciară.

În noaptea ce a urmat celei când s-a produs spargerea la magazinul „Universal", în jurul orelor 01:00, subofiţerii de miliţie, agenţi de ordine şi paznicii contractuali aflaţi în zona din spatele staţiei CFR Costeşti au observat că într-o cofetărie se afla un individ. Intuind că nu poate fi altcineva decât... un hoţ, aceştia au înconjurat clădirea somând individul să se predea.

Nici vorbă să se supună. Acesta a urcat în podul clădirii, a ieşit pe acoperiş încercând să sară precum o maimuţă de pe un acoperiş pe altul. De precizat că pe partea dreaptă la ieşirea din staţia CFR Costeşti se aflau mai multe construcţii de joasă înălţime folosite drept chioşcuri de gogoşi, de ziare ş.a.

În timp ce infractorul se afla pe acoperişul clădirii cofetăriei, miliţienii şi paznicii contractuali au început să tragă cu pistoalele în direcţia acestuia, somându-1 să se predea.

Sărind de pe un acoperiş pe altul, când a ajuns la cel aflat în colţul străzii unde funcţiona un chioşc de gogoşi, necunoscutul s-a aruncat pe trotuar de la circa 3 metri înălţime, ocazie cu care şi-a fracturat piciorul.

Miliţienii şi paznicii contractuali reţinând persoana în cauză, au identificat-o ca fiind Zaharia Nicolae din Titu, găsind asupra sa o bancnotă de 100 lei.

Având piciorul fracturat, Zaharia Nicolae a fost condus la spitalul din localitate unde i s-a aplicat aparat ghipsat şi a rămas internat sub pază.

La internare s-a constatat că infractorul avea în picioare o pereche de galoşi care ulterior au încurcat activităţile de clarificare a cazului spargerii de la magazinul „Universal".

Evenimentul petrecut la cofetăria din spatele staţiei CFR Costeşti a intrat în atenţia echipei de cercetare a spargerii magazinului „Universal". Zaharia Nicolae intrând ca suspect principal în rândul bănuiţilor.

Datele obţinute din verificări, cercetări şi activităţi specifice au condus la unele concluzii ce păreau certe, în sensul că Zaharia Nicolae este autorul furtului de la magazin, comis cu o seară înainte de a fi prins.

Pe ce se bazau aceste concluzii:

· Zaharia Nicolae era un cunoscut recidivist în spargeri, majoritatea vieţii petrecând-o după gratii;

· În urmă cu circa o lună de la evenimentele din Costeşti, săvârşise în Piteşti spargerea unei croitorii pe str. Victoriei, de unde furase stofă în valoare de circa 1.000 lei, pentru care a fost arestat şi trimis în judecată.

Pe galoşii cu care era încălţat în noaptea spargerii cofetăriei din Costeşti, au fost găsite pete de culoare roşie (miniu de plumb) care expertizate a rezultat că fac parte din acelaşi lot de vopsea cu cea aplicată pe ţeava caloriferului din interiorul magazinului „Universal" folosită de infractor la coborârea şi urcarea spre fereastra spartă.

· Impiegatul de mişcare din staţia CFR Titu, care îl cunoştea pe Zaharia Nicolae, a declarat organelor de miliţie că în dimineaţa zilei ce a urmat nopţii spargerii magazinului „Universal" l-a văzut pe acesta în jurul orelor 05:00 când a coborât din trenul de persoane ce venea dinspre Piatra Olt, având în mână un geamantan.

· Pe baza datelor obţinute care îl conturau pe Zaharia Nicolae ca autor al faptei, s-a trecut la cercetarea acestuia ducând la obţinerea unei alte decizii împotriva sa.

Fiind întrebat unde s-a aflat în noaptea spargerii magazinului din Costeşti, Zaharia Nicolae a dat un răspuns şocant: „În noaptea respectivă, declară respectivul, am trecut prin Costeşti dar... numai cu trenul prin gară. Am avut intenţia să comit o spargere, nu în Costeşti, ci în Piatra Olt. Aşa că, după ce am trecut cu trenul prin Costeşti, am ajuns în jurul orelor 23:00 la Piatra Olt. Aici, în spatele gării se află un magazin universal. Din studiul făcut anterior, ştiam că este asigurat cu pază obştească dar, am mizat pe lipsa din post a paznicului sau neatenţia acestuia. Eram hotărât ca în situaţia când voi fi surprins să devin chiar violent pentru a-l anihila. Ajuns la magazinul din Piatra Olt, am observat că paznicul se afla în post. Pătrunderea în interiorul magazinului se putea face uşor prin uşa din spate, care era formal asigurată cu un lacăt a cărui toartă o puteam rupe cu orice bară de fier. Nu aveam la mine un asemenea obiect dar... putea fi găsit cu uşurinţă în staţia CFR. Am stat la pândă circa două ore pentru a putea profita de neatenţia paznicului însă acesta s-a dovedit deosebit de vigilent şi mi s-a părut că simţise ceva. Mi s-a făcut teamă, am renunţat şi am plecat cu primul tren spre Titu. La coborârea din tren, ca să nu ajung cu mâna goală acasă, am furat o valiză în care nu am găsit decât nişte boarfe murdare şi o pereche de galoşi care erau noi şi pe care i-am folosit din aceeaşi zi, fiind găsit cu ei încălţat în noaptea când am fost prins la cofetărie. Restul obiectelor le-am aruncat".

Trecându-se la verificarea celor declarate de Zaharia Nicolae, au apărut noi elemente care conduceau la dovedirea vinovăţiei acestuia.

A fost audiat paznicul de la magazinul din spatele staţiei CFR Piatra Olt. Acesta a declarat că în noaptea respectivă nu a observat nimic suspect care să-l determine să fie mai „vigilent". Minţea Zaharia?

Era greu de crezut ca valiza furată din tren care conţinea galoşii cu pete de vopsea (identică cu cea de pe ţeava caloriferului din magazin) să aparţină altei persoane. Era de neacceptat ca posesorul galoşilor, respectiv autorul spargerii, după ce a furat din magazin să mai fi transportat cu el valiza după ce s-a descălţat de galoşi. Iniţial, ofiţerii care efectuau cercetarea au apreciat că cele declarate de Zaharia Nicolae sunt numai rezultatul imaginaţiei acestui infractor versat, care ştia să găsească soluţii pentru a reuşi să înlăture probele ce i se puneau în acuzare.

Zaharia Nicolae a fost arestat şi trimis în judecată pentru spargerea cofetăriei din Costeşti şi a croitoriei din Piteşti. Întrucât prejudiciul produs prin cele două infracţiuni nu era mare, a fost condamnat la numai un an şi jumătate închisoare. Era cercetat totuşi în continuare, pentru spargerea magazinului din Costeşti, faptă ce se afla în evidenţă cu autori necunoscuţi.

Cu ocazia unei analize a cauzelor cu autori necunoscuţi efectuate cu procurorul ce supraveghea activitatea de urmărire penală a miliţiei s-a ajuns la concluzia că dosarul privind spargerea magazinului din Costeşti trebuie trimis instanţei spre soluţionare, fiind suficiente dovezi pentru inculparea lui Zaharia Nicolae în legătură cu această faptă, deşi acesta nu recunoştea nimic din învinuirea ce i se aducea.

Nerecunoaşterea faptei a fost motivată şi de prejudiciul mare cauzat prin infracţiune, care ar fî dus la o condamnare ce depăşea 10 ani, ţinându-se cont şi de antecedentele penale ale lui Zaharia Nicolae.

Cu ocazia analizei cazului, o parte din ofiţerii de miliţie din Serviciul Judiciar al Miliţiei Regionale Argeş, nu au fost de acord cu trimiterea în judecată a lui Zaharia Nicolae. Ei argumentau aceasta prin faptul că nu se găsise răspunsul exact la următoarea întrebare: Dacă Zaharia Nicolae a furat din magazinul „Universal" din Costeşti bunuri şi bani ce depăşeau 40.000 lei, ce căuta a doua noapte să revină în Costeşti pentru a fura 100 lei din Cofetăria unde a fost surprins?

Întrebarea nu şi-a găsit răspunsul, era perfect logică şi ca urmare s-a stabilit să se continue activităţile de identificare a autorului, iar Zaharia Nicolae să fie cercetat în continuare.

„Domnule ofiţer,. spunea Zaharia Nicolae la anchetă, nu mă nenorociţi cu ani grei de puşcărie, întrucât nu sunt vinovat de această faptă... Faceţi cercetări şi o să vă convingeţi"... Ofiţerul care îl ancheta, având multă experienţă în munca judiciară, s-a prezentat la şeful serviciului şi convins că se poate face o eroare judiciară, i-a raportat că ceva din intimitatea sa îi spune să nu se grăbească. El şi-a argumentat părerea, motivând şi prin apariţia în ţară a altor spargeri de magazine cu mod de operare asemănătoare. S-au comis spargeri unde s-a folosit fitil de lampă, în Filiaşi, Turnu Severin, Slobozia ş.a.

Ofiţerul avea dreptate. La scurt timp a fost prins şi reţinut un spărgător de magazine din Ciorogârla – Ilfov. Se numea Vărzaru Constantin zis „Zburătorul", poreclă pe care a dobândit-o ca urmare a modului de operare folosit la spargeri, respectiv legat de acoperiş cu fitilul de lampă pe care

cobora la ferestrele etajului I. Mai normal trebuia să i se spună „alpinistul", dar porecla dată de „colegii săi" poate să aibă şi alte „dedesubturi".

La cercetare, Vărzaru Constantin a recunoscut că este autorul spargerii magazinului „Universal" Costeşti şi a lămurit şi problema galoşilor. Conform declaraţiei acestuia, în timp ce a spart magazinul din Costeşti avea în picioare o pereche de galoşi. Înainte de a merge la magazinul vizat, a lăsat în sala de aşteptare a gării valiza în care se aflau mai multe obiecte de lenjerie murdare. După spargerea comisă, Vărzaru Constantin s-a înapoiat în gară (mulţumit de pradă), a luat valiza şi s-a urcat în trenul care circula spre Bucureşti. Deşi purtase mănuşi pentru a nu lăsa amprente digitale, infractorul şi-a amintit că galoşii din picioare au putut lăsa urme. Pentru a înlătura şi această posibilitate de identificare, i-a scos din picioare şi i-a introdus în valiză. Cum în valiză nu avea obiecte de valoare şi nici alte obiecte care să-1 demaşte drept autor al faptei, a abandonat-o în tren şi a coborât la Piteşti.

Zaharia Nicolae, supărat că se întorcea acasă cu mâna goală, a „ochit" valiza lui Vărzaru, care de fapt după ce a plecat trenul din Piteşti nu mai avea stăpân, şi la Titu a coborât cu ea. Dacă ar fi ştiut că în ea se află galoşii folosiţi de Vărzaru Constantin la furat, ar fi fugit ca „dracul de tămâie", dar aşa i-a fost norocul. Ce vreţi, riscul „meseriei".

Şi aşa a fost rezolvat cazul unei spargeri de magazin care se putea solda cu o eroare judiciară, din cauza elementelor negative care au apărut. Dar nu a fost să fie aşa. Ofiţerii şi procurorii însărcinaţi cu rezolvarea cazului şi-au făcut datoria şi au scos la iveală adevărul. La eliberare, Zaharia Nicolae, deşi cunoscut infractor, a venit să ne mulţumească pentru dreptatea făcută.

Câinele – prietenul devotat al omului

Era trecut de miezul nopţii când la ofiţerul de serviciu al Miliţiei Regionale Argeş suna telefonul. La capătul celălalt al firului se afla medicul de gardă de la spital care, conform obligaţiilor de serviciu, vroia să anunţe un caz ce interesa organele de miliţie.

În această noapte, de circa o jumătate de oră (comunica medicul), a fost adusă la spital, cu un autocamion, o femeie în stare gravă, maltratată groaznic, inimaginabil, inimaginabil - sublinia doctorul. E o barbarie, te miri căvictima a supravieţuit, susţinea doctorul.

Poate vorbi? întrebă ofiţerul de serviciu de la miliţie. Poate... dar greu, a răspuns medicul. E mai greu să înţeleagă ce s-a întâmplat cu ea, trebuie să fie un adevărat vacarm în urechile ei...

Ofiţerul de serviciu îl întrerupse pe medic şi îi comunică faptul că va trimite cât mai repede pe cineva de la miliţie, după care închise.

A fost anunţată echipa de cercetare care, deplasându-se la spital, a găsit o femeie zăcând pe spate într-una din rezerve.

La vederea femeii, şeful echipei de cercetare avu o tresărire uşoară, pe care medicul ce îl însoţea o sesiză. „Femeia aceasta vine din iad!", zise medicul. „Pot să discut cu ea?" întrebă ofiţerul. „Încercaţi!", zise medicul, „Vorbiţi tare, e doar pe jumătate conştientă... poate vă înţelege!"

Ofiţerul se apropie de pat. Faţa femeii era umflată - ochii nu i se vedeau.

- Poţi să vorbeşti?

- Cine eşti? întrebă femeia încet, oprindu-şi geamătul.

- Miliţia...

- Da, zise femeia, atunci poate...

- Ce s-a întâmplat? întrebare la care răspunsul femeii ieşi chinuit: când cu vorbe şuierate, când calme, când abia şoptite. Era greu să o urmăreşti, dar era singura şansă pentru a se stabili (dacă mai era posibil) ce s-a întâmplat cu ea.

- Am trecut pe lângă o nuntă şi m-au bătut rău. Spuneţi-mi, o să rămân oarbă? ... şi duse mâna la ochi.

- N-o să rămâi oarbă, zise medicul. Povesteşte... cine te-a bătut? Unde? Cum a fost?

- Era în grâu, spuse parcă aiurind femeia. M-am luptat cu ei şi câinele l-a muşcat... Erau duşi... unul a dat în câine... M-au bătut pe urmă şi mai rău, după care am leşinat.

- Ce căutai acolo, în grâu? Femeia vorbi anevoie, se părea că efortul făcut până atunci o epuizase. Din cuvintele neclare, din frazele incoerente, s-a înţeles totuşi că victima plecase de acasă, din satul Cătească, să ducă mâncare mamei sale din comuna Oarja, pe atunci Regiunea Piteşti, un sat aflat la circa 4 km.

- Am luat-o peste câmp, pe o potecă, având în mâini o plasă cu mâncare şi o geantă ... şi cu mine a mers şi câinele.

- Dar ce e cu nunta? Ai fost acolo ...

- Nu,... am trecut pe lângă o nuntă... nu m-au bătut acolo, ci în câmp... în grâu, şi câinele l-a muşcat de picior.

Femeia parcă își mai revenise. Vorbea șuierat, dar pe înțeles.

- Era câinele nostru, se luase după mine și a sărit să mă scape. Unul a dat cu cureaua în el... l-a lovit în cap și a țâșnit sângele... S-au luat după mine pe potecă, de la nuntă. Erau beți. Doi necunoscuți, i-am văzut venind spre mine, am fugit la drum, dar nu era nimeni. Pe urmă am fugit iar spre potecă și m-au prins... M-au bătut până am leșinat, mi-au luat plasa și geanta în care aveam mâncare și 300 de lei.

Cum arătau? I-ai putea descrie? ... Nu ... era întuneric, nu știu cum arătau ... Când s-au luat după mine de la nuntă ... i-am văzut, dar erau departe, n-am știut că vin după mine.

- Cum ai ajuns înapoi în sat?

- Era întuneric ... mă căzneam să deschid ochii, să văd unde sunt, dar nu-i puteam deschide. M-am ridicat în picioare. Nu știam încotro să o iau. Am auzit câinele lătrând și m-am dus spre el. Mă împiedicam de grâu și cădeam, dar câinele urla și mergeam mai departe. Când am dat cu talpa de potecă, am luat-o înainte încotro auzeam câinele. Acesta lătra și mă aștepta, se depărta, iar lătra, iar mă aștepta. ... Ajunsă în sat am auzit oamenii spunând că eu sunt și că săracul câine m-ar fi târât și cu dinții. Am fost urcată în mașină și mă aflu aici.

Epuizată, femeia a tăcut, iar medicul a recomandat ofițerului de serviciu să fie lăsată să se odihnească. Pe baza datelor obținute de la victimă, echipa de cercetare constituită pentru rezolvarea cazului din care făceau parte: căpitanul Marin Lazăr, șeful serviciului judiciar, maiorul Constantin Cârstoiu, șeful biroului criminalistic, lt. maj. Dumitru Gheorghe, ofițer specialist la serviciul judiciar ș.a., în urma unei scurte analize a datelor de primă sesizare au stabilit măsurile ce trebuie luate.

S-a trecut la investigarea traseului urmat de victimă. Întâi au fost întrebați vecinii victimei. Iată dialogul:

- La ce oră a venit femeia bătută?

- ... pe la unsprezece și jumătate (23,30).

- Din ce direcție venea?

- ... dinspre Oarja, este o potecă peste câmp.

- Ea spune că s-au luat doi după ea, ați văzut?

- Nu.

- Ați văzut când a plecat?

- Da.

- Era singură?

- Singură, avea o plasă în mână şi o geantă, În continuare, investigaţiile continuă în rândul organizatorilor nunţii:

- Ieri a fost nuntă aici?

- Păi ... mai e şi acum.

- Au fost şi nişte străini, ieri aici?

- Au fost.

- Câţi erau?

- Trei!!!

- Îi cunoaşte cineva?

- Nu. N-au mai fost prin sat. Le-a dat cineva să bea, un nuntaş ... dar nu a întrebat cine sunt şi nici de unde vin.

- Cum arătau?

- Se pare că era vorba de doi lucrători constructori de la şantierul din apropiere al Combinatului Petrochimic.

O fetiţă din clasa a opta care asista la discuţie a intervenit şi a povestit ofiţerilor de miliţie că ea a văzut doi indivizi plecând după victimă spre Oarja, din care unul era înalt şi altul scund.

Dar au fost trei, spunea fetiţa ... dar ... pe al treilea nu l-am văzut.

În continuarea activităţilor de identificarea autorilor, s-a trecut la scotocirea zonei din lanul de grâu şi a potecii pe care s-a deplasat victima. Au fost invitaţi să participe la această activitate, pentru a însoţi echipa de cercetare, diverşi cetăţeni din localitate, care au fost instruiţi să acorde atenţie oricăror urme ce pot avea legătură cu cazul.

Scotocirea face mai multă lumină. Zece metri pătraţi de grâu tăvălit ... S-a luptat cu disperare femeia, zicea cineva ... Şi câinele...

Se culeg dintre firele de grâu, fire de păr. Păr din capul victimei. Pe alocuri sunt ghemotoace întregi şi sânge. Au mai fost găsiţi în zonă şi doi nasturi.

În timp ce se organiza scotocirea zonei, apare o surpriză la bufetul din sat. Gestionara bufetului a venit la serviciu la ora obişnuită şi constată că acesta a fost spart peste noapte!!! Să aibă vreo legătură cu celălalt caz?

Cu ocazia cercetării la faţa locului s-a constatat lipsa sumei de 450 lei dintr-un sertar, băutură şi ţigări „Litoral".

În interiorul bufetului s-au mai găsit împrăştiaţi mai mulţi nasturi ... „Iar nasturi?".

Fiind audiată gestionara bufetului, aceasta a făcut dezvăluiri care nu au schimbat cursul anchetei, dar trebuia ţinut cont de ele. Iată-le:

- Ieri pe la patru după amiaza au fost în bufet 5 străini, din care trei au fost şi la nuntă.

- Şi nu mai ştie nimeni cum arătau?

- Ba eu da, zice gestionara, îl ţin minte pe cel care a plătit. Oacheş, cu faţă rotundă, poate e ţigan.

- L-aţi recunoaşte dacă îl vedeţi?

- Sigur.

S-a luat măsura ca echipa de cercetare să se împartă în două. Cele mai aproape şantiere formează ţintele spre care pornesc. O parte din echipă porneşte la Platforma Chimică, cealaltă parte la şantierul de la Cătească. Ofiţerii de miliţie împreună cu gestionara au pornit spre punctele de lucru, dar mulţi salariaţi lipseau. Cineva a venit cu ideea (foarte eficientă, de altfel) ca echipa să aştepte la cantină, pe unde toţi treceau şi puteau fi verificaţi şi aşa s-a procedat.

- El e! tresare gestionara, cel care a făcut plata la bufet ...

Percheziţie la dormitorul unde „brunetul" era cazat. Rezultatul? - s-au găsit ţigările „Litoral", o sticlă de vermut, una de coniac şi banii din sertar.

- Cu cine ai mai fost?

- Cu nimeni, singur.

- Cu cine ai băut la bufet?

- Cu unii, nu-i cunosc, i-am întâlnit acolo în sat...

- Ai mai fost închis?

- Da.

- Pentru ce?

- Pentru furt.

Cazul nu se rezolvase. Muşcătura câinelui era ajutorul numărul unu - acesta trebuia să fi lăsat urme. Şi iată că propunerea se confirmă. Continuându-se măsurile de control corporal, la care oamenii de bună credinţă se supuneau, a apărut şi al doilea făptaş.

Piciorul acesta... Parcă .... Da, pantalonul e rupt ... Ridică! ... Ce să ridic? Vocea îi tremura... Pantalonul!

La mijlocul tibiei, pielea era vânătă. Colţii câinelui au rupt stofa, dar n-au apucat să intre în carne, au strâns totuşi brutal, vânătăile sunt vizibile.

În sfârşit, se trag concluzii: Doi au comis tâlhăria şi „unul" – brunetul, spargerea.

- Eşti prieten cu cel muşcat de câine?

- Nu.

- De unde ştii cine e cel muşcat de câine?

- Păi, nu ştiu. Lăsaţi-mă în pace!

Cei doi au fost identificaţi ca fiind militari în termen la unitatea de construcţii.

Catarama de la cureaua cu care a lovit câinele şi i-a spart capul era paftaua unei centuri.

Povestea se sfârşeşte aici. Era noapte târziu când ofiţerii de miliţie s-au întors la Piteşti. Cauza fusese, din punctul lor de vedere, rezolvată.

Femeia a ieşit din spital după patruzeci de zile de îngrijire. Starea pacientei la ieşirea din spital: VINDECATĂ ... (Cu puţină bunăvoinţă, termenul poate fi acceptat).

Deşi cazul este real, nu am menţionat numele victimei, autorilor şi martorilor, din motive lesne de înţeles.

Cum s-a produs moartea lui I.G.?

Aceasta a fost întrebarea pe care membrii echipei de cercetare de la Procuratura Raională Râmnicu Vâlcea şi Biroul Judiciar din Miliţia aceluiaşi raion, Regiunea Argeş, şi-au pus-o cu ocazia primelor cercetări, când în dimineaţa unei zile de toamnă a fost găsit, într-un şanţ al şoselei Râmnicu Vâlcea — Piteşti, pe raza comunei Goranu, cadavrul lui I.G. În jurul cadavrului – aflat cu faţa la pământ - nu s-a găsit nici o urmă care să prezinte importanţă pentru cercetări.

La autopsie, s-a constatat că cel în cauză prezenta la nivelul craniului, la jumătatea distanţei dintre frunte şi creştetul capului, o plagă a pielii tăiată complet, în lungime de 10 cm, având marginea de jos şi părul introduse sub tăietură spre frunte - în termeni medicali„scalpare".

Cauza morţii s-a datorat unui hematom intracranian, produs în dreptul plăgii scalpate, care a determinat oprirea funcţiilor vitale.

Întrucât au apărut destule contradicţii cu privire la mecanismul producerii leziunii care a provocat moartea, au fost chemaţi să participe la constatarea medico-legală mai mulţi specialişti din cadrul serviciului raional, regional şi chiar de la Institutul de medicină legală din Bucureşti.

După examinarea cadavrului şi analiza primelor date rezultate din investigaţii, specialiştii nu s-au putut pronunţa, ori au dat răspunsuri contradictorii. Înainte de a prezenta părerile acestora cu privire la împrejurările, cauzele şi mecanismul producerii leziunilor, să vedem mai întâi ce date s-au obţinut despre victimă.

I.G. locuia la circa 2 km de locul unde a fost găsit cadavrul acestuia. Era căsătorit, avea 2 copii şi practica diverse meserii neautorizate, printre care şi confecţionarea de cărămidă. Nu avea conflicte în familie şi nici cu alte persoane.

În ziua anterioară decesului, construise un cuptor de ars cărămida în grădina locuinţei lui Z.N. din comuna Goranu.

Locuinţa acestuia se afla pe o uliţă, la circa 50 m de şoseaua Râmnicu Vâlcea - Piteşti. La jumătatea distanţei dintre casa lui Z.N. şi şoseaua naţională, pe uliţă se afla o fântână din care se scotea apă cu o găleată de tablă, lanţ şi scripete cu manivelă de fier.

Seara, după terminarea lucrului, I.G. a consumat la domiciliul lui Z.N. circa o jumătate de litru de ţuică, a mâncat peşte sărat şi brânză, după care, pe întuneric, a plecat neînsoţit spre domiciliu.

Cadavrul aflat în şanţul şoselei a fost observat de trecători când s-a luminat de ziuă, care au anunţat organele de miliţie.

Ancheta privind stabilirea împrejurărilor în care I.G. a decedat, şi cum a ajuns în locul unde a fost găsit cadavrul, se afla într-un punct „mort" datorită concluziilor contradictorii ale medicilor legişti.

Moartea s-a produs ca urmare a unei lovituri puternice aplicate victimei de către o persoană ce a folosit un corp contondent (probabil par) în timp ce acesta se afla în genunchi sau în cădere. Lovitura primită de sus în jos spre frunte — preciza medicul legist de la serviciul raional, a produs scalparea pielii.

Leziunile au fost produse de roata în mişcare a unui autovehicul care a lovit capul victimei în timp ce aceasta se afla căzută la pământ. Probabil, susţinea medicul legist de la Serviciul Regional, după impact, până la producerea hematomului intracranian, victima a fost aruncată în şanţul şoselei de către conducătorul vehiculului angajat în accident sau de o altă persoană.

Au mai fost emise şi alte ipoteze cu privire la cauzele morţii, dar nici una nu argumenta în mod ştiinţific cum s-a desprins scalpul de pe craniul victimei.

Ofiţerii însărcinaţi cu cercetarea, procurorul cât şi medicii legişti au avut multă bătaie de cap cu acest caz.

Pe baza informaţiilor primite, a concluziilor desprinse din primele cercetări, s-au formulat mai multe ipoteze. S-a întocmit un plan de măsuri informativ-operativ, s-a trecut la executarea celor stabilite, dar, cu toate acestea, deşi trecuseră două săptămâni, rezultatele întârziau să apară.

Din datele obţinute nu rezulta altceva decât faptul că I.G. era un om paşnic, cinstit, nu avea conflicte, era o fire sociabilă, nexistând motive anterioare care să declanşeze un conflict.

După terminarea zilei de muncă, I.G. obişnuia să consume băuturi alcoolice, câteva pahare, în urma cărora se cam ameţea. În seara zilei când a construit cuptorul de ars cărămida la domiciliul lui Z.N. se cam „aburise" din cauza băuturii consumate, dar nu se afla în situaţia să nu se poată deplasa până la domiciliu. Când a plecat acasă, a fost condus de gazdă până la poartă, s-au despărţit, şi din acel moment până a doua zi dimineaţa, când s-a găsit cadavrul în şanţul şoselei, nu a mai fost văzut de nimeni. Neexistând alte ipoteze mai plauzibile, verificările au fost concentrate pe identificarea unei persoane cu care victima, pe distanţa dintre locuinţa lui Z.N.până la şoseaua naţională, ar fi putut avea un conflict spontan ce a declanşat agresiunea şi investigaţiile insistente în zonă au continuat. Această acţiune a echipei de cercetare a confirmat încă o dată proverbul: „Unde dai şi unde crapă". Doi dintre membrii acesteia s-au deplasat din nou în zonă, pentru a continua activitatea de culegere a informaţiilor. Au mers a nu ştiu câta oară şi la domiciliul lui Z..N., unde victima construise cuptorul de ars cărămidă. În timpul discuţiilor, gazda i-a servit cu ţuică, mămăligă, brânză şi peşte prăjit, exact ce consumase I.G. în ultima seară a vieţii lui.

Discuţia cu Z.N. şi soţia acestuia nu a dus la nicio noutate care să contribuie la bunul mers al anchetei.

– L-am condus pe I.G. până la poartă, ne-am salutat, acesta a plecat pe uliţă spre şosea şi eu am intrat în casă. Nu am văzut pe nimeni, nu am auzit nici un zgomot, decât paşii acestuia care se îndepărtau — spunea Z.N.

– Nu era beat — spunea soţia lui Z.N., a mâncat cu poftă mămăligă caldă, brânză şi peştele prăjit (care era cam sărat) cu care l-am servit după terminarea lucrului. După circa o oră de discuţii, cei doi ofiţeri din echipa de cercetare au plecat dezamăgiţi. Nu obţinuseră nici un indiciu care să conducă spre aflarea adevărului. Nu ştiau însă că peste câteva minute o

întâmplare avea să dezlege enigma şi că deplasarea la domiciliul lui Z.N. nu a fost zadarnică.

Cei doi ofiţeri au ajuns în dreptul fântânii de la jumătatea uliţei, unde s-au oprit pentru a discuta câteva minute, pentru a nota ce vor face în continuare. Continuăm investigaţiile şi culegerea de informaţii — a spus unul dintre ei, căruia i se făcuse sete după ce mâncase peştele sărat. Acesta s-a apropiat de fântână pentru a scoate o ciutură de apă. Fântâna era construită din tuburi de beton având diametrul de circa 1,20 m şi adâncimea până la nivelul apei de 15 m, pentru scoaterea apei se folosea o găleată (ciutură) de tablă fixată la capătul unui lanţ de fier lung de 20 m. Lanţul se rula pe un mosor, care se învârtea prin acţionarea unei manivele de metal în lungime de 40 cm fixată pe o roată tot din metal, aflată la unul din capetele mosorului. În termeni populari, fântânei i se spunea „puţ cu roată". Pentru introducerea şi scoaterea din fântână a ciuturii, se acţiona manual manivela de la roată. Prin forţa transmisă de mâna omului, ciutura se umplea cu apă şi apoi era adusă la suprafaţă la marginea tuburilor (ghizdurilor), pentru a fi golită. Aşa a procedat şi ofiţerul din echipa de cercetare, care vroia să bea apă. Acesta a introdus ciutura în fântână şi, după ce s-a umplut cu apă, a început să învârtă manivela, pentru a o aduce la suprafaţă. Când ciutura mai avea de parcurs circa 2 metri până a fi prinsă cu mâna, datorită neatenţiei, manivela i-a scăpat şi a început să se învârtă invers, fiind trasă de greutatea ciuturii pline cu apă. Pe la jumătatea rulării viteza era atât de mare încât era imposibil să oprească mişcarea.

Întrucât învârtirea manivelei în căderea ciuturii se freca de sus în jos spre cel care intenţiona să scoată apă, când manivela se afla la extremitatea de sus a roţii, depăşind înălţimea unui om de talie normală, exista pericolul ca aceasta să-l lovească în cap pe cel care o acţiona. Numai prezenţa de spirit a ofiţerului de miliţie l-a salvat de urmări.

După ce a scăpat manivela din mână, acesta s-a retras rapid din zona de acţiune a „manivelei ucigaşe", încolţindu-i în minte ultima dar şi cea mai reală ipoteză. I.G. s-a accidentat cu manivela de la fântână, în timp ce voia să bea apă. Şi aşa a fost...

Fiind chemaţi de îndată medicii legişti şi specialiştii în cercetarea cazului cărora li s-a prezentat situaţia, de fapt aceştia au confirmat şi argumentat ştiinţific că leziunea (scalpul) produs asupra pielii capului lui I.G. şi hematomul au avut ca mecanism de producere derularea în sens invers a manivelei de la roata fântânii care, în momentul când scotea apă, i-a scăpat din mână.

Victima, în urma loviturii, s-a mai putut deplasa până la şoseaua naţională, timp în care s-a produs hematomul intracranian, provocându-i oprirea funcţiilor vitale.

O vecină care se aproviziona cu apă de la fântâna respectivă a declarat că în seara zilei când I.G. a plecat de la domiciliul lui Z.N., pe la orele 21,00, având nevoie de apă, a găsit ciutura căzută în fântână, lucru neobişnuit. Era încă o dovadă că acest caz inedit şi foarte dificil a fost clarificat.

A se reţine că victima avea capul descoperit în momentul producerii accidentului, fapt pentru care contactul dintre manivela în derulare şi capul victimei s-a produs direct.

Ce a pățit „Dracul" când a folosit tămâia

Era vara anului 1959, anotimp care în acel an înregistra temperaturi mari şi lipsă de precipitaţii într-o comună din apropierea Piteştiului.

Mama Maria, aşa cum îi spuneau toţi vecinii, în vârstă de peste 80 de ani, încă nu-şi revenise după moartea soţului său, care în urmă cu câteva săptămâni murise în urma unui accident vascular cerebral.

Cei doi se căsătoriseră prin anul 1900, au trecut peste toate evenimentele timpului: Răscoala din 1907, Războiul balcanic, primul şi al doilea război mondial ş.a. Nu au avut copii. El, Nea Marin, lucrase toată viaţa în comerţ, iar mama Maria a fost casnică, ocupându-se de gospodărie şi grădina de zarzavat.

Neavând greutăţi familiale şi având venituri bune, cei doi soţi au depus economiile la CEC, la data decesului lui Nea Marin având în cont suma de 20.000 lei. Atunci... reprezenta o avere.

Despre banii agonisiţi nu ştia decât nepotul lor care, fiind funcţionar la CEC, se ocupase de întocmirea actelor necesare, păstrând libretele CEC, fiind unicul moştenitor.

După moartea lui Nea Marin, la aproximativ două săptămâni, mama Maria s-a prezentat la domiciliul nepotului său, solicitând ca acesta să-i aducă imediat suma de bani depusă la CEC.

Cu toate insistenţele nepotului de a afla motivul pentru care mătuşa sa doreşte să intre în posesia banilor de la CEC, nu a obţinut nici un răspuns.

Comportarea mătuşii, spaima de a pierde banii pe care urma să-i moştenească, l-au determinat pe nepotul „intrat la bănuieli" să se adreseze şefului postului de miliţie. „Tovarăşe plutonier, (spunea acesta) ceva se întâmplă cu mătuşa mea. Nu are nevoie de bani... are cu ce trăi. Refuză

categoric să-mi spună ce vrea să facă cu banii de la CEC. E ceva foarte suspect!“

A doua zi mama Maria a fost invitată la postul de miliție. „Pentru ce doriți să vi se restituie banii de la CEC?”, întreabă șeful de post. „Nu vă interesează! Sunt banii mei!” răspunde mama Maria.

După lungi discuții, șeful de post nu a reușit să ajungă la nici un rezultat. „Mă duc să-l chem pe popa... poate te spovedești la el..” zise în glumă șeful de post.

La auzul acestei propuneri, mama Maria se îngălbeni. A tremurat câteva secunde și apoi se adresă șefului de post, solicitându-i să fie ascultată. „Am să vă spun totul... deși nu știu ce se va întâmpla cu mine și cu răposatul meu soț. Acum o săptămână, începu bătrâna să povestească, noaptea, pe la orele 01:00, visam. Se făcea că soțul meu, tânăr... așa cum era când ne-am cunoscut, venise să mă pețească... M-a trezit un zgomot și am văzut că pe ușă a intrat cineva. Era îmbrăcat cu o manta neagră, avea fața mascată cu o pânză roșie, pe cap o căciulă cu coarne și în mână o farfurie cu ceva arzând, având miros de tămâie. Am amuțit... zice mama Maria, dar am făcut un efort să întreb cine este și ce vrea... „Scaraoschi”, mi s-a răspuns. „Talpa Iadului! Am venit să te anunț că dacă nu răscumperi sufletul soțului tău, și tu și el veți ajunge în cazanul cu smoală. El deja se află în perioada de selecție!”... „Ce trebuie să fac?”... am întrebat. „Dacă dorești ca tu și soțul tău să nu ajungeți în cazanul cu smoală, trebuie ca: „PESTE NOUĂ ZILE, NOUĂ ORE, NOUĂ MINUTE, NOUĂ SECUNDE” să duci la crucea de la mormântul soțului tău toți banii pe care îi aveți depuși la CEC. Să-i pui într-o cutie de carton pe care să o așezi în spatele crucii acoperită cu pământ. Dacă spui la cineva despre această înțelegere... vei amuți și blestemul se va înfăptui”... m-a amenințat Scaraoschi și a dispărut. Nu am de făcut altceva, spune mama Maria șefului de post, decât să duc banii acolo unde mi s-a spus, deși voi amuți pentru că am încălcat porunca diavolului.

– Bine, îi spuse șeful de post bătrânei, mergi acasă și vom vedea noi ce vom face cu «Scaraoschi»!

Mama Maria plecă acasă speriată de faptul că a divulgat secretul încredințat de „Talpa Iadului” și se aștepta să amuțească. Cazul a fost raportat de urgență de către șeful de post șefului raionului de miliție. Ce trebuie să fac? a întrebat simplu. Șeful îi răspunse: – Să-l prindem în flagrant pe «Scaraoschi»!

Până la depunerea banilor la crucea lui Nea Marin, conform termenului stabilit de «Scaraoschi», după un calcul relativ, mai erau două zile, nouă ore, nouă minute şi nouă secunde.

Conform ordinelor primite de la specialiştii în domeniul judiciar, şefului de post i s-a cerut să discute cu mama Maria şi nepotul acesteia pentru a se comporta cât se poate de normal.

Astfel, conform scenariului stabilit, bătrâna a fost chemată de nepotul său, acesta bine instruit, i-a cerat mătuşii ca în ultima zi de împlinire a „sorocului" stabilit de Scaraoschi să se prezinte la CEC, pentru a-i înmâna o cutie de carton sigilată în care se va afla suma de bani deţinută la CEC.

În acelaşi timp, o echipă operativă a miliţiei raionale, începând din momentul „restituirii" sumei de bani, a luat măsuri de supraveghere a cimitirului unde se odihnea Nea Marin si îndeosebi a mormântului acestuia. Echipa de supraveghere şi de prindere în flagrant a lui „Scaraoschi" se compunea dintr-un ofiţer de judiciar, trei subofiţeri îmbrăcaţi în ţinută civilă şi dotaţi cu cele necesare, precum şi nepotul bătrânei.

Mamei Maria i s-a înmânat de către nepotul său „banii de la CEC", o cutie de carton în care se aflau pachete de hârtie albă tăiată la mărimea bancnotelor de leu, prima şi ultima fiind originale, solicitându-i ca în ziua împlinirii sorocului să ducă cutia la mormântul soţului, să o pună lângă cruce şi să o acopere cu pământ.

Cam în jurul orelor 16,00 în ziua când trebuiau depuşi banii, bătrâna a mers la cimitir, a depus cutia şi a plecat acasă.

Miliţienii din dispozitiv aşteptau cu sufletul la gură. Vine « Scaraoschi » sau nu?... Timpul trecea în linişte, aducând plictiseala celor care traversau acele momente şi încet, încet s-a lăsat întunericul.

Iată însă că în jurul orelor 21:30 se întâmplă ceva neobişnuit. La intrarea în cimitir apăru silueta unei persoane care, la lumina lunii, se observa că purta o mantie de culoare închisă. În mână avea o farfurie din care emana o flacără şi mirosea a tămâie... Venise, într-adevăr, «Scaraoschi»?... Avea mama Maria dreptate? Miliţienii aflaţi în posturile de pândă pentru moment au fost derutaţi. Ce se întâmplă?... era ceva inedit, dar la comanda prin staţia radio a şefului de dispozitiv au aşteptat semnalul.

Persoana apărută la poarta cimitirului a început să se apropie de mormântul lui Nea Marin. Mergea cu paşi mărunţi, fără să se grăbească şi apropiindu-se de cei aflaţi la pândă s-a putut observa că avea faţa mascată

cu o pânză roșie, iar pe cap purta o căciulă cu coarne, exact așa cum îl descrisese bătrâna.

Ajuns la mormânt, «Scaraoschi» s-a grăbit să dezgroape cutia de carton de lângă cruce. În acel moment s-a auzit vocea șefului de dispozitiv: – Stai, Scaraoschi! Nu mișca, că te împușc! Ai de-a face cu miliția... nu cu mama Maria. Instantaneu un subofițer tânăr aflat în postul de pândă, probabil speriat de cele văzute, a tras o rafală de automat pe deasupra cimitirului.

Speriat, «Scaraoschi» a aruncat farfuria cu tămâia aprinsă, a săltat mâinile sus și a strigat: „Nu mai trageți că mă predau!"...

În momentul când cei din pândă s-au apropiat de el, acesta tremura de frică. I s-a scos masca de pe față, căciula cu coarne și mantia neagră.

– Domnule locotenent major, spuse nepotul mamei Maria care se afla de față, acesta este vecinul mătușii, Nea Costică!

Și cu mare greutate a putut fi salvat «Scaraoschi» din mâinile acestuia. Este greu de reprodus reacția mamei Maria când a văzut cine este «Scaraoschi», cu ocazia reconstituirii faptei. Mai-mai să rupă un vătrai pe el.

L-am întrebat pe infractor cum i-a încolțit ideea jefuirii bătrânei de banii agonisiți și cum a ales acest mod de operare. „Simplu, ne-a răspuns acesta. Nu avea moștenitori direcți, bătrâna era o femeie credincioasă și am crezut că și dracul poate folosi tămâia... dar vedeți că Dumnezeu nu-i permite asta".

CAPITOLUL 3:
ASPECTE VESELE, HAZLII, IMPREVIZIBILE, DIN ACTIVITATEA MUNCII DE MILIŢIE

Promovarea în funcție, cu scântei miraculoase

În anul 1977, prin luna februarie, am fost chemat la ordin de către col. Mincu Gheorghe, șeful Inspectoratului Jud. Argeș din M.I., spunându-mi că am fost promovat în funcție la Miliția Combinatului Petrochimic Pitești în calitate de șef de organ.

Eu i-am mulțumit pentru apreciere, dar am refuzat categoric să primesc această funcție, motivând că mă simt foarte bine la Serviciul Economic, unde lucram de mai mulți ani, și că nu aș putea lucra într-un asemenea colos industrial cu foarte multe situații periculoase. El mi-a spus că ordinul șefilor este lege pentru sobordonați, și dacă nu voi executa ordinul va fi obligat să ia măsuri disciplinare conform regulamentelor militare, dându-mi termen de 5 zile pentru a preda vechiul post.

După aceea, am fost chemat și de ceilalți șefi, pentru a mă lămuri să accept această propunere, spunându-mi că dracul nu este chiar atât de negru cum îl văd eu și totuși, va fi bine, deoarece vom fi dotați cu toate cele necesare de la mașină cu șofer până la secretară etc. Totodată, a fost emis și un ordin scris, în care erau nominalizate cadrele care vor deservi acest obiectiv economic, ca și sarcinile profesionale. Redau mai jos un fragment din acesta:

Acceptând în cele din urmă această propunere, după câteva zile am fost anunțat că la o dată stabilită voi merge la conducerea Combinatului Petrochimic, pentru a fi prezentat, însoțit de conducerea Inspectoratului de Miliție. Acolo eram așteptați de conducerea Combinatului Petrochimic, în frunte cu directorul general Costache Sava, secretarul de partid și alții. După ce ne-a primit în cabinet, inspectorul șef m-a prezentat ca noul șef al organului de miliție care va deservi întreg combinatul. Directorul general mă privea pătrunzător și foarte atent, afirmând că el nu primește astfel de oameni în combinat și ar fi fost bine dacă era și el consultat mai înainte. Eu, pe de o parte, m-am bucurat de această promovare, iar pe de

altă parte, intrasem la idei, cum că acesta știe ceva rău despre persoana mea.

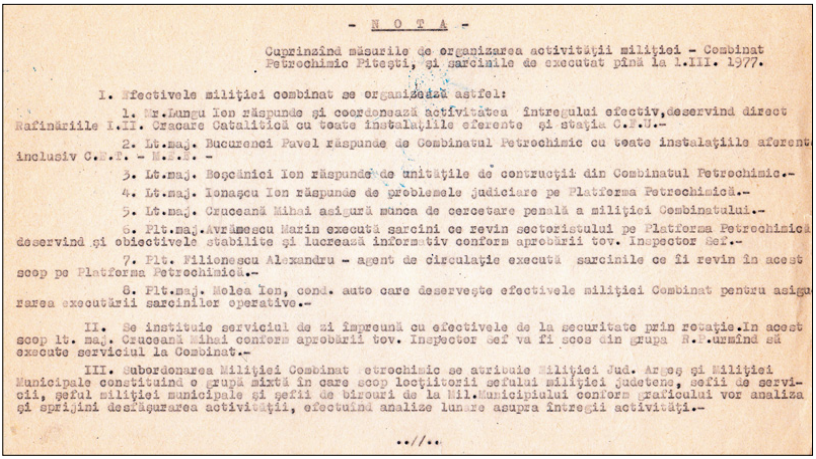

- N O T A -

Cuprinzînd măsurile de organizarea activității miliției - Combinat Petrochimic Pitești, și sarcinile de executat pînă la 1.III. 1977.

I. Efectivele miliției combinat se organizează astfel:

1. Mr.Lungu Ion răspunde și coordonează activitatea întregului efectiv,deservind direct Rafinăriile I.II. Cracare Catalitică cu toate instalațiile eferente și stația C.E.T.-

2. Lt.maj. Bucurenci Pavel răspunde de Combinatul Petrochimic cu toate instalațiile aferent inclusiv C.E.T. - M.E.T. -

3. Lt.maj. Boșcănici Ion răspunde de unitățile de construcții din Combinatul Petrochimic.-

4. Lt.maj. Ionașcu Ion răspunde de problemele judiciare pe Platforma Petrochimică.-

5. Lt.maj. Crucoană Mihai asigură munca de cercetare penală a miliției Combinatului.-

6. Plt.maj.Avrămescu Marin execută sarcini ce revin sectoristului pe Platforma Petrochimică deservind și obiectivele stabilite și lucrează informativ conform aprobării tov. Inspector Șef.-

7. Plt. Filionescu Alexandru - agent de circulație execută sarcinile ce îi revin în acest scop pe Platforma Petrochimică.-

8. Plt.maj. Molea Ion, cond. auto care deservește efectivele miliției Combinat pentru asigurarea executării sarcinilor operative.-

II. Se instituie serviciul de zi împreună cu efectivele de la securitate prin rotație.In acest scop lt. maj. Crucoană Mihai conform aprobării tov. Inspector șef va fi scos din grupa R.P.urmînd să execute serviciul la Combinat.-

III. Subordonarea Miliției Combinat Petrochimic se atribuie Miliției Jud. Argeș și Miliției Municipale constituind o grupă mixtă în care scop locțiitorii șefului miliției județene, șefii de servicii, șeful miliției municipale și șefii de birouri de la Mil.Municipiului conform graficului vor analiza și sprijini desfășurarea activității, efectuînd analize lunare asupra întregii activități.-

..//..

Inspectorul șef i-a spus că dacă sunt niște motive temeinice, va reanaliza această problemă și poate reveni cu altă propunere. Directorul general s-a ridicat în picioare, arătând cu mâna către mine și spunând: *Cum să primesc eu, tovarăși, un asemenea ofițer în combinat? Păi dacă va veni acest om aici, eu voi mai avea succes la femei în fața lui? De unde luați asemenea oameni bine făcuți, îmbrăcați la patru ace și parcă scoși din vitrină?*

Eu am răsuflat ușurat și mi-am dat seama că este o glumă și am luat-o ca pe un compliment. La replica directorului general, inspectorul șef a spus că dacă așa stau lucrurile, propune să împărțim femeile din combinat pe din două și atunci va dispărea orice disensiune. Apoi s-a intrat în problemele serioase, discutându-se despre măsurile concrete necesare prevenirii furturilor, incendiilor, exploziilor etc.

La câteva zile după ce m-am instalat la noul loc de muncă, am făcut un tur de orizont pe perimetrul combinatului și mi-am dat seama că aparent era bine păzit atât de pază militară, cât și de cea civilă, însă în realitate situația era alta. Deși se știa că perimetrul combinatului este împrejmuit cu gard înalt din beton, o parte din acesta nu fusese niciodată ridicat, iar în restul gardului erau foarte multe breșe pe unde intrau și ieșeau muncitorii și de multe ori nu cu mâna goală. Mai mult decât atât, autobuzele care circulau din Pitești spre comuna Oarja treceau prin

mijlocul combinatului, unde erau două stații de oprire, de unde se urcau și coborau muncitorii care în timpul zilei ascundeau în apropierea stațiilor diverse bunuri pe care apoi le luau și se urcau cu ele în autobuz.

În urma măsurilor luate, gardul combinatului a fost reparat și terminat, autobuzele spre comuna Oarja au fost deviate și nu au mai circulat prin combinat, iar pe Drumul 23 zis și Drumul Hoților, s-a instituit o barieră cu pază, zisă și *Bariera lui Lungu-milițianul*. Astfel sustragerile de orice natură s-au diminuat simțitor.

M-am referit numai la începutul meu în munca de miliție, într-un domeniu unde situațiile periculoase erau iminente și imprevizibile. În continuare, în alte capitole, voi reda și alte aspecte ale muncii de miliție într-un obiectiv economic strategic de importanță națională, în care lucrau peste zece mii de persoane.

Iubita directorului general din Combinatul Petrochimic Pitești a călcat pe bec

În conformitate cu prevederile Decretului 400 din 1981, a fost interzis fumatul în incinta combinatelor petrochimice, introducerea de chibrituri, brichete, țigări, băuturi alcoolice, părăsirea locului de muncă, prezentarea la locul demuncă sub influența băuturilor alcoolice etc. Aceste fapte, cât și altele, erau prevăzute și sancționate cu amendă ori închisoare contravențională de la 6 la 9 luni și desfacerea contractului de muncă.

Închisoarea contravențională era executată pe șantierele de muncă, în alt loc unde nu erau asemenea restricții.

În primul an după introducerea acestui decret, instanțele de judecată au dat aproape în toate cazurile numai pedepse cu închisoare contravențională de la 6 la 9 luni și foarte rar au aplicat sancțiuni pecuniare. Într-un timp record, datorită aplicării cu fermitate a acestui decret din partea organelor de miliție pe de o parte și a instanțelor de judecată pe de altă parte, s-a făcut multă ordine și disciplină în toate combinatele chimice și petrochimice din țară. Cel mai des întâlnit fenomen a fost cu fumătorii, deoarece foloseau diferite metode și introduceau țigări și chibrituri prin perimetrul combinatului, pe care le ascundeau și, după ce intrau în interior, se duceau și luau țigările și chibriturile respective, pe care le reascundeau în instalația unde lucrau. Când vroiau să fumeze, fie ziua ori noaptea, luau țigările și chibriturile din ascunzători și fumau prin diferite locuri, feriți de ochii celorlalți.

Cam la fel procedau și salariații TESA ce lucrau în sediul central al combinatului. Numai că aceștia fumau pe holuri, în WC și chiar în biroul unde lucrau, cu consimțământul tacit al nefumătorilor. Acest aspect îl știam și noi, de la sursele noastre de informare, și periodic făceam controale inopinate. Așa s-a întâmplat când eu, împreună cu alți subordonați, am efectuat spontan un control simultan în 4-5 locuri, la birourile combinatului, și primii au fost controlați cei semnalați că fumează, cât și locurile indicate unde ascundeau țigările. În primul rând aveam în vedere ca primele controale să se efectueze în birourile unde știam precis cine fumează și locul unde ascundeau țigările.

Eu am ales biroul unde lucra doamna P.V., iubita directorului general, care era evitată de celelalte echipe de control. După ce am intrat în biroul respectiv, am informat verbal scopul prezenței noastre, fără să fie obiecțiuni. Am procedat la controlul genților și poșetelor ce aparțineau acestora, iar apoi controlul a fost făcut și în fișetele unde țineau evidențele contabile fiecare salariat, găsindu-se un pachet de țigări Kent cu 13 țigări și o brichetă în fișetul doamnei P.V.

A fost întocmit un proces-verbal cu martori, în care s-au consemnat cele constatate, iar corpul delict a fost ridicat de noi. După circa 30 de minute de la sosirea la sediul poliției din combinat, am fost sunat de directorul general al combinatului petrochimic, spunându-mi că dorește să vină la noi pentru o discuție.

În câteva minute a venit, ocazie cu care am servit și o cafea, și m-a întrebat și de rezultatul controlului efectuat la birouri, informându-l că au fost depistate 4 persoane care aveau țigări în birou. Acesta a rămas mirat că mai sunt asemenea persoane ce nu respectă legea, întrebându-mă amănunțit ce sancțiuni vor primi. I-am arătat textual Decretul 400/1981, în care erau stipulate sancțiunile.

Întrebându-mă în mod expres ce va păți doamna P.V., eu i-am răspuns că numai instanța de judecată hotărăște cuantumul pedepsei fiecărei persoane, în raport cu circumstanțele agravante ori atenuante. Deși m-a rugat insistent să fac în așa fel încât să nu mai ajungă în instanța de judecată, eu i-am spus că altă soluție nu știu.

Plecând dezamăgit, l-am condus câteva sute de metri după ce a ieșit din birou, unde din nou a insistat ca doamna P.V. să fie salvată. După ce am purtat o discuție mai lungă și foarte discretă, am ajuns la concluzia că doamna respectivă nu este fumătoare și are și martori care să declare acest lucru, lucru care, cu ocazia audierilor, s-a confirmat iar cauza a fost

clasată. Convingerea mea intimă este aceea că doamna respectivă era fumătoare și a „descoperit" că nu fumează abia după ce a luat legătura cu directorul general, beneficiind și de indulgența organelor de cercetare.

Femeia seducătoare de bărbați din Combinatul Petrochimic Pitești

Abia trecuseră câteva luni decând fusesem numit șeful Miliției Combinatului Petrochimic Pitești. În afară de multiplele probleme de serviciu, care impuneau un mare volum de muncă scriptică și faptică, trebuiau rezolvate și sesizările oamenilor muncii, scrise sau verbale. Aproape zilnic primeam sesizări scrise, telefonice și anonime, despre unele fapte infracționale ori abateri care necesitau verificarea de urgență, iar în proporție de aprox. 80% se confirmau. Într-una din zile, am primit un telefon de la o doamnă, spunându-mi că dorește s-o primesc în audiență pentru că are niște probleme deosebit de grave pe care vrea să mi le aducă la cunoștință. Eu i-am spus să vină a doua zi, stabilind și o anumită oră, dar ar fi bine ca tot ce intenționează să reclame să o facă și în scris, pentru a fi depusă în vederea rezolvării. Conform înțelegerii, a doua zi a venit la audiență femeia respectivă, prezentându-se ca fiind inginera N.E.,care lucrează la Laboratorul Control și dorește să facă o plângere împotriva unor vecini. Am invitat-o să ia loc pe canapeaua care era vizavi de biroul meu, rugând-o să spună despre ce este vorba. Am privit-o cu multă discreție, era o femeie frumoasă foc, minijupată, parfumată, rujată și avea vârsta de circa 35 de ani, vârstă apropiată de a mea. A început să-mi spună că locuiește în Cartierul Petrochimiștilor, precizând blocul și apartamentul, iar deasupra locuiește un muncitor din același combinat, care a primit apartamentul de circa 3-4 luni de zile și o ține în chefuri aproape săptămânal, cu muzica dată la maxim, tulburând liniștea publică. Mai spunea că sustrage din combinat alcool etilic din care apoi pregătește băuturi alcoolice, și mai fură și benzină. Întrebând-o dacă a făcut și o sesizare scrisă, conform înțelegerii, ea mi-a răspuns că bănuiește că nu va fi nevoie, privindu-mă pătrunzător, cu zâmbetul pe buze. Apoi s-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat spre ușă, dând să plece, iar eu m-am ridicat de pe scaun, conducând-o. În momentul când a ajuns la ușă, a deschis-o pe jumătate și a închis-o la loc, luându-mă de gât și sărutându-mă prin surprindere, spunându-mi că sunt invitatul ei la o cafea și că nu este nimic adevărat din tot ce a reclamat.

A doua zi m-a sunat din nou, întrebându-mă când sunt mai liber pentru a-i rezolva reclamația respectivă. Eu am amânat-o câteva zile spunându-i că o voi suna. Între timp, m-am interesat de ea prin sursele mele de informare din laboratorul central, care mi-au spus că este căsătorită, are o bună prietenă tot laborantă și ambele sunt niște aventuriere și după ce pun ochii pe un bărbat nu se lasă până când nu-l cuceresc și apoi se laudă că au avut o aventură amoroasă cu X și Y și ori că este de nota 10 la pat, ori că este impotent. În toate cazurile în care aveau o aventură amoroasă, se lăudau și știau toate femeile din laborator. Laborantele necăsătorite le invidiau, pentru că ele, deși erau căsătorite, iubeau mai mult ca ele. Atunci am luat legătura telefonic cu doamna inginer căreia i-am spus să nu mă mai caute deoarece am fost mutat în altă localitate, închizând acest capitol într-un mod discret.

„Încadrat informativ" de soție

În vederea stabilirii adevărului despre o persoană ori un grup de oameni bănuiți că au comis infracțiuni ori fapte grave împotriva statului ori alte fapte infracționale prevăzute în Codul Penal sau în legi speciale, poliția din zilele noastre, cât și miliția din trecut, procedează la încadrarea lor informativă.

În acest sens, se efectuează un plan de măsuri informativ-operative bine conceput, în care se parcurg măsurile impuse, începând cu filajul, ascultarea telefoanelor, introducerea de ofițeri acoperiți etc., așa cum se învață la școala de Poliție și, mai nou, văd că toate aceste metode sunt spuse și pe posturile TV, deci probabil că nu mai sunt secrete. Așa că nu pot fi acuzat dacă le mai spun și eu aici.

Nu cred că este bine că se discută atât de mult despre metodele pe care le folosesc polițiștii pentru prinderea infractorilor, în loc să se abordeze măsuri eficiente pentru educația tinerilor și încadrarea lor în muncă.

Trebuie să știți că metode asemănătoare le mai pun în practică și alte persoane care nu au nimic în comun cu munca de poliție. Un exemplu este primarul Gheorghe Nichita, din orașul Iași, care îi asculta telefonul și a filat-o mult timp pe amanta sa. O scenă apropiată am pățit-o și eu când am fost detașat la Miliția orașului Curtea de Argeș, iar soția mea, Lungu Maria, inspector la Banca Națională Română, Sucursala Pitești, m-a „încadrat informativ" foarte ingenios, pentru a afla dacă am aventuri amoroase, după numai câțiva ani de căsnicie, procedând astfel:

Prin unele cunoștințe ale ei a aflat că cea mai bună informatoare ar fi farmacista P.M. ce lucra la farmacia din centru, prin fața căreia eu treceam zilnic când mă duceam ori veneam de la serviciu. Pentru a mă da în primire și a mă cunoaște, a înscenat că o colegă de serviciu are nevoie de niște medicamente ce nu prea se găseau peste tot, făcându-i un bilet către aceasta cu rugămintea de a-i da medicamentul solicitat. Biletul și banii pentru medicamente mi-au fost dați mie, cu rugămintea ca eu să merg la farmacia respectivă pentru a lua medicamentele solicitate. Fiind politicos, am promis că o servesc, pentru a o scuti de un drum la Curtea de Argeș. Am mers la farmacia respectivă, am întrebat de farmacista P.M. și după ce m-am recomandat i-am dat biletul și a doua zi am primit medicamentele, pe care i le-am dat soției când am venit acasă. Aceasta a fost combinația aranjată în mod discret pentru ca farmacista să mă cunoască și atât ea cât și colegele ei să mă urmărească. Eu am sesizat de câteva ori unele întâlniri spontane pe stradă și mai ales în piață, care era foarte aproape de farmacie, însă am considerat că este o întâmplare. Ulterior m-am convins că aceasta nu era o întâmplare, și farmacistele mă filau exact cum fac adevărații profesioniști, soția mea știind tot ce fac în această localitate.

În apropiere de piață era și un magazin mixt, unde la raionul cu articole de copii lucra o frumoasă domnișoară pe care am cunoscut-o cu ocazia unui control efectuat de Miliția Economică. Probabil că i s-a părut că eu i-am făcut ochi dulci sau poate acesta a fost adevărul. Ea s-a manifestat că-i place de mine și s-a îndrăgostit lulea, manifestându-se și față de alte colege din magazin, iar una dintre acestea mi-a spus și mie despre această telenovelă. Când mergeam în piață ori spre casă, treceam și pe la magazinul cu pricina, unde schimbam câteva cuvinte cu fata în cauză, fără a-mi imagina ce va urma. De această idilă a aflat și soția mea de la Pitești și îmi tot reproșa când veneam acasă, însă eu negam totul. Între timp fata a aflat că sunt căsătorit și că am și un copil mic, fapt ce a determinat-o să se îndepărteze de mine, găsindu-și alt prieten. După ce au flirtat amândoi câteva luni, au hotărât să se căsătorească, stabilind data nunții, făcând invitațiile pentru nuntă cât și celelalte activitățisi necesare organizării acestui eveniment. Coincidența a fost ca și acest pretendent să se numească tot Lungu Ion, numai că noul iubit lucra la fabrica „9 Martie“ din Curtea de Argeș, ca maistru. Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, aceștia au împărțit mai multe invitații, ocazie cu care farmacista care mă urmărea a intrat în posesia uneia. Urgent i-a dat telefon soției mele spunându-i că eu mă căsătoresc cu fata respectivă și am dat și invitațiile pentru nuntă. A

doua zi, soția mea a venit la Curtea de Argeș, direct la magazinul unde lucra viitoarea mireasă și după ce a cumpărat mai multe haine pentru copil a plătit și apoi a felicitat-o că a găsit băiat bun cu care urmează a se căsători. Aceasta a confirmat că așa este și nunta va avea loc pe data respectivă. După ce a primit hainele cumpărate pentru copil, i-a arătat certificatul de căsătorie și certificatul de naștere al copilului, pentru a o convinge că nu a făcut o alegere bună de a se căsători cu un bărbat deja însurat și cu un copil mic. După un schimb de replici cu scântei, soția a venit la mine, unde locuiam cu chirie, arătându-mi hainele copilului cumpărate de la viitoarea mea mireasă, cât și o invitație de nuntă, felicitându-mă pentru noua alegere, după care a plecat foarte agitată, iar eu am rămas ca la dentist, fără replică.

A doua zi am făcut eu investigații pentru a afla adevărul, după care i-am comunicat și ei rezultatul, dar s-a lăsat foarte greu convinsă.

Hoții care au spart mai multe magazine, au căzut în plasa miliției

Hoții care spărgeau magazinele mixte din mediul rural se experimentaseră și dădeau lovitură după lovitură. Același fenomen s-a produs și în sectorul din comunele Moșoaia, Poiana Lacului, Vedea etc.

Când am luat sectorul în primire, erau numai câteva spargeri de magazine, iar cele mai multe erau furturi de butelii de la persoane fizice, ce făceau un capitol separat.

După modul de operare, autorii spargerilor erau aceiași. Aceștia reperau magazinele mai dosnice, vedeau că nu era pază obștească sau funcționa defecuos, intrau în magazine prin escaladare și efracție, apoi furau salam, cârnați, haine, țigări și băuturi alcoolice, pe care le împachetau în sacoșele pregătite, iar apoi se așezau la o masă, mâncau numai bucate alese și consumau câteva sticle cu vin Grasă de Cotnari. La toate spargerile s-a constatat că ei, după ce strângeau în sacoșe tot ce plănuiau, ca băuturi alcoolice beau numai vin Grasă de Cotnari, de unde și concluzia că sunt aceiași infractori. Ei luau alimente și haine în greutate de maxim 100 de kilograme, exact cât puteau transporta o dată două persoane.

S-a format un cerc de bănuiți și au fost efectuate mai multe percheziții domiciliare, dar rezultatul a fost negativ. În afara altor măsuri operative specifice muncii de miliție, am obținut aprobarea ca în magazinele sparte

în repetate rânduri, cât și în altele, să lăsăm pe timpul nopții câte un miliţian numai cu ştirea gestionarului.

Deși a trecut o perioadă destul de îndelungată de când am aplicat acest sistem, nu s-a mai comis niciun furt, fiind suspiciuni că în aceste spargeri sunt implicați și o parte din gestionari. Ulterior am primit ordin să retrag din magazine subofițerii scoși din activitatea lor cotidiană. Dându-mi seama că făptașii vor mai acționa, m-am consultat cu Dr. Constantinescu Cornel, un bucureștean isteț și un bun prieten, de la Dispensarul Vedea, pentru a introduce în trei sticle de vin Grasă de Cotnari, băutura preferată a hoților, câte un somnifer puternic, cu speranța că vor fi păcăliți. Despre acest lucru știau doar gestionarii magazinelor respective.

Nu au trecut mai mult de două-trei săptămâni și gestionarul din comuna Vedea ne-a sunat într-o dimineață și ne-a anunțat că magazinul mixt a fost spart din nou și hoții sunt adormiți în magazin. Deplasându-ne urgent la fața locului au fost găsiți în magazin doi tineri în vârstă de aproximativ 25 de ani care dormeau pe niște saci cu mălai, iar în apropiere era masa pe care mâncaseră, cu mai multe alimente pe ea, cât și cele trei sticle de vin golite.

În apropiere de ușa magazinului, care fusese forțată când au pătruns în interior, erau patru sacoșe mari, toate pline cu alimente, pregătite pentru a fi luate la plecare.

Am încercat să vorbim cu ei, dar nu s-a putut, deoarece aveau un somn atât de profund încât când îi trăgeam de mână să se trezească, ei mormăiau și se întorceau pe partea cealaltă. Urgent l-am chemat pe doctorul Constantinescu, de teamă să nu avem vreun necaz. Acesta mi-a garantat că se vor trezi teferi în circa două ore. Și exact așa s-a întâmplat.

După ce s-au trezit din somn și mahmureală, au fost identificați și cercetați, recunoscându-și faptele, apoi au fost deferiți justiției pentru a fi judecați și condamnați.

Un caz foarte curios, chiar misterios

Organele de miliție din Combinatul Petrochimic Pitești lucrau atât ziua, cât și noaptea, în colaborare cu organele de Securitate care deserveau acest obiectiv, cât și cu compania de securitate care asigura paza militară. Ori de câte ori era nevoie, efectuam pânde în diverse locuri dosnice, pe unde știam că se escaladează gardul și se poate fura benzină, alcool etc. Când mă aflam la pândă într-un asemenea loc, în apropierea gardului combinatului, însoțit de doi subofițeri de miliție și patru soldați în termen,

în jurul orei 1 noaptea a venit un motociclist din afara combinatului cu două canistre a 20 de litri fiecare, ambele pline, pe care le-a introdus în interior, cu mult efort pentru că erau grele. Am stabilit să nu acționăm, și a fost lăsat în pace.

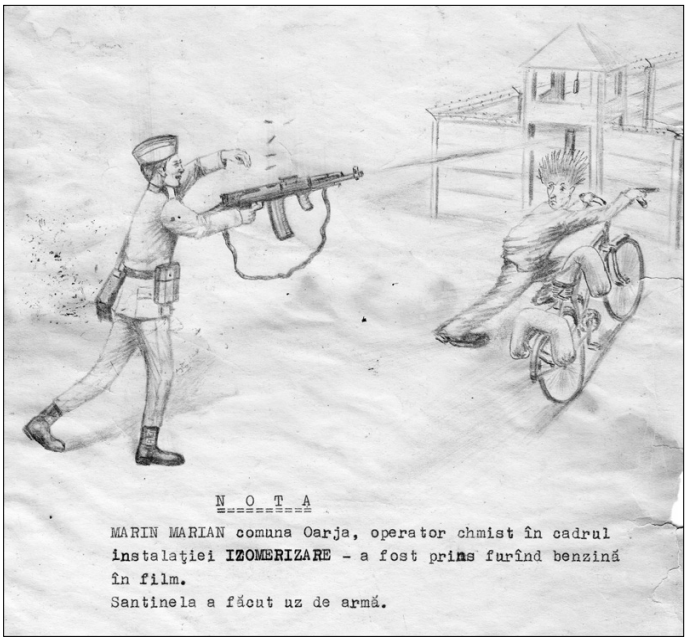
N O T A
MARIN MARIAN comuna Oarja, operator chmist în cadrul instalaţiei IZOMERIZARE - a fost prins furînd benzină în film.
Santinela a făcut uz de armă.

Subofițerul Tița Ion, în mod ironic, spunea că poate acest om a avut mustrări de conștiință că a furat prea mult și, regretând, a mai adus înapoi din ce furase. Peste circa 15 minute acesta a ieșit însoțit de încă o persoană, fiecare cu câte un bidon alb de 50 de litri și, după ce le-au urcat pe motocicletă, a fost somat și imobilizat, stabilindu-se că ambele bidoane erau pline cu benzină. Intrând peste gard în instalația din apropiere, de unde ieșise cu bidoanele, au fost găsite și cele două canistre metalice standard pline ochi cu alcool etilic. Fiind identificat, am stabilit că acesta se numește C.D., și lucra în instalația de alcool etilic și că era un troc, adică aducea alcool și lua benzină, chiar în timpul serviciului, deci părăsise și locul de muncă. Muncitorul respectiv a fost urcat în mașina IMS a Miliției cu corpul delict și în timp ce veneam spre sediul Miliției am văzut în razele farurilor mașinii un bărbat cu un film („filmul" era un săculeț flexibil din material plastic rezistent) încărcat cu lichid, destul de voluminos, care

escaladase gardul combinatului. Fiind somat, a stat pe loc, apoi a fost urcat și el în mașimă și condus la sediul Miliției. Cu ocazia percheziției corporale, a fost găsită, în afara buletinului de identitate, și legitimația de subofițer de miliție. Acesta terminase școala cu 3 luni înainte și lucra la un post de miliție dintr-o comună învecinată. Pentru fiecare în parte au fost întocmite acte de cercetare penală, luându-se măsurile legale.

Precizez că legislația era destul de blândă și furturile în valoare de sub 500 de lei erau considerate simple abateri, iar pentru cei care făceau obiectul acestora, dosarele mergeau la comisia de judecată din cadrul combinatului, care lua măsuri administrative împotriva autorului, respectiv mustrare scrisă, avertisment sau desfacerea contractului de muncă. Litrul de benzină avea prețul de 0,65 lei în acea perioadă, și ca să furi o cantitate de benzină în valoare de peste 500 de lei ar fi trebuit să iei o cantitate de peste 700 de litri, imposibil de a fi fost transportată de un om, fie cu cârca, fie chiar și cu autoturismul. Era de înțeles de ce oamenii furau fără frică.

Percheziție domiciliară la renumitul doctor chirurg Victor Mărtoiu

Renumitul doctor Mărtoiu Victor, șef secție Chirurgie din Spitalul Județean Argeș, membru în Comitetul județean PCR, a fost reclamat de un cadru medical că pretinde bani și alte bunuri materiale de la toți pacienții pe care îi operează și că folosește personalul medical din subordine la munci pe a doua sa proprietate din comuna Merișani, precum și că deține mari sume de bani și bijuterii din aur. Această sesizare mi-a fost repartizată mie, cpt. Lungu Ion, și colegului lt.Oprișan Vasile, tineri ofițeri în cadrul Serviciului Economic al Inspectoratului de Miliție Argeș. După obținerea aprobării Comitetului județean al PCR Argeș, am obținut ordonanța de efectuare a percheziției domiciliare și am procedat la îndeplinirea acesteia începând cu ora 6,00. Când am ajuns la ușa domiciliului acestuia din Pitești, am găsit în fața ușii două damigene pline una cu țuică, cealaltă cu vin. Sunând la ușă, acesta a deschis și, comunicându-i scopul prezenței noastre, nu a avut nimic de obiectat, întrebându-ne pe noi ce este cu cele două damigene de la ușă și dacă nu cumva le-am adus noi cu scopul de a-l compromite. Ulterior ne-a spus că este posibil să i le fi adus vreun pacient necunoscut. La percheziție, în subsolul casei, au mai fost găsite peste 50 de damigene pline cu vin și țuică, motivând că acestea sunt o parte cumpărate, iar o altă parte din

comuna Stănești, jud. Argeș, unde are o proprietate din partea soției și a socrului său Comăndășescu, care avusese în proprietate câțiva munți și mai rămăsese doar cu casa și o suprafață de teren, întrucât restul i-a fost naționalizat de regimul comunist.

Toate bunurile materiale găsite la percheziție au fost inventariate și consemnate în procesul-verbal în prezența a doi martori. În continuare, am mers în comuna Merișani, la a doua sa proprietate, continuând percheziția. Proprietatea din această localitate se compunea dintr-o vilă cu 12 camere și dependințe și circa 1,5 hectare de teren arabil. Pe terenul agricol lucrau patru persoane care au fugit când ne-au văzut pe noi. Probabil că se adevereau cele reclamate.

Vila doctorului Mărtoiu Victor din comuna Merișani

La percheziție, au fost găsite sume mari de bani, monezi din aur, bijuterii din aur, ceasuri de buzunar placate cu aur, mobilă sculptată etc. În momentul când se termina controlul într-o cameră, erau toți invitați în următoarea, iar eu eram ultimul care închideam ușa. După ce găsisem în primele camere valorile sus-menționate, doctorul și-a dat seama de consecințe și discret ne-a făcut propunerea să ne dea amândurora bani pentru a ne cumpăra câte o mașină, adică 140.000 lei. Un autoturism Dacia costa atunci 70.000 lei. Eu i-am refuzat propunerea, comunicându-i și colegului meu acest lucru, după care în urma discuțiilor se punea

problema să luăm banii și apoi să-l demascăm, urmând a fi arestat. Ținând cont de vârsta pe care o avea, cât și de notorietatea și prestigiul de care se bucura, chiar internațional, unde ne reprezentase la diverse congrese, eu am refuzat categoric mita oferită și am continuat percheziția până la sfârșit. Să fiu sincer, până atunci nu văzusem o altă locuință mai luxoasă ca aceasta, cu toată mobila unicat, sculptată, cu oglinzi de cristal, covoare persane etc.

Interiorul unei camere a casei doctorului Mărtoiu Victor

Ulterior, probabil învățat de cineva, doctorul Mărtoiu a donat din suma totală găsită, de 494.768 de lei, la stat, respectiv la Asociația de handicapați din Pitești, suma de 200.000 lei și 30 de mahmudele din aur, cât și o parte din bijuterii, cu condiția modestă ca strada unde se găsește această instituție să-i poarte numele, așa cum a rămas până în zilele noastre. Întrucât nu mai făcea obiectul Legii 18 din 1968, s-a dispus scoaterea lui de sub urmărirea penală, cauza fiind înaintată la Procuratura locală Pitești, Dosar nr. 21743/1974.

Ulterior, noi, cei doi ofițeri care am efectuat cercetările în această cauză, am fost ironizați de către colegi că n-am fost în stare să luăm noi mita și au luat-o alții mai abili.

Eu cred că cinstea și corectitudinea ar trebui să-i caracterizeze pe toți oamenii legii, dar și pe politicieni, lucru care nu se prea întâmplă în zilele noastre.

Convingerea mea, după atâția ani de experiență, este aceea că înainte de 1989 se fura mult mai puțin, și mă bazez pe unele realități. În fiecare întreprindere și instituție era un corp financiar intern, care efectua controale lunare, trimestriale și anuale. Miliția economică efectua supracontroale în colaborare cu procuratura și se cunoștea din timp modul de viață, prin rețeaua informativă și alte mijloace tehnice, controale inopinate, filaje etc., intenția infracțională a celor predispuși a comite infracțiuni grave, care erau schimbați la timp, fără a-i lăsa să producă pagube din avutul obștesc. Când se comitea o delapidare de peste 100.000 lei, era considerată crimă economică, și se pedepsea foarte aspru, mergând până la pedeapsa cu moartea (vezi cazul Ștefănescu, cel cu falsificarea unor cantități uriașe de vin).

Ca un „beneficiu al democrației" din zilele noastre, acum se fură zeci sau sute de milioane de euro din bugetul național, și nimeni nu pățește nimic.

Surprize hazlii după spargerea casei numitei M.E. din comuna Băbana

Șeful de post din comuna Băbana, la data de 17.09.1971, a raportat că autori necunoscuți au spart locuința numitei M.E în timpul nopții, când aceasta lucra în schimbul III, de unde au furat butelia de aragaz și alte obiecte. Împreună cu doi specialiști de la Serviciul Criminalistic al Miliției județului Argeș, m-am deplasat la adresa primită, efectuând cercetări la locul faptei. Proprietara casei era numita M.E., în vârstă de 40 de ani, divorțată, fără copii, lucra la Întreprinderea Textilă Găvana. Aceasta ne-a declarat că în jurul orei 20,00 a plecat de acasă, a încuiat ușa și s-a dus la serviciu intrând schimbul III. Când s-a întors, dimineața, a găsit ușa forțată iar din casă îi lipsea butelia de aragaz, câteva sticle cu țuică, două cuverturi și alte obiecte de mică valoare.

Noi am făcut cercetări, confirmându-se că ușa casei fusese forțată, iar din casă lipseau bunurile de mai sus, jumătate din furtunul de la butelie fiind tăiat și rămas racordat la aragaz. Toate lucrurile din casă au fost scotocite de făptași în căutarea altor obiecte de valoare. După cercetare, păgubașa a fost audiată și susținea că autorul furtului nu este altul decât fostul soț, care locuia la o distanță de circa 200 de metri de ea. Întrebând-o cu ce ne poate proba, aceasta ne-a spus că a mai intrat în casă peste ea

și a violat-o și probabil că el este și autorul furtului. Fiind invitat la postul de miliție, împreună cu soția și fiica sa de 16 ani, când a fost chemat în birou pentru audiere, în prezența mea, le-a spus acestora să nu spună nimic din ce știu, că el răspunde pentru faptele sale. La audiere ne-a declarat că nu știe nimic despre acest furt și că el a fost acasă toată noaptea, dar bănuiește că unul dintre iubiții ei a comis spargerea. După ce am folosit și alte mijloace tehnice, ne-am convins că spune adevărul. Păgubașa a fost întrebată concret de cine a mai fost vizitată în ultima perioadă de timp, câți iubiți are și unde se întâlnea cu aceștia. Sus-numita ne-a declarat că a fost vizitată de câteva rude pe care le-a nominalizat, iar despre celălalt subiect ne-a declarat că este o fire bolnăvicioasă și este foarte slabă, numai piele și os, și nu-i mai arde ei să mai aibă și iubiți. După cum arăta, mai că putea fi crezută, însă din investigațiile făcute de noi, avea vreo trei iubiți care o vizitau la domiciliu prin rotație. Unul dintre vecinii acesteia ne-a declarat că în dimineața comiterii furtului l-a văzut în stația de autobuz în jurul orei 5, pe unul dintre aceștia, anume S.I., când s-a urcat în autobuz odată cu el și avea asupra sa un obiect băgat într-un sac iar până la Pitești au stat pe aceeași bancă. Fiind curios, a privit mai atent ce are în sac și a văzut că este o butelie de aragaz cu un furtun legat de ea, însă furtunul era tăiat pe jumătate. Acesta era din comuna Vedea și venise special să comită furtul, știind că proprietara lucrează schimbul III. Fiind audiat și confruntat cu vecinul păgubașei, hoțul și-a recunoscut fapta, indicând și persoana căreia i-a vândut butelia. Deplasându-ne la domiciliul cumpărătorului din Pitești însoțit de autorul furtului, acesta a recunoscut că a cumpărat o butelie de la S.I. cu o sumă derizorie. Am ridicat butelia iar a doua zi păgubașa a fost invitată să și-o recupereze. Întrebându-ne dacă autorul furtului este fostul soț, i-am răspuns că autorul este actualul său iubit, S.I., care o vizita destul de des. Ea s-a mirat afirmând că nu-i vine să creadă acest lucru și dacă se poate, renunță la plângerea făcută, ca nu cumva acesta să fie arestat, că el era un băiat bun și la pat era de nota 10. Sărăcuța femeie, uitase că nouă ne-a declarat că nu-i mai arde de iubit, deoarece este numai piele și os!

Surpriză la spargerea sediului cooperativei din comuna Băbana

A fost o avalanșă de spargeri de sedii ale unor instituții și întreprinderi în multe localități din județ, care aveau case de bani unde de obicei casierii țineau sume mari, în special în ziua când se plăteau salariile. Deși se

luaseră măsuri severe în vederea prevenirii acestui fenomen și se aplicaseră capcane chimice la toate casele de bani din țară, plus pază de noapte, totuși unii infractori speculau momentele cele mai potrivite și dădeau lovitură după lovitură. De un asemenea moment au profitat și spărgătorii casei de bani de la sediul cooperativei Băbana, care în noaptea de 15.04.1970, au pătruns prin efracție și escaladare în incinta sediului, unde era casa de bani cu sumele aduse de la bancă de casier, urmând ca a doua zi să fie plătite salariile celor din comună. După pătrunderea în interior, profitând de faptul că paznicul nu venise la serviciu, au scotocit prin toate birourile și după ce au găsit casa de bani care avea o greutate de peste 500 de kilograme, au răsturnat-o cu fața în sus încercând să o descuie cu chei potrivite. Văzând că nu reușesc să o deschidă, au intrat în magazia cu scule și unelte, de unde au luat un baros cu care au bătut în ușa casei de bani reușind să o deformeze, dar fără să o deschidă, așa cum doreau. Văzând că nu reușesc, au aruncat barosul peste casa de bani și au plecat.

Fiind anunțați despre acest eveniment, s-a format o echipă operativă din care am făcut și eu parte. După ce s-a efectuat cercetarea la fața locului, casierul a fost audiat, acesta spunând că a introdus în casa de fier întreaga sumă de bani adusă de la bancă, deoarece a venit târziu din oraș și nu a făcut nicio plată. Casa de bani a fost atât de deteriorată, încât nu puteai să-ți dai seama dacă a fost descuiată și dacă suma de bani aflată în ea a fost furată. Deși casierul a venit cu cheia pentru a descuia casa de bani, nu a reușit să mai introducă cheia în broască, întrucât aceasta era deformată din cauza repetatelor lovituri de baros. Pricedând la ridicarea casei de bani în poziția inițială, stupoare mare și surpriză: aceasta s-a deschis de îndată ce a ajuns în picioare și toți banii răvășiți din interior au început să cadă jos, spre surprinderea și bucuria tuturor. După această scenă, s-au numărat banii, constatându-se că nu lipsește nicio lescaie. Printr-o ironie a sorții, hoții n-au reușit să-și atingă scopul.

Hoții de buzunare

Deși știam câte ceva despre această grupare de infractori, în anul 1956, când am lucrat la Miliția orașului Pitești, am luat cunoștință mai bine despre aceasta. Șeful Miliției, cpt. Baba Gheorghe, care era un ofițer competent și exigent, s-a confruntat cu un fenomen pronunțat de furturi din buzunare. În fiecare zi când era târg săptămânal, veneau foarte mulți țărani care reclamau că le-au fost furați banii din buzunare, care

proveneau din vânzarea cerealelor sau a animalelor, deci sume de bani destul de mari. Metoda folosită de infractori era aceea că supravegheau țăranii care vindeau cereale și animale, apoi acționau câte doi-trei infractori asupra acestora și, când considerau că este momentul oportun, le furau banii fie prin producerea unei busculade, fie prin una din multiplele metode experimentate de aceștia, care erau cu o reușită de sută la sută.

Totuși, au mai fost și unele surprize plăcute. Îmi amintesc când a venit la postul de miliție un țăran care reclama că hoții i-au furat toți banii care proveneau din vânzarea unei perechi de boi, văicărindu-se disperat că el se omoară dacă hoții nu vor fi prinși. După ce a depus o plângere în acest sens și eu i-am luat o declarație amănunțită cu tot ce a făcut în perioada aceea, am încercat să elimin toate suspiciunile. Păgubașul, printre altele, spunea că soția lui i-a spus că să fie atent unde ține banii după ce va vinde boii, că se auzise în tot județul de acest fenomen. Ca să fie sigură de acest lucru, i-a făcut câteva buzunare secrete la haine, printre care unul la cămașă pe dedesubt. Deși acesta susținea că s-a controlat de câteva ori prin buzunare și chiar le-a întors pe dos, nu a mai găsit niciun ban. Pentru a mă convinge care este adevărul, i-am spus că vreau și eu să-i mai fac un control. Consimțind la aceasta, i-am făcut și eu un control amănunțit la cele 3-4 haine în care era îmbrăcat, dezbrăcându-l până ce am ajuns la cămașă, care avea un buzunar pe interior și, pipăindu-l, mi-am dat seama că acolo erau toți banii. Când păgubașul a văzut că banii i-au fost găsiți, a fost foarte bucuros, și-a cerut scuze și apoi a plecat.

Acesta a fost unul din cazurile fericite, celelalte nu au avut același final.

Revenind la furturile din buzunar, cu preponderență făcute în piețe aglomerate, magazine și autobuze, precizez că în toate zilele când se știa că lumea ia salariul și se produc aceste furturi, șeful Miliției desfășura o amplă acțiune și infiltra milițieni în civil atât în magazine, cât și în autobuze. Nu am să uit niciodată întâmplarea hazlie dintr-un magazin. Eu, împreună cu lt. Zinca Petre, am fost repartizat în Magazinul Universal Pitești, care avea două nivele. Casieria, zona cea mai aglomerată, era la parter, iar noi, îmbrăcați în civil, ne-am fixat un loc ca să avem raza vizuală către casierie și ne prefăceam că aranjăm vitrina magazinului. Era în jurul orei 11 și începuse să se formeze coadă la casierie. La un moment dat au intrat doi tineri în magazin, s-au oprit la o distanță de 5-6 metri față de rândul de la casierie, au discutat ceva și în momentul când s-a așezat la coadă o bătrânică bine îmbrăcată și cu o geantă aspectuoasă, unul dintre

aceştia s-a aşezat în spatele ei. Dându-mi seama că acesta este suspect, m-am dus şi eu şi m-am aşezat în spatele lui, urmărindu-i toate gesturile. A băgat mâna de câteva ori în geanta femeii, dar nu a scos nimic. Femeia avea poşeta în mână şi probabil şi banii pentru a plăti cumpărăturile. În timp ce eu aşteptam să-i mai bage mâna în geantă pentru a-i fura ceva, am simţit pe la spate că cineva mi-a băgat mie mâna în buzunar şi imediat l-am prins de mână. Cine credeţi că era persoana respectivă? Era prietenul său cu care intrase în magazin. În buzunar aveam legitimaţia de ofiţer şi alte câteva acte. Scuzându-mă că parcă mi s-a părut că cineva mi-a băgat mâna în buzunar, el mi-a spus că m-a atins din neglijenţă când s-a mişcat de pe loc şi că mi s-a părut mie greşit altceva. Am stat în continuare la rând, am cumpărat o papiotă de aţă şi apoi am plecat, prefăcându-mă indiferent la incidentul petrecut. Pe de altă parte, am continuat să-i urmăresc, dându-i în primire pe cei doi suspecţi la alţi colegi de-ai mei care i-au luat în filaj şi în circa două ore i-au prins în flagrant când furau din buzunar în autobuzele de călători. Aceştia au fost conduşi la secţia de miliţie. Când ne-am reîntâlnit, m-a privit atent, recunoscându-mă şi m-a întrebat: *Aşa este că şi dv. v-am băgat mâna în buzunar? Nu cumva de acolo ni s-a tras necazul? Vai de mine, ce prost am fost când am făcut această gafă!*

În timpul cercetării a fost foarte cooperant, recunoscându-şi faptele şi apoi a povestit prin câte a trecut până s-a specializat în acest domeniu şi câtă bătaie a încasat de la cel care l-a pregătit pentru această meserie.

Într-o pauză, acesta ne-a făcut o demonstraţie de furat, în prezenţa celor 5-6 miliţieni care eram de faţă, plăcându-l pe colegul meu, lt. Zinca Petre, ne-a spus că el îi fură portofelul cu bani pe care-l ţine în buzunarul de dedesubt al hainei, fără ca noi ori victima prezentă să îl prindă sau să-l observe. Când a început demonstraţia, noi toţi eram foarte atenţi la toate mişcările lui şi după câteva mişcări agitate l-a rugat pe păgubaşul prezumtiv să se controleze dacă mai are portofelul în buzunar. Acesta a dus mâna la buzunar, de unde a scos portofelul arătându-i că de data aceasta nu i-a reuşit farsa. Atunci el l-a întrebat: Dar ceasul dv. de la mână unde este? Controlându-se, a constatat că-i dispăruse ceasul fără ca vreunul dintre noi să sesizeze acest lucru. Aşa este că iuţeala de mână şi nebăgarea de seamă, plus meseria de hoţ de buzunare presupune multă abilitate dar şi riscuri?

Viața de burlac după ce am ieșit ofițer

Deși cunoșteam orașul Pitești înainte de a absolvi școala de ofițeri, nu locuisem niciodată în această localitate și, la terminarea școlii, abia am găsit sediul secției de miliție a orașului Pitești. După ce m-am prezentat la șeful acestui organ, respectiv lt.maj. Baba Gheorghe, unde fusesem repartizat de serviciul de cadre, a delegat un ofițer care m-a condus la camera de oaspeți, care era situată foarte aproape, pe str. Plevnei, unde tot în acea clădire era și cantina M.I., ocazie cu care ne-a făcut și un sumar instructaj.

Casa de oaspeți era o cameră mare, cu circa 20 de paturi metalice suprapuse, la fel ca la școala de ofițeri, dotate cu pături, cearșafuri, perne etc., eu fiind numit șef de dormitor cu sarcini precise. În dormitor eram toți vreo 14-15 ofițeri, atât de la secția de miliție orășenească, cât și de la Raionul Pitești și Regiunea Argeș, care terminaserăm școala în acel an. Toți ne-am așezat geamantanele lângă un perete, geamantane în care aveam manta, costum de iarnă și vară, cămăși, cravate, cizme, pantofi, lenjerie intimă etc. Geamantanul era foarte mare și încăpător (fac mențiunea că îl păstrez, ca amintire, și în prezent). Eu, cel puțin, eram mulțumit de aceste condiții, față de cele de la școala de ofițeri, unde reușeam să avem o învoire de câteva ore în oraș, cam la 2-3 săptămâni. Pentru cine dorea altă locuință mai confortabilă, ne-au fost date indicații să ne căutăm camere cu chirie în oraș. În perioada aceea, adică anul 1956, în orașul Pitești era un singur cartier de blocuri, blocurile petroliștilor situate în actualul cartier Traian, unde erau circa 8-10 blocuri foarte confortabile dotate cu bucătărie, baie, gaze, boxe, iar restul orașului avea încălzire numai cu lemne. Majoritatea caselor erau vechi și insalubre.

Prima mea locuință a fost în Târgul din Vale, în gazdă la o familie, într-o bucătărie cu ciment pe jos, iar când ploua, intra apa prin ciment în casă. Eu mi-am făcut un grătar de lemn peste care am așezat un covor de iută și astfel mă simțeam mult mai confortabil față de cum era la „camera de oaspeți". Important era că mă simțeam mai liber și eram chiar fericit. Masa o luam la cantina M.I., iar ulterior la cantinele teatrului și apoi la Restaurantul Victoria (care era pe locul unde în prezent este restaurantul Muntenia), unde era meniu fix. După ce m-am căsătorit, am găsit o altă locuință situată cam pe la jumătatea actualului magazin Fortuna, unde plăteam o chirie acceptabilă și aveam condiții mult mai bune. Acolo am locuit până când tot orașul Pitești a intrat în planul de urbanizare și când urma să se demoleze zona, am primit, cu chirie, un apartament cu 3

camere, confort I, în cartierul Trivale, în care locuiesc și în prezent. Voi reveni, pe parcurs, și vă voi povesti despre planul de dezvoltare a județului Argeș și chiar a întregii țări.

Nu am să uit niciodată perioada, suficient de îndelungată, cât am locuit în camera de oaspeți a miliției, când unii colegi veneau foarte târziu la culcare, unii dintre ei chiar sub influența băuturilor alcoolice, strigau Deșteptarea!, cu voce tare, iar apoi ne țineau câte un logos, spunându-ne că un ofițer „dăștept" trebuie să doarmă într-o oră cât doarme unul prost în 24 de ore. Ba unii mai aduceau în dormitor și băuturi alcoolice pe care le împărțeau la toți și au fost tentative de a aduce chiar și fete, dar nu s-a întâmplat asta niciodată. Momentul cel mai greu pentru mine era dimineața, când trebuia să dau „Deșteptarea" și întotdeauna pe câțiva din ei, din cei care veneau foarte târziu, nu reușeam să-i scol, iar eu mă prezentam la serviciu și șeful mă apostrofa că nu i-am trezit din somn pe toți, pentru că de fiecare dată întârzia unul-doi. După ce raportam care sunt cauzele întârzierii, mergea cu mine la dormitor pentru a-i trezi și a veni la serviciu, iar de multe ori nu am reușit nici amândoi. Nu aveam ce face, îi lăsam să doarmă până se trezeau singuri – fie din somn, fie din băutură. A doua zi erau chemați la șef ori se ținea ședință cu tot personalul, iar aceștia erau criticați pentru comportarea lor. În perioada aceea, critica și autocritica erau mijloacele de îndreptare. Totuși, câțiva dintre ofițerii stăpâniți de viciul beției, deși au fost prelucrați în ședințele cu tot personalul, nu s-au îndreptat și au fost dați afară din serviciu. După luarea unor astfel de măsuri, mai aspre, s-a făcut ordine relativ repede în acest sector.

Revenind la modernizarea și industrializarea României, precizez că pentru a realiza aceste deziderate, guvernul se împrumutase o mare sumă de dolari de la F.M.I. pe care o garantase cu toate bogățiile solului și subsolului, respectiv cu aurul din Apuseni, zăcămintele de țiței, gaze naturale etc. Voi reveni cu detalii la finalul cărții despre cum au fost "vânate" zăcămintele subsolului României.

Munca de prevenire

Se spune că e mai bine să previi, decât să combaţi. Având la bază acest adevăr, în afara multitudinilor de sarcini în depistarea și pedepsirea infracțiunilor, Miliția avea ca atribuțiune de serviciu și prevenirea comiterii de infracțiuni. Acest deziderat se realiza prin aplicarea de avertismente milițienești scrise persoanelor predispuse să comită

infracţiuni sau prin demascarea acestora în faţa opiniei publice. Adunările cetăţeneşti pe linie de prevenirea infracţionalităţii se făceau în săli mari, cu publicitate lărgită, în cămine culturale, la care participau sute de persoane şi organele de miliţie, procuratură etc. În cadrul acestora, se prezentau intenţiile infracţionale, la fel ca un rechizitoriu în sala de judecată. Mai multe persoane luau cuvântul şi înfierau cu vehemenţă intenţia persoanei respective care încerca să comită infracţiuni.

Tot în scop de prevenire, se efectuau controale inopinate asupra gestionarilor. Organele controlului financiar intern (CFI), care funcţionau în toate întreprinderile de stat, aveau obligaţia ca trimestrial sau ori de câte ori era nevoie, să efectueze controale la toate gestiunile. În raport de rezultatul controalelor şi informaţiile obţinute, gestionarilor respectivi li se aplicau avertismente miliţieneşti scrise, schimbarea locului de muncă, amendarea acestora, desfacerea contractului de muncă etc.

Delapidarea cu o valoare mai mare de 100.000 lei era stipulată în Codul Penal ca fiind crimă de delapidare şi era pedepsită foarte aspru, de aceea, asemenea cazuri erau rare.

După anul 1989, metodele poliţiei, cât şi ale celorlalte organe cu atribuţii pe linia prevenirii infracţionalităţii, au fost schimbate. O persoană sau un grup de persoane este lucrat informativ, cu ofiţeri acoperiţi, filmări, interceptări convorbiri telefonice timp de câţiva ani şi apoi, după ce au administrat probe concludente, trec la arestarea acestora, constatând că au adus prejudicii statului de ordinul milioanelor sau zecilor de milioane de euro. În majoritatea acestor cauze penale, prejudiciul cauzat nu mai poate fi recuperat nici pe jumătate.

Oare această metodă aplicată în zilele noastre o fi mai bună decât cea de dinainte de 1989? Rămâne ca cititorii mei ori posteritatea să stabilească cum o fi mai bine.

Eu sunt convins că o bună parte dintre cei care s-au îmbogăţit în această perioadă nu au făcut averi prin mumcă cinstită şi probabil că au folosit nişte artificii financiare mai sofisticate şi nu au fost descoperiţi, ori au deţinut nişte funcţii importante în stat şi au avut influenţă în mediul politic de la guvernare.

Într-un stat capitalist cu democraţie aşezată şi transparentă, un om de afaceri devine bogat după o perioadă de timp destul de îndelungată, respectând legislaţia statului respectiv şi achitându-se în totalitate de plata lunară decentă a salariaţilor săi, cât şi de achitarea taxelor şi impozitelor către stat. Nu este posibil ca să nu-ţi plăteşti salariaţii 2-3 luni, apoi să bagi firma în faliment şi tu să nu răspunzi cu averea personală.

După părerea mea, deşi au trecut peste 25 de ani de la schimbarea orânduirii de stat, când circa 90% din fabrici şi uzine, flota maritimă, agricultura, irigaţiile, au fost falimentate şi vândute la fier vechi, până în prezent nu a fost trasă la răspundere penală nici măcar o persoană, deşi această problemă este cea mai păguboasă şi mai dezastruoasă pentru economia ţării, care a condus la pauperizarea întregii societăţi şi a determinat tineretul nostru bine specializat să emigreze în statele europene mai dezvoltate, unde salariile sunt mai bune, chiar de 10 ori mai mari, abandonându-şi familia şi ţara de origine.

Multă lume se întreabă oare vom mai trăi noi ca să vedem ce am avut bun înainte de Revoluţie? Adică să nu mai avem datorii externe, analfabeţi, şomeri, pământ pârloagă, oameni săraci şi fără adăpost etc. şi să avem din nou învăţământ gratuit, asistenţă medicală, agricultura înfloritoare, cu sisteme de irigaţii, cămine culturale în toate localităţile, dispensare rurale, staţiuni de cercetare, staţii de cercetare pilot. Ce s-o fi întâmplat cu miracolul dezvoltării României, de care se mirau chiar şi cele mai dezvoltate state ale lumii? Oare cine o fi de vină că toate acestea au fost distruse?

Cum au fost "vânate" zăcămintele subsolului României

După cum ştim, la Roşia Montană se află zăcăminte foarte importante de arseniu, galiu, germaniu, molibden, titan, vanadium şi mai ales **wolfram**, toate având aplicaţii militare şi industriale strategice. Wolframul, metalul cu punct de topire extrem de înalt, este folosit în industria aero-spaţială, dar şi în ogivele nucleare. Wolframul se găseşte doar în două locuri pe planetă. În Afganistan şi în România, în Munţii Apuseni.

În 1982, România atingea vârful de plată al datoriei de 11 miliarde USD către FMI şi avea nevoie de lichidităţi pentru a nu intra în incapacitate de plată. Conform contractului semnat cu FMI, incapacitatea de plată presupunea cedarea aurului din Apuseni, cu care România garantase împrumuturile.

Institutul de Prospecţiuni şi Foraje „Geofizica" aduce la cunoştinţa lui Ceauşescu că în Apuseni, pe lângă aur, se află şi alte comori extrem de importante. Aflând aceasta, Ceauşescu ia o decizie care uimeşte Planeta. În loc să permită FMI-ului începerea exploatării din Apuseni şi de la Roşia Montană, Ceauşescu plăteşte până în 1985 întreg debitul de 11 miliarde USD. Eforturile întregii ţări au fost imense. Majoritatea produselor alimentare luau calea exportului , energia electrică era direcţionată 99%

spre producţia industrială, limitând astfel în multe cazuri accesul populaţiei la iluminatul casnic. Efortul imens făcut de popor în acele vremuri viza indirect salvarea zăcămintelor din Munţii Apuseni, zăcăminte girate ca de altfel şi astăzi FMI-ului. Plătirea datoriilor înainte de termen a înfuriat rău FMI-ul astfel că am fost penalizaţi aspru prin aproape triplarea dobânzii de drept, dându-ni-se un nou termen pentru luna martie 1989.

Noul termen de 4 ani a fost din nou devansat, iar cu ajutorul sacrificiilor imense făcute de popor se reuşeşte strângerea sumei totale care ne elibera de absolut orice datorie cu un an mai devreme! Din 1988 Romania nu mai avea datorii şi nu doar din martie 1989 cum unii trădători încearcă să modifice adevărul, pentru a ascunde de fapt cele peste 18 miliarde avute în plus la declanşareaRevoluţiei, miliarde a căror urmă e îngropată deocamdată în filele dosarului BANCOREX. România era o maşină de făcut bani, de făcut valută forte şi nicidecum un morman de fier vechi cum a afirmat Petre Roman. Cele 18 miliarde avute în plus se constituiau din lichidităţi bancare sub formă de rezerve valutare, creanţe şi sume aflate în curs de achitare ca urmare a exporturilor efectuate. De ciudă că România nu mai are datorii ni s-a retras deîndată de către S.U.A. şi Clauza Naţiunii celei mai Favorizate.

Plusul imens de 18 miliarde U.S.D. a început să producă modernizări în industrie. UM Cugir spre exemplu a fost dotată cu strunguri noi-nouţe suedeze, strunguri dotate cu CNC (comandă numerică computerizată). Inginerii de atunci au amânat schimbarea liniilor tehnologice pe diverse motive, iar după lovitura de stat din decembrie 1989 strungurile moderne, utilajele noi destinate retehnologizării, au rămas la comandă tot în magazii. Nu numai la UM Cugir ci în întreaga ţară s-a dat stop punerii în funcţiune a utilajelor noi, deja achiziţionate. Industria românească trebuia oprită. Utilajele noi, strunguri, freze, etc au ajuns la fier vechi conform directivei date de prim-ministrul României de atunci, Petre Roman, actualmente parlamentar PNL.

Fără a avea datorii majore, şeful statului, Nicolae Ceauşescu, pune la cale un plan de exploatare al Apusenilor încă din 1985. Până în 2040 urmau să se exploateze intensiv zăcămintele de aur, argint şi metale rare, ce urmau să aducă României un profit evaluat în 2013 la nu mai puţin de 400-500 miliarde de euro !!! Profit!!! Deja se întrecea orice măsură. România nu mai avea nevoie de nimic din afară, îşi acoperea singură necesarul intern, exporta masiv, şi punea la cale împreună cu China, Iranul şi Libia, crearea unei bănci internaţionale - o replică a FMI, prin BANCOREX, care să acorde împrumuturi cu dobânzi mici celorlalte state încurs de dezvoltare.

Care dintre dumneavoastră n-ați strânge cureaua și nu ați agonisi bănuț cu bănuț timp de 8 ani pentru ca apoi să trăiți 1000 de ani, voi și neamul vostru, în bogăție și prosperitate?

Martor ocular la demolări și sistematizare

Revin și arăt că eu am fost martor ocular la toate momentele de demolare a construcțiilor vechi din Pitești, inclusiv la demolarea Bisericii Sf. Nicolae din centrul orașului și, ulterior, la construirea cartierelor de blocuri, începând cu centrul orașului Pitești și apoi cu cartierele Trivale, Găvana I, II, III, Războieni, Popa Șapcă, Prundu și, mai nou, Tudor Vladimirescu. În fiecare cartier au fost construite școli, grădinițe, spitale. Tot orașul era o „pădure" de macarale și un adevărat furnicar, cum nu mai văzusem niciodată. La fel era și în alte orașe ale țării, iar în multe comune se făceau, de asemenea, planuri de sistematizare, se electrificau localitățile, se pietruiau sau chiar se asfaltau șoselele, se construiau cămine culturale, școli, grădinițe, brutării, dispensare, demarase sub bune auspicii cooperativizarea agriculturii și dotarea ei cu tractoare și utilaje agricole (înființarea de SMT-uri). S-a realizat chiar alimentarea cu apă a unor localități rurale, ceea ce era aproape de neconceput în acele vremuri. Un exemplu concludent, pe care-l cunosc foarte bine, este zona comunelor situate între orașele Câmpulung și Târgoviște, unde este situată și comuna mea natală Văleni, și știu că niciuna dintre acestea nu era electrificată, iar eu, ca și ceilalți locuitori din zonă, am crescut și învățat la lumina lămpii sau chiar la lumânare. Aparate de radio cu căști și detector cu galenă aveau 3-4 familii mai înstărite, în toată comuna.

Se discuta că statul român s-a împrumutat la FMI pentru a industrializa întreaga țară, întrucât eram o țară eminamente agrară, și pentru a cumpăra din afară utilajele agricole necesare trebuia să dăm toate cerealele produse, pe mai mulți ani. Dezvoltarea industriei grele, cu pivotul ei – industria constructoare de mașini și unelte – era singura cale de a scăpa țara de sărăcie.

Asemenea lucrări au fost începute și în județul Argeș, demarându-se în paralel construirea Fabricii de tananți, Combinatului de prelucrarea lemnului (CPL), Fabricii de textile Găvana și Gară, Combinatului Petrochimic (CPP), Combinatului de articole tehnice din cauciuc (CATC), Uzina de autoturisme Dacia de la Mioveni, Uzina de autoturisme de teren ARO de la Câmpulung etc (am detaliat toate unitățile existente și numărul de oameni care aveau un loc de muncă în acestea, în tema pregătită de

mine și prezentată în data de 17.05.1981, la București, la cursurile de reciclare – *vezi Anexa 2*).

După anul 1989 și până în prezent, în cei 25 de ani de jaf național, au fost falimentate și vândute la fier vechi majoritatea uzinelor și fabricilor din județ, iar la data de 27.09.2015, România are o datorie externă de 367 miliarde de euro. Oare destinul ne va oferi șansa apariției unor oameni politici care să scoată țara din dezastru?

O creanță de peste 100 milioane de dolari

Domnilor președinți Iliescu, Constantinescu și Băsescu, care ați condus România în această perioadă, unde ați fost când s-a produs acest dezastru al economiei românești? Oare dv. nu aveți nicio vină?

La Revoluție, România nu mai avea nicio datorie externă, ba chiar avea de încasat de la țările arabe o creanță de 100 de milioane de dolari. România producea pentru export, nu era o piață de desfacere pentru alte țări. România era o țară în care oamenii munceau, erau mii de fabrici și uzine, obiective economice care astăzi nu mai sunt, au fost distruse de politica economică proastă a guvernanților. Astăzi țara e înglodată în datorii, oamenii nu mai au unde munci și sunt nevoiți să ia calea străinătății. ne pleacă medicii, inginerii, informaticienii, în general tinerii, către țări străine, iar patru milioane și jumătate de oameni activi pe piața muncii nu pot susține sistemul de pensii din România, cu de două ori mai mulți pensionari decât cei ce muncesc. În loc să ducă o politică economică activă, de stimulare a investițiilor, de creare de locuri de muncă, guvernele care s-au succedat la conducere au urmărit doar afaceri onerose, din care să câștige acoliții lor, care făceau afaceri cu statul cu profituri de milioane de euro.

Domnul prim-ministru Petre Roman a fost primul care a dat tonul acestei afaceri bănoase pentru escroci, când a spus: *Aceste fabrici și uzine sunt o grămadă de fier vechi,* și apoi așa s-a și întâmplat.

Chiar poate crede cineva că românii sunt un popor de tâmpiți, așa cum a afirmat un „distins“ om politic?

Eu mai degrabă cred că asemenea elemente au existat în unele guverne ce aveau putere de decizie și au reușit ca într-un timp relativ scurt să facă din România o piață de desfacere ori un fel de colonie.

În Revoluția din 1821, Tudor Vladimirescu a spus: *Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor!*

Mihai Eminescu, în finalul poeziei sale „Scrisoarea III“, adresează un rechizitoriu: *Prea v-aţi arătat arama, sfâşiind această ţară, /Prea făcurăţi*

neamul nostru de ruşine şi ocară [...]: *Cum nu vii tu, Ţepeş Doamne, ca punând mâna pe ei, /Să-i împarţi în două cete, în smintiţi şi în mişei? /Şi în două temniţi large, cu de-a sila să-i aduni, /Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni!*

Cât de actuale sunt aceste cuvinte şi cum se potrivesc zilelor noastre!

Abia acum, după 25 de ani, se pare că organele abilitate ale statului român, ca Poliţia, DNA, DIICOT şi altele, s-au trezit şi vedem că sunt foarte active şi frecvent se fac arestări masive în rândul escrocilor şi corupţilor, care au comis infracţiuni grave cu prejudicii de zeci de milioane de euro.

Şi ca să-i împăcăm pe amândoi, adică pe Tudor Vladimirescu şi pe Eminescu, şi să-i reactualizăm, eu zic:

Guvernele şi oamenii de afaceri trebuie să fie motorul procesului de dezvoltare naţională a întregii societăţi şi nu tagma smintiţilor şi mişeilor, care să jefuiască avuţia poporului.

Este necesar ca de urgenţă să mai reparăm ce a mai rămas, să salvăm obiectivele industriale rămase în paragină, să le reutilăm şi să le retehnologizăm şi să le punem în funcţiune. Se impune refacerea întregului patrimoniu naţional, continuarea lucrărilor la obiectivele noi începute şi neterminate, stimularea oamenilor de ştiinţă şi a tineretului, a inventatorilor şi inovatorilor, pentru a aplica o nouă strategie în vederea valorificării bogăţiilor solului şi subsolului şi specialiştii să nu mai plece din ţară, iar toate partidele să facă o singură politică şi anume politica economică a ţării.

Ne-am săturat de atâtea promisiuni electorale, şi este timpul să aplicăm dictonul latin *„Acta, non verba"* adică *Fapte, nu vorbe!* deoarece numai prin muncă fizică şi intelectuală un popor poate prospera.

Noul preşedinte al României, Klaus Iohannis, a venit cu un slogan şi anume *România lucrului bine făcut*.

Dacă se va merge pe acest drum, România va fi din nou prosperă şi probabil că va fi stopat declinul economiei noastre. Este nevoie urgentă ca dezvoltarea României să se facă în baza unui masterplan strategic pe o perioadă mai îndelungată, cu o dezvoltare economică sustenabilă, de care să ţină cont toate partidele care vor veni la guvernare.

Concluzii

Acum îmi dau seama că dacă vrei să te îmbogăţeşti şi doreşti să ajungi undeva sus, trebuie mai întâi să ai bani ca să cotizezi unde trebuie. Probabil că vei ajunge acolo, sus, dar există riscul să ajungi şi la D.N.A. (cum se întâmplă de curând).

După ce m-am pensionat, m-am reorientat și – cu toate că până atunci fusesem un miliţian cinstit – mi-am zis să mă îmbogăţesc și eu, să dau câteva tunuri, de câteva milioane de euro... (glumesc!) dar n-am avut nicio șansă, mi-o luaseră alţii înainte. Cât am fost miliţian, onoarea de ofiţer nu mi-a permis să accept nici măcar o bere de la cineva.

***

După cum v-aţi dat seama, și în perioada comunistă proliferau hoţii, mai ales cei care încercau să fure statul. Furau de la CAP-uri, întreprinderi etc. Atunci Ceaușescu, ca să stopeze furturile din avuţia naţională, a instituit pedepse maxime pentru cei care furau din avutul obștesc, iar fapta aceasta era considerată și pedepsită ca o crimă. S-a mers chiar până la pedeapsa cu moartea pentru unele infracţiuni grave, cum am mai arătat în această carte. Înăsprirea pedepselor a dus la micșorarea numărului acestora, dar tentaţia de a te îmbogăţi rapid și pe căi necinstite a existat dintotdeauna, iar în zilele noastre a ajuns la cote de neimaginat.

Bancurile cu și despre regimul comunist sau despre Ceaușescu circulau pe vremea aceea „sub acoperire". Iată unul care are rădăcini în epoca de aur, dar îl găsim și azi pe internet:

Care sunt cele 7 minuni ale epocii de aur:

1) Deși toată lumea avea de lucru, nimeni nu muncea.

2) Deși nimeni nu muncea, planul se făcea.

3) Deși planul se făcea, nu puteai cumpăra nimic.

4) Deși nu puteai cumpăra nimic, toată lumea avea de toate.

5) Deși toată lumea avea de toate, majoritatea furau.

6) Deși mulţi furau, niciodată nu lipsea nimic.

7) Deși nu lipsea nimic, oamenilor le lipseau multe.

La Congresul Internaţional cu Interpolul și Juriștii, au fost invitate mari personalităţi, cât și nepotul lui Ion Roată. După ce marii jurişti au vorbit, i s-a dat cuvântul și acestuia, cu gândul să spună el ce înţelege că este legea, exprimându-se astfel:

- Înţeleg, taică, legea ca pe o barieră necesară.

(Aplauze și ilaritate în sală).

- Și, mai degrabă, așa cum am spus: Legea este o barieră peste care sar dulăii, pe sub care trec căţeii și la care se opresc doar boii !

(Aplauze și ovaţii).

ANEXE

Anexa 1: De ce-l regretăm pe Ceaușescu...

Anexa 2: Județul Argeș

Anexa 3: Fotografii ce oglindesc o parte din istoria județului și a țării

Anexa 4: Fotografii din activitatea mea de ofițer de miliție

Anexa 5: Fotografii și documente personale din arhiva autorului

De ce-l regretăm pe Ceauşescu...

(Acest articol a fost publicat în primăvara lui 1992, de Paşte, pe prima pagină, în revista „Totuşi iubirea". Se pare că autor este Adrian Păunescu, dar nu e lucru sigur. Mulţi cititori l-au decupat şi l-au păstrat ca pe un text deosebit)

În primăvara lui 1989, Nicolae Ceauşescu a anunţat că România şi-a încheiat plata datoriei şi nu mai este nimănui datoare. Mai mult, Ceauşescu a făcut să se voteze o lege prin care i se interzicea guvernului român să mai apeleze la credite străine, să se îndatoreze, aşadar. Totul având drept scop să ferească ţara, în viitor, de riscurile pe care cu atâtea sacrificii le-a înfruntat în anii '80, anii atât de cumpliţi pentru noi toţi, când Ceauşescu, somat de creditori, a angajat societatea românească în cursa contra-cronometru de plată a datoriilor. Mi-aduc bine aminte de tonul cu care „Europa liberă" a comentat, la început, această situaţie: ni se prevedea un faliment total, falimentul unor neputincioşi, al unor prăpădiţi care au contractat, cu inconştienţă, datorii peste puterile lor de a le returna! Iar faptul că paralel cu plata datoriilor se continuau giganticele investiţii – canale de navigaţie, centrală atomică, metrou, noul centru civic, hidrocentrale, etc. – părea dovada certă a nebuniei megalomane a lui Ceauşescu şi a laşităţii noastre că îl suportăm! Prin anii '87 – '88, tonul „Europei Libere" a devenit altul: i se reproşa acum lui Ceauşescu nu incapacitatea economiei româneşti de a-şi plăti cheltuielile, ci i se reproşa însuşi faptul că ne plătim datoriile, căci aceasta ar fi fost o mare prostie, zicea alde d-l Orăscu, doar toate celelalte ţări trăiesc bine mersi fără să-şi achite creditele primite, ci numai dobânzile. Am constatat astfel, cu mare uimire, că, în loc să fie apreciată ca un act de corectitudine, plata datoriilor înfuria anumite persoane sau instituţii, stârnea comentariile cele mai înveninate.

Ca persoană care am fost crescut în teama de a nu rămâne cuiva dator, n-am prea înţeles, la început, această ciudată atitudine. Mai apoi, cugetând oareşicât, am înţeles un adevăr simplu despre cei care trăiesc din a-i împrumuta pe alţii, despre cei care trăiesc din câştigul astfel realizat, adică cămătarii: bancherii te împrumută nu ca să le restitui cât mai repede banii, **ci ca să le rămâi la nesfârşit dator**, plătindu-le cu regularitate

numai dobânzile. Drept care mă întreb cu maximă ingenuitate: ce s-ar întâmpla cu finanţa mondială dacă toate ţările ar proceda cum a procedat România în primăvara anului 1989? Să ne imaginăm că toţi datornicii şi-ar plăti datoriile şi ar hotărî, prin lege, să nu mai facă alte datorii! În ce s-ar transforma sumele imense ce s-ar aduna astfel în depozitele băncilor dacă nimeni nu va mai apela la bănci, să se împrumute! În ce altceva decât în mari grămezi de hârtie inutilă?! Cu alte cuvinte, România devenise, în primăvara anului 1989, o mare primejdie pentru finanţa mondială, pentru cei dedulciţi la traiul din camătă, trai nemuncit! Primejdia constând în puterea exemplului, a forţei de contagiune pe care ar fi putut-o avea „modelul românesc"! Mi-am dat seama de asta şi din înverşunarea deplasată cu care „Europa liberă" a comentat momentul eliberării României de povara datoriilor externe. Nimeni, în Occident nu s-a grăbit să ne felicite. Dimpotrivă! Iar când Ceauşescu şi-a exprimat dorinţa, dar şi putinţa ca România să iasă pe piaţa de credite, acordând împrumuturi cu o dobândă mult mai mică decât cea îndeobşte practicată, pentru a dovedi astfel umanismul societăţii pe care o reprezenta, mi-am dat seama, cutremurat, că Nicolae Ceauşescu, săracu', şi-a semnat sentinţa de condamnare la moarte! Cred că acest gest, de sfidare şi de **demascare a marii finanţe mondiale**, a dus cel mai mult la acea concertare de forţe care au reuşit, profitând de generozitatea şi puterea de sacrificiu a tineretului român, nu numai să-l dea jos pe Ceauşescu de la putere, dar să-l şi pedepsească personal, fizic, pentru insolenţa sa. Cu consecinţa, „firească", a revenirii României, cuminţită, în rândurile ţărilor îndatorate până la gât marii finanţe, dând astfel putere de contagiune altui exemplu: cine va mai încerca vreodată, în Europa de Est sau în Africa, în America Latină sau în Asia să procedeze ca Nicolae Ceauşescu, ca el s-o păţească!

Tare aş fi curios să ştiu cât a costat această debarcare a lui Ceauşescu! KGB-ul, la ale cărui servicii a apelat marea finanţa mondială, este o instituţie serioasă, care ţine la preţ! La fel şi celelalte. Mai puţin securitatea română, care, bucşită cum era cu imbecili la toate nivelurile sale, nu este exclus să-şi fi dat concursul pe gratis, din... patriotism, convinsă că se pune în slujba poporului român!

De plătit, firește, noi vom plăti costul înlăturării lui Ceauşescu şi-l vom plăti înzecit, însutit, înmiit, poate.

Aşa nerod şi troglodit cum ne plăcea nouă să-1 credem pe Ceauşescu, acesta a înţeles totuşi un lucru pe care noi, mult mai deştepţi cum ne-a făcut revoluţia, ezităm să-1 recunoaştem, ca să nu ne facem de rîsul lumii.

Adică ezităm să-i recunoaştem lui Ceauşescu vreun merit, cât de neînsemnat. Eu unul i-aş recunoaşte deci lui Ceauşescu şi unele merite, măcar pe acela de a fi înţeles relaţia strânsă, în lumea de azi şi de mâine, între suveranitatea naţională şi mărimea datoriei externe a unui stat. M-am dumirit de aceasta deunăzi, când Parlamentul nostru a aprobat să ne împrumutăm cu vreo 300 de milioane de dolari şi nu a tresărit aflând că Fondul Monetar Internaţional ne va acorda acel împrumut numai dacă vom respecta nişte **indicaţii superioare**. Am scăpat de dracu', şi am dat peste tat-su! Aşa se face că am scos şi o Constituţie în care se afirmă principiul sacrosanct al suveranităţii naţionale, dar am legat această suveranitate numai de inviolabilitatea hotarelor, care interzice armatelor străine să calce pământul sfînt al Patriei. Chiar nu au înţeles parlamentarii noştri din Constituantă că agresiunea militară a încetat să mai fie la modă? Că este un procedeu tot mai primitiv pentru sensibilitatea omului modern, tot mai desuet şi mai ineficient? Mult mai curată se dovedeşte a fi agresiunea financiară, arma cea mai subtilă şi mai productivă la acest sfârşit de mileniu! Lumea s-a deşteptat, s-a săturat de violenţă, de sânge! De generali şi colonei! Drept care, în locul acestora şi în acelaşi scop, pământul este bântuit în lung şi în lat de experţii financiari ai Fondului Monetar Internaţional, ai Băncii Mondiale pentru, sanchi! Dezvoltare, şi alte „agenturi"! Asta, fireşte, după ce prin diverse mijloace, inclusiv propulsarea de agenţi ai marii Finanţe în fotolii ministeriale ori prezidenţiale, ţara vizată este adusă în situaţia de a cere ea însăşi, **cu căciula în mână**, împrumuturi şi investitori. (La drept vorbind, ce este investiţia străină altceva decât un împrumut pe care te obligi să nu-l mai returnezi, ci doar să-i plăteşti creditorului dobânzile?) Astfel că suveranitatea noastră naţională, de care se umflă-n piept Constituţia română încă de la primele rânduri, în curând va fi, cu concursul senin al Parlamentului României, numai vorbe în vânt! Va fi cel mai trist neadevăr din câte neadevăruri cuprinde Constituţia României, săraca!

Căci s-a ajuns la o situaţie paradoxală şi extrem de primejdioasă pentru un viitor românesc al copiilor noştri: deşi noi, în România, ne îndreptăm spre o economie de piaţă, deşi ne privatizăm care mai de care, grăbindu-ne să lichidăm proprietatea şi economia de stat, datoria externă care se acumulează în această perioadă de privatizare nu are şi ea un caracter privat, ci este o datorie de stat, a ţării, a poporului român! Cum şi când se va achita de aceste datorii statul român, de vreme ce rolul şi puterea sa în economia noastră urmează să se diminueze în mod sistematic şi

programat'? Cine a programat această cacealma a privatizării în folosul oricui, numai în folosul ţării nu?!

Sigur, vor sări câţiva deştepţi să ne aducă aminte că şi guvernul S.U.A., statul american, deci poporul american, are câteva sute de miliarde de dolari datorii faţă de aceeaşi finanţă mondială, faţă de aceleaşi bănci la care suntem şi noi, din nou, datori! Dar, vor uita acei deştepţi să ne precizeze, neştiutori cum suntem, că acele bănci sunt bănci americane, occidentale, interesele lor – ale băncilor şi ale statului american fiind foarte coincidente! Nu am nimic împotrivă să se îndatoreze statul român la Banca Naţională a României sau la Banca Dacia Felix! Să se îndatoreze la mine şi să-i pun eu condiţiile în care accept să-l creditez!

Firește, Ceaușescu trebuia dat jos! Şi încă cu mult înainte de decembrie 1989! Şi cel mai bine era dacă s-ar fi dat singur la o parte! Din păcate, aşa cum s-au petrecut lucrurile, de dispariţia lui Ceaușescu nu a ajuns să profite poporul român, aşa cum era firesc, adică să profite cei ce au suferit de pe urma lui Ceaușescu, **ci au ajuns să profite duşmanii neamului românesc**, aceiaşi care profitaseră şi în anii grei când, prin corvoadă naţională, le-am plătit îndoit şi întreit creditele cu care ne-au momit şi ne-au pricopsit în anii '70! Acum, când, scăpaţi de datorii, se cuvenea să trăim şi noi ca oamenii, ne-am trezit iar cu ei pe cap, cu aceiaşi binevoitori, veniţi să ne dicteze cum să se facă reforma! Această turnură tragică a lucrurilor de după 22 decembrie 1989, ora 12, a fost posibilă prin acţiunea criminală, repet: **acţiunea criminală** a unor persoane ce pot fi nominal identificate! Scopul principal al acestora a fost, în modul cel mai clar, să aducă din nou România în rândurile ţărilor îndatorate la finanţa mondială. Adică scopul urmărit şi, în parte, deja atins, a fost pierderea suveranităţii naţionale româneşti. Au azmuţit asupra noastră o mână de exaltaţi maghiari sau secui şi noi am crezut că aceştia sunt cei ce atentează la suveranitatea naţională a românilor. Din nefericire, savanţii care au gândit Constituţia României nu au fost nici ei mai deştepţi, astfel că nu şi-au pus problema suveranităţii naţionale decât în termenii constituţiilor din secolul al XIX-lea, făcând din Constituţia noastră un corect compendiu al acestor texte. Nici un semn din partea acestor autori că ar fi înţeles **adevăratele primejdii**, de azi şi de mâine cu care se confruntă Ţara. Acesta fiind unul din motivele pentru care am votat împotriva acestei constituţii.

Conchid: merită sprijinite numai acele forţe (partide) politice care îşi propun să ferească ţara şi poporul nostru de povara şi primejdiile ascunse în teancul de dolari al îndatorării la alţii. Există aceste forţe?

Nota bene: Textul de mai sus a fost scris în cursul săptămânii patimilor şi va ajunge la cititori în zilele săptămânii luminate. Creştineşte a fost scris, creştineşte să fie citit, iertând greşiţilor noştri aşa cum iertare aşteptăm şi pentru greşelile noastre. Învierea Domnului nostru Iisus este şi învierea adevărului, chiar dacă în Sfînta şi Minunata Poveste a Celui Ce a înviat din morţi lipseşte un singur răspuns. Răspunsul la întrebarea Ce este adevărul? Dar stă în puterea noastră să-l căutăm *sine ira et studio*, adică senini şi iubitori de aproapele nostru.

Județul Argeș

(Această temă a fost predată de mine în fața cursanților de la reciclare, București, azi 17.05.1981)

Astăzi îmi revine onoarea de a vă vorbi despre județul Argeș.

Județul Argeș este așezat în partea de sud a țării. Se învecinează cu județele Olt, Vâlcea, Sibiu, Brașov, Dâmbovița și Teleorman. Cuprinde toate formele de relief: Munții Făgăraș, Iezer-Păpușa, Leaota etc., precum și zone de deal și de șes.

Istoric, făcând o retrospectivă, vedem că până la 23 August1944, județul Argeș era slab dezvoltat din punct de vedere economic, având ca obiective economice: Fabrica de încălțăminte Căprioara, cu 200 muncitori, Fabrica Textila Găvana, cu 360.

Ponderea o deținea agricultura, slab dezvoltată însă și aceasta. Piteștiul era un târg provincial.

După eliberare, 23 August 1944, județul Argeș a cunoscut o dezvoltare economică și socială deosebită, și astăzi el se situează printre primele județe ale țării.

S-a dezvoltat industria, cu ramurile ei de vârf: chimia, construcțiile de mașini, industria energetică, industria lemnului, industria textilă etc. În Pitești, în ultimii 15 ani s-au construit următoarele obiective economice:

- I.A.P. (Întreprinderea de Autoturisme Pitești), cu circa 25.000 de muncitori, situată la Mioveni;
- C.P.P. (Combinatul Petrochimic Pitești), cu circa 11.000 de muncitori;
- C.A.T.C. (Combinatul de Articole Tehnice din Cauciuc), cu circa 6.500 de muncitori;
- Întreprinderea Textila Găvana, cu circa 3.500 de muncitori;
- Fabrica de Stofe Argeșeana, cu circa 3.000 de muncitori;
- C.P.L. (Combinatul de Prelucrarea Lemnului), cu circa 2.000 de muncitori;
- Fabrica de Bere, cu circa 1.500 de muncitori;
- Uzina de Motoare Electrice (Micromotoare), cu circa 1.500 de muncitori;
- I.R.N. (Institutul de Reactori Nucleari), cu circa 1.500 de muncitori;

- Fabrica de Tananți, cu circa 850 de muncitori;

- I.P.M.P.B. (Întreprinderea de Poduri Metalice și Prefabricate din Beton Pitești), cu circa 1.100 de muncitori;

- Fabrica de Încălțăminte Căprioara, cu circa 600 de muncitori;

- Vinalcool, cu circa 500 de muncitori.

Mai pot fi enumerate: Combinatul de Vinificație Ștefănești, Stațiunea Pomicolă Mărăcineni și Trustul Pomicol, Trustul Petrolului, Textila Gară, Baza de Ateliere și Transporturi Bascov (BAT), precum și numeroase obiective economice în celelalte orașe ale județului: **Câmpulung:** ARO Câmpulung (4500 de muncitori), Combinatul de Lianți și Ciment (650 angajați), Bioproteine (850 muncitori), Întreprinderea Minieră (1200 de muncitori), Întreprinderea de Fire și Fibre Sintetice Melana (circa 350 muncitori) etc; **Curtea de Argeș:** Întreprinderea de Piese Electronice și Electrotehnice (1100 muncitori), Fabrica de Porțelan (750); Fabrica de Confecții 6 Martie (1500), Întreprinderea de Hidrocentrale (1100), Hidrocentrala de la Vidraru (350 muncitori), Întreprinderea Avicolă etc; **Topoloveni:** Fabrica de Supape și Bolțuri (500 muncitori), Fabrica de Conserve (450 muncitori); **Costești:** Fabrica de Piese Auto Dacia (550 muncitori); Sector Agricol dezvoltat și Irigații (450 muncitori)

În agricultură, avem multe CAP-uri și SMT-uri.

Per ansamblu, județul Argeș are o producție globală industrială de peste 30 de miliarde de lei.

Este singurul județ care produce autoturisme de oraș și de teren. Sunt competitive și foarte solicitate la export.

Municipiul Pitești are circa 200.000 de locuitori.

Agricultura județului s-a dezvoltat impetuos, Argeșul fiind de 3 ori fruntaș pe țară. Avem plantații moderne de pomi fructiferi la Mărăcineni, instalații de irigații, crescătorii de animale și păsări, întreprindere viticolă la Ștefănești, Sere la Bascov, Cătearesca, Teiu, Bârla, Costești, Suseni.

Construcțiile civile: După 23 August 1944 s-au construit 6 cartiere în Pitești: Trivale, Calea București, Războieni, Găvana (I, II și III), Prundu (Petrochimiștilor), Popa Șapcă. Acum se află în construcție noile cartiere Tudor Vladimirescu și Eremia Grigorescu.

S-a construit un frumos centru al orașului, cuprinzând palatul administrativ, magazine noi (Trivale și Fortuna) și altele de-a lungul străzii Victoriei (Strada mare), până la Primărie. Fiecare cartier are școli, grădinițe, dispensare, magazine, așezăminte culturale, precum și câteva

spitale noi (Spitalul Județean și urmează unul de Pediatrie), precum și amenajarea unora vechi (Spitalul Militar, Spitalul TBC etc).

Așezăminte culturale:

- Institutul de Învățământ Superior, cu secții și facultăți de 3, 4 și 5 ani;
- Teatrul Al. Davila
- Casa Sindicatelor;
- Muzeul Județean;
- Muzeul de Artă;
- Sala Sporturilor (1500 de locuri)
- Stadionul 1 Mai
- Parcul Național Trivale
- Cinematografe: București, Modern, Dacia și Lumina

Puncte turistice și Istorice:

- Mânăstirea Curtea de Argeș
- Fântâna lui Manole
- Biserica Domnească
- Biserica Sân Nicoară
- Barajul Vidraru
- Cabana Voina
- Șoseaua Transfăgărășan
- Hanul Dealul Sasului
- Hanul Valea Ursului

Compoziția socială:

- peste 60% muncitori;
- peste 30% intelectuali

Vă mulțumesc pentru atenție!

Lt. col. Lungu Ion

Pe harta județului ARGEȘ

COLIBAȘI

Colibași. Alături de cunoscuta uzină de piese auto, pe un cîmp pînă mai ieri acoperit cu porumbiști și holde, se înalță, văzînd cu ochii, unul din cele mai importante obiective ale actualului cincinal. Pămîntul este răscolit de escavatoare, sînt plantate adevărate păduri de stîlpi de beton armat peste care se tes, într-o geometrie modernă, nervurile unor imense bolți din metal și sticlă. Aici se naște cetatea primului automobil românesc. La Colibași va fi produs, încă în acest an, varianta românească a modernei mașini R-8 Major -, model 1968. Licența automobilului Renault-8 Major va constitui doar punctul de plecare în asimilarea acestui produs și începutul industriei automobilistice românești.

Pentru a ne da seama de ceea ce vor însemna viitoarele uzine de lîngă Pitești este necesar să apelăm la unele cifre, care, în acest caz, sînt deosebit de grăitoare. Constructorii le folosesc ca pe niște puncte de reper, niște cote ce au darul de a crea o imagine a lucrului finit. Uzina de automobile de la Colibași se va întinde pe o suprafață de 70 de hectare. 70 de hectare de hale și ateliere, laboratoare și bancuri de probă, de piste de încercare și clădiri anexe! Numai hala principală va acoperi o suprafață de 100 000 de metri pătrați! Alături de ea se înalță, tot mai aproape de finisaj, sectorul de prelucrări mecanice, de montaje parțiale și generale și halele de vopsire. Vor fi construite, de asemenea, un sector de presaj, clădiri anexe și auxiliare, o centrală termică proprie, o stație electrică și de compresoare; vor fi amenajate laboratoare de încercări și o imensă hală de livrări, cu platforme speciale pentru depozitare.

Un interes deosebit va prezenta și pista de încercare a automobilelor, construită la cel mai înalt nivel tehnic, cu posibilități de a proba mașina în cele mai variate condiții.

Proiectanții acestui mare obiectiv industrial sînt specialiștii Institutului de proiectări pentru construcții de mașini București, iar cei ce dau viață «hectarelor» de schițe și planuri sînt constructorii întreprinderii de construcții montaj Brașov.

Capacitatea de proiectare a uzinei este de 40 000 de autoturisme complete și 10 000 de seturi de echipamente mecanice pentru autoturisme ușoare și piese de schimb, iar această capacitate are posibilități de extindere.

La începutul semestrului II al acestui an pe porțile uzinelor de la Colibași vor ieși primele automobile. În curînd, deci, vom vedea pe șoselele automobilul românesc R-8 Major, model 1968.

Iată o scurtă «carte de vizită» a acestuia. R-8 Major este o mașină care întrunește principalele caracteristici ale unui automobil modern: eleganță și comoditate, ținută de drum excelentă, robustețe și consum redus de combustibil. Mașina are motorul așezat în spate — fața fiind rezervată portbagajului — și are o capacitate de 5 locuri. Motorul, de tip Sierra, unul dintre cele mai bune motoare fabricate de Renault, cu capacitatea de 1 108 cmc, este același care echipează automobilul R-10, binecunoscut în întreaga Europă. Cutia de viteze are patru trepte complet sincronizate, iar suspensia este asigurată de resoarte helicoidale și amortizoare hidraulice telescopice pentru fiecare roată în parte. Pentru frînare, toate cele patru roți sînt echipate cu discuri. Frîna de mînă acționează roțile din spate. R-8 Major este prevăzut cu patru uși și are ca performanțe: viteza maximă 133 km pe oră; accelerația de la 0—1 000 m în 39,3 sec. cu start de pe loc. Greutatea mașinii 765 kg; greutate totală, cu încărcătură, 1 100 kg. Ea va fi vopsită în culorile cele mai plăcute și va răspunde celor mai mari exigențe.

*

În aceste zile, cînd constructorii și muncitorii de pe șantierul uzinei de automobile de la Colibași, sporindu-și eforturile, cumpănindu-și roadele muncii, scurtează dimensiunile viitorului, transformînd proiectele în realitățile halelor și atelierelor, ne-a parvenit o veste. Pe șoseaua Pitești-Colibași au început lucrările de modernizare. Aceleași lucrări se desfășoară și pe prima autostradă românească Pitești-București.

Primului automobil românesc i se deschide drum larg!

Viorel TONCEANU

Articol publicat în Revista Pentru Patrie nr. 3 din 1968

Fotografii ce oglindesc o parte din istoria județului și a țării

Cele 7 minuni de pe vremea lui Ceaușescu
1. Toata lumea avea de lucru.
2. Desi toata lumea avea de lucru, nimeni nu muncea.
3. Desi nimeni nu muncea, planul se facea peste 100%.
4. Desi planul se facea peste 100%, nu puteai cumpara nimic.
5. Desi nu gaseai nimic de cumparat, toata lumea avea de toate.
6. Desi toata lumea avea de toate, toti furau.
7. Desi toti furau, niciodata nu lipsea nimic.

Hidrocentrala Porțile de Fier

Barajul Vidraru în 1966

Barajul Vidraru astăzi

Casa Poporului - şantier

Casa Poporului astăzi

Canalul Dunăre - Marea Neagră văzut din tren

Canalul Dunăre - Marea Neagră la Medgidia

Deschiderea primului traseu de metrou - București

Metroul astăzi

Transfăgărăşanul în construcţie

Transfăgărăşanul în construcţie

Transfăgărăşanul în construcţie

Transfăgărăşanul acum

Fotografii din activitatea mea de ofițer de miliție

Slt. Lungu Ion

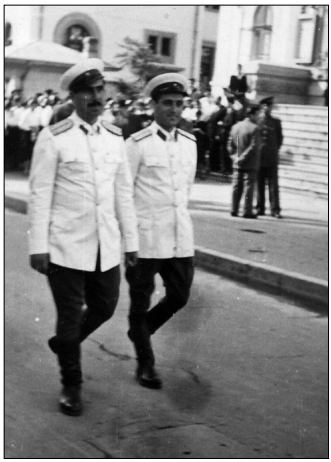

Lt. Lungu I. Ion și Popescu Gelu

Cpt. Lungu Ion cu mai mulți colegi

Cpt. Lungu Ion cu câinele de însoţire

Cpt. Lungu Ion călare pe cal

Subofiţerii de miliţie din sectorului Cpt. Lungu Ion

Mr. Lungu Ion

Mr. Lungu Ion și cpt. Ionascu Ion

INSPECT.MILIT.JUDET.ARGES
- Brigada judiciară -

N O T A
==========

privind acțiunea "Bradul".

- 2 febr.1971 - Poiana Brașov, victimă BORMAN GHIZEL cetățeancă vest-germană, venită ca turistă.
Obiecte: ceas de mînă, de damă, din aur marca "Priosa Stempel" nr.585, cu brățară lanț din aur, suma de 2oo le

- 21 febr.1971 - Poiana Brașov, victimă PEREANU ANA, din București, venită cu soțul în vizită.
Obiecte: brățară din aur, în formă de lanț masiv, buletin de ident. seria V.nr.726467 eliberat de I.M.M.B. circa.12-a, la 11.12.197o pe numele PEREANU ANA, fiica lui Ion și Rafila, născută la 23 aprilie 192o în comuna Tulca jud.Bihor, domiciliată în București str.Schitul Maicilor nr.18 A., sector 6, suma de circa 1ooo-15oo lei

S-a găsit o urmă de încălțăminte de cizmă din cauciuc nr.42-44, fabricată la Comb.de cauciuc Jilava STAS.aprobat de fabricație nr.6285/1963 (album criminalistic pagina 19 fig.1).

-.-.-.-.-.-.-.-.-.-

C.I.P. județul

Republica Socialistă România

Brevet

Consiliul de Stat

prin Decretul nr 340/06.10.1971

conferă

Ordinul „Meritul Militar"

clasa a III-a

căpitanului ION I. LUNGU

pentru 15 ani vechime în cadrele permanente ale Ministerului Afacerilor Interne

Președintele Consiliului de Stat

Republica Socialistă România

Brevet

Prin Decretul prezidențial nr. 322/26.10.1976

se conferă

Ordinul

„Meritul Militar"

clasa a II-a

maiorului ION I. LUNGU

pentru 20 de ani vechime în cadrele permanente ale Ministerului de Interne

Președintele
Republicii Socialiste România

Republica Socialistă România

Brevet

Prin Decretul prezidențial nr. 138/19.05.1992

se conferă

Ordinul

„Meritul Militar"

clasa I

locot.colonel ION I. LUNGU

pentru 25 de ani vechime în cadrele permanente ale Ministerului de Interne

Președintele
Republicii Socialiste România

Fotografii și documente personale din arhiva autorului

Fotografii din arhiva autorului:

Lungu I. Ion la vârsta de 19 ani

Sublocotenent Lungu I. Ion

Frații Lungu în ordinea vârstei de la dreapta spre stânga în spate:
● Hariton, profesor ● Gheorghe, șef secție Cooperativa Văleni
● Constantin, maistru RENEL ● Ion, ofițer MAI ● Gelu, tehnician veterinar
În față de la dreapta la stânga: Viorica Lungu, învățătoare ● Maria Lungu, mama celor cinci frați ● Nicoleta Lungu, funcționar la BCR ● Ion Lungu, tatăl celor cinci copii ● Maria Lungu, inspector BCR ● Vasilica Lungu, salariat la Cooperativa Văleni

Lungu Ion și Maria - ginere și mireasă

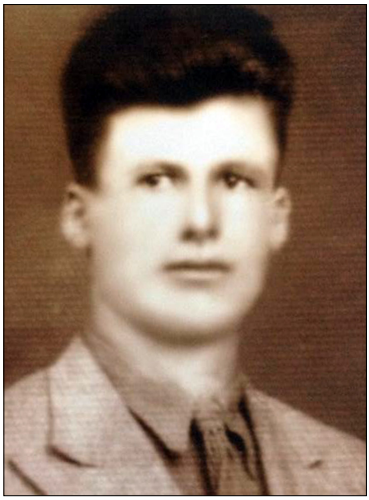

Popescu V. Ion - socrul ofițerului Lungu Ion

Lungu Bogdan cu mireasa și socrii mari

Mr. Lungu Ion cu soţia, socrii, sora soţiei şi soţul său.

Mr. Lungu Ion, soţia, sora acesteia şi soţul anume Negoescu Efrem

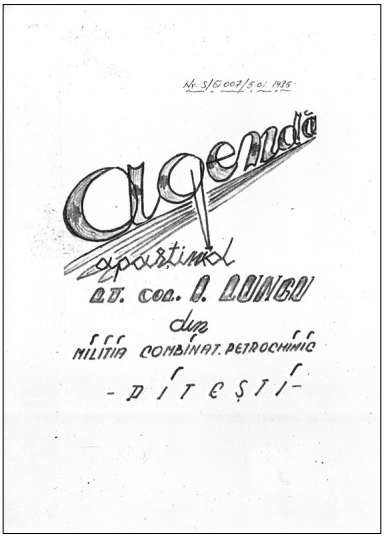
Nr. S/0.007/5.01.1975

Agenda

apartinand

a.v. col. A. LUNGU

din

MILITIA COMBINAT. PETROCHIMIC

-PITEȘTI-

Lt. col. Lungu Ion și soția

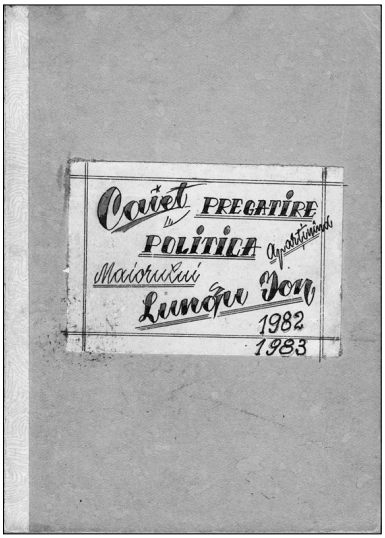
Caiet de PREGATIRE la POLITICA apartinand Maiorului Lungu Ion 1982 1983

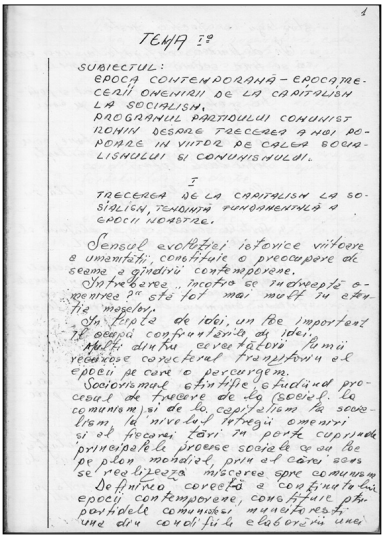
1

TEMA 19

SUBIECTUL:
EPOCA CONTEMPORANA - EPOCA MARILOR CERINTE ALE TRECERII DE LA CAPITALISM LA SOCIALISM.
PROGRAMUL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN DESPRE TRECEREA LA NOUA FORMAȚIUNE ECONOMICO-SOCIALĂ ÎN ROMÂNIA. PERSPECTIVELE DEZVOLTĂRII SOCIALISTE ȘI COMUNISTE.

I

TRECEREA DE LA CAPITALISM LA SOCIALISM, TENDINȚĂ FUNDAMENTALĂ A EPOCII NOASTRE.

Sensul evoluției istorice viitoare a umanității, constituie o preocupare de seamă a gândirii contemporane.
Întrebarea „încotro se îndreaptă omenirea?" este tot mai mult în atenția maselor.
În fruntea de idei, un loc important îl ocupă confruntările de idei.
Multe din cele mai frământă oamenii recunosc caracterul tranzitoriu al epocii pe care o parcurgem.
Socialismul științific, studiind procesul de trecere de la capitalism la comunism, de la capitalism la socialism, la nivelul întregii omeniri și al fiecărei țări în parte cuprinde principalele procese sociale ce au loc pe plan mondial, prin al căror sens se realizează mișcarea spre comunism.
Definirea corectă a conținutului epocii contemporane, constituie principalele comunicări muncitorești, una din condițiile elaborării unei

ARTICOL APĂRUT ÎN "SECERA ȘI CIOC." DIN 06.06.1974

22 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA MILIȚIEI POPULARE

Încă de la înființarea sa, miliția a fost indisolubil legată de oamenii muncii, prin urmărirea aceloraşi scopuri — apărarea şi consolidarea orînduirii socialiste din patria noastră, zădărnicirea acțiunilor îndreptate împotriva acesteia, împotriva avutului statului, liniștii şi ordinii publice. Așa cum prevede Decretul 25 din 1949 al Prezidiului Marii Adunări Naționale — care a însemnat şi actul „de naştere" al miliției — aceasta „are obligația de a apăra, alături de celelalte organe ale puterii de stat, ordinea de drept socialistă, avutul obştesc şi cel personal al cetățenilor, liniştea celor ce muncesc."

Au fost, mai ales la început, momente de grea încercare pentru fiii de muncitori şi țărani îmbrăcați în uniforma miliției. Infractori periculoşi, perfizi, rămăşițe ale vechii orînduiri, încercau pe toate căile — neocolind teroarea, crima — să oprească, să zădărnicească eforturile poporului român de a-şi continua drumul spre o altă viață.

Credincioasă partidului, poporului, miliția şi-a făcut cu devotament datoria şi nu o dată acest devotament a mers pînă la jertfa supremă. Vor rămîne vii în memoria întregului popor numele oamenilor în uniforme de miliție care au căzut eroic la datorie. Argeşul îi are şi el eroii lui. Subofițerii N. Frujinoiu, D. Nedeloiu, locotenentul Puiu — sînt numai cîțiva dintre cei ce şi-au dat viața la datorie, în acele zile de încleştare cu duşmanul de clasă. Alți ofițeri care, cot la cot cu cei amintiți, au participat la urmărirea unor bande de infractori pînă la prinderea lor, continuă şi azi să muncească în miliție — maiorul Augustin Jingan, căpitanul Marin Săndulescu şi mulți alții.

Col. GH. GAVRILA
inspector-şef al I.M.J. Argeş

Au trecut, de la înființarea Miliției populare, 22 de ani — 22 de ani de muncă continuă, adesea zi şi noapte, pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce ne revin. O scurtă privire retrospectivă dovedeşte elocvent drumul spre o continuă perfecționare, spre un stil de muncă tot mai eficient al cadrelor miliției. De la oamenii lipsiți de experiență — pînă la cadrele de azi, cu pregătire superioară, cu metode şi mijloace moderne de muncă, de prevenire a infracțiunilor şi de descoperire a infractorilor — au fost făcuți paşi imenşi. Toate acestea au fost, însă, posibile numai datorită grijii şi sprijinului acordat mereu de partid şi de stat.

Rezultatele obținute de cadrele I.M.J. Argeş sînt, de asemenea, remarcabile. Nu voi insista asupra cazurilor rezolvate operativ de lucrătorii noştri. Subliniez, doar, că printre cei ce poartă uniforma de miliție în județul Argeş sînt destui oameni cu care ne mîndrim — şi aş cita cîțiva dintre ei: lt. col. C. Ivan, maiorii Marin Lazăr, Ion Doanță, căpitanii Ion Suceavă, Marin Săndulescu, Bucur Guiman, Dumitru Tăzlăoanu, Nicolae Pălade, Constantin Stanciu, Ion Lungu, lt. majori N. Anghelolu, Iulică Sandu, plutonierul major Ilie Manolescu, plutonierii Elena Marghian, Gh. Verdeţe, Gh. Chiriță, Dumitru Ivan şi mulți alții.

Cînd vorbim, însă, de rezultatele bune obținute în munca noastră, trebuie să amintim, la loc de frunte, sprijinul direct, nemijlocit, pe care ni-l acordă masele largi de oameni ai muncii cinstiți. Au fost cazuri pe care le-am rezolvat într-un timp nebănuit de scurt, tocmai grație acestui sprijin, pe care — de obicei — îl numim aportul opiniei publice ce devine tot mai evident un aspru judecător a tot ce este perimat, al năravurilor care se mai manifestă ici-colo, al încercărilor de încălcarea legii.

Cu ofițerul Lungu ne mîndrim

Ofițerul Lungu Ioan muncește ca sectorist în cadrul secției oraş Piteşti. Pe lîngă faptul că în orele de program se achită în cele mai bune condiții de sarcini, el nu pregetă să meargă şi în timpul nopții prin sector, pentru a vedea cum îşi face datoria paza civilă, pentru a-i ajuta pe lucrătorii din paza generală. Într-una din aceste nopți, ofițerul Lungu dădea o raită prin piața orașului care se găseşte de asemenea în sectorul lui. Privirile i s-au oprit asupra unor cetățeni care aşteptau începerea activității. Era în jurul orei trei. La un moment dat, vede că în piață îşi face apariția o individă despre care cunoştea că nu trăieşte din muncă cinstită. S-a oprit în loc şi a urmărit-o îndeaproape cu privirea. Fără să-şi dea seama că este observată de cineva, individa s-a apropiat tiptil-tiptil de unul din cetățenii amintiți şi printr-o mişcare iute i-a furat o servietă în care se găseau bani, după care a luat-o la fugă. N-a mers însă prea departe, deoarece ofițerul Lungu a ajuns-o şi a reținut-o. Pentru fapta săvîrşită, infractoarea a fost judecată şi condamnată la 5 ani închisoare corecțională. Ofițerul Lungu Ion a făcut o faptă frumoasă. Acest lucru îl subliniază de altfel şi cetățeanul Ciurcă Florea — victima — într-o scrisoare trimisă şefului secției.

Articol apărut în ziarul „MILIȚIA ÎN SLUJBA PĂCII" din 24-12-1958

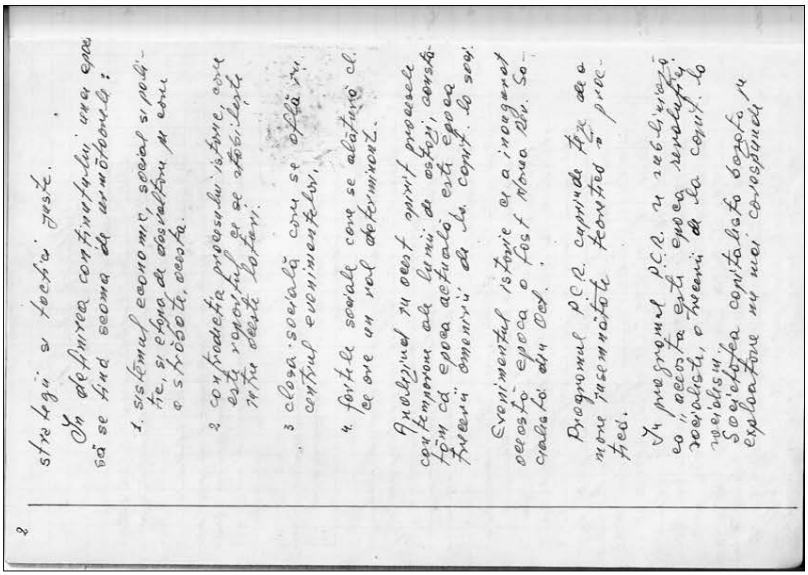

strălucii și lesne pieșe.
Ce definește continutul unei epoce
ca se fină seama de următoarele:
1. sistemul economic general și politic, și epoca de evoluție în care
a sfîrșit, aceasta.
2. contradicția principală între care
este rezolvată în acea epocă.
3. clasa socială care se află în
centrul evenimentelor.
4. forțele sociale care se ciocnesc și
ce rol determină.
Analizînd în acest spirit procesele
contemporane ale lumii de astăzi, constatăm că epoca actuală este epoca
trecerii omenirii de la capit. la soc.
Evenimentul istoric ce a inaugurat
această epocă a fost Marea Rev. Socialistă din Oct.
Programul P.C.R. cuprinde în
mod fundamental și de perspectivă
sarcinile construcției socialiste.
În prezentul P.C.R. și poporul
nostru luptă pentru înfăptuirea
orînduirii socialiste, o orînduire de la care copiii lui
nu vor cunoaște exploatarea omului de către semenul său.
Societatea comunistă pentru
care muncim și luptăm.

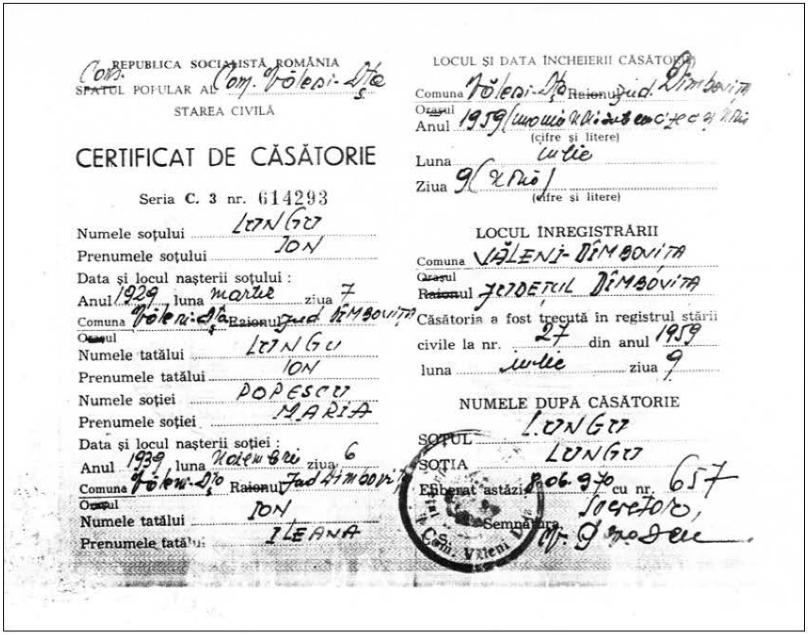

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
Com. Com. Vălenii-de-Jos
SFATUL POPULAR AL
STAREA CIVILĂ

CERTIFICAT DE CĂSĂTORIE

Seria C. 3 nr. 614293

Numele soțului LUNGU
Prenumele soțului ION
Data și locul nașterii soțului:
Anul 1929 luna martie ziua 7
Comuna Vălenii-de-Jos Raionul Jud. DÎMBOVIȚA
Orașul
Numele tatălui LUNGU
Prenumele tatălui ION
Numele soției POPESCU
Prenumele soției MARIA
Data și locul nașterii soției:
Anul 1939 luna Noiembrie ziua 6
Comuna Vălenii-de-Jos Raionul Jud. DÎMBOVIȚA
Orașul
Numele tatălui ION
Prenumele tatălui ILEANA

LOCUL ȘI DATA ÎNCHEIERII CĂSĂTORIEI
Comuna Vălenii-de-Jos Raionul Jud. Dîmbovița
Orașul
Anul 1959 (cifre și litere)
Luna iulie
Ziua 9 (cifre și litere)

LOCUL ÎNREGISTRĂRII
Comuna VĂLENII-DÎMBOVIȚA
Orașul
Raionul JUDEȚUL DÎMBOVIȚA
Căsătoria a fost trecută în registrul stării civile la nr. 27 din anul 1959
luna iulie ziua 9

NUMELE DUPĂ CĂSĂTORIE
SOȚUL LUNGU
SOȚIA LUNGU
Eliberat astăzi 9.06.970 cu nr. 657
Semnătura Locotenent,

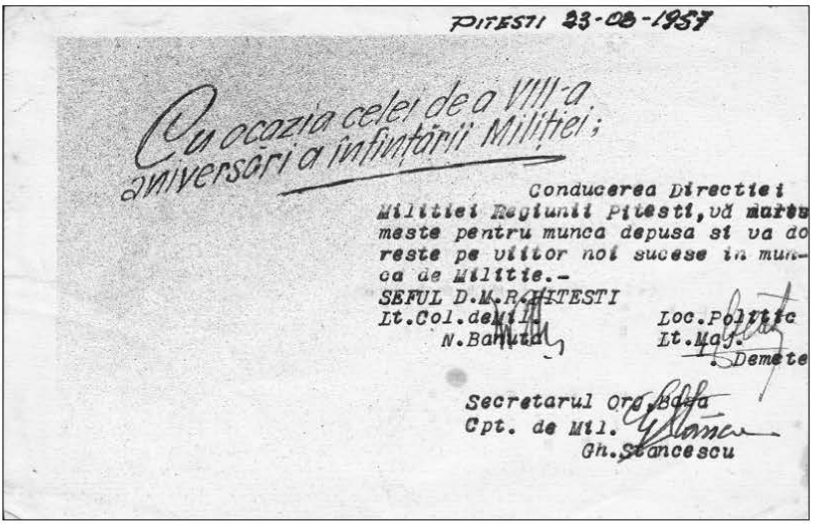

PITESTI 23-08-1957

Cu ocazia celei de a VIII-a aniversări a înființării Miliției;

Conducerea Direcției Miliției Regiunii Pitești, vă mulțumește pentru munca depusă și va dorește pe viitor noi succese în munca de Miliție.-

SEFUL D.M.R.PITESTI
Lt.Col.de Mil.
N.Bahuțu

Loc.Politic
Lt.Maj.
Demete

Secretarul Org.Bază
Cpt. de Mil.
Gh.Stancescu

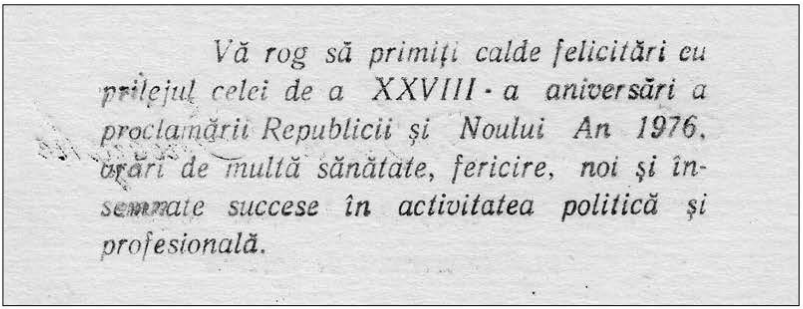

Vă rog să primiți calde felicitări cu prilejul celei de a XXVIII-a aniversări a proclamării Republicii și Noului An 1976, urări de multă sănătate, fericire, noi și însemnate succese în activitatea politică și profesională.

Colonel Mincu Gheorghe

Șeful Inspectoratului Județean Argeș
al Ministerului de Interne

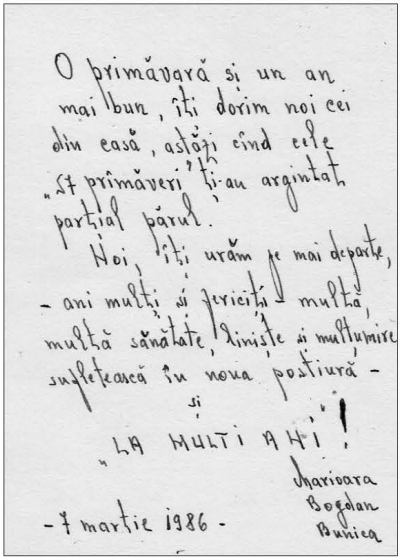

O primăvară și un an
mai bun, îți dorim noi cei
din casă, astăzi când ele
„37 primăveri ți-au argintat
parțial părul.
Noi, îți urăm pe mai departe,
- ani mulți și fericiți - multă,
multă sănătate, liniște și mulțumire
sufletească în noua postiură -
și
„LA MULȚI ANI!"

Marioara
Bogdan
Buhica

- 7 martie 1986 -

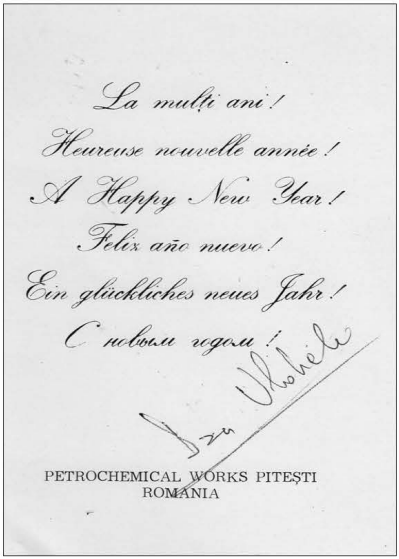

La mulți ani!
Heureuse nouvelle année!
A Happy New Year!
Felix año nuevo!
Ein glückliches neues Jahr!
С новым годом!

PETROCHEMICAL WORKS PITEȘTI
ROMANIA

Familiile

Popescu Ion și Ion Lungu

au plăcerea a vă face cunoscut căsătoria copiilor lor

Marioara și Nicu

și vă roagă să binevoiți a-i onora cu prezența Dvs.
la ceremonia civilă ce va avea loc
duminică 27 septembrie 1959, orele 16
în comuna Vălani. Dîmbovița raionul Mușcel
Felicitările se primesc în casele ginerelui

Nuni: Familia Pieciăreanu Costel

Septembrie 1959

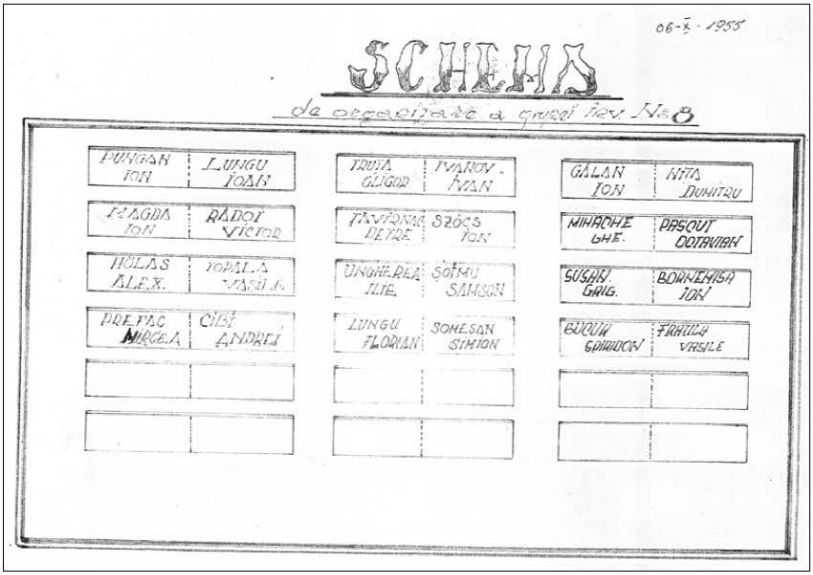

06-X-1955

SCHEMA

de organizare a grupei Nr. 8

PUNIGAN ION	LUNGU IOAN	TRUTA GLIGOR	IVANOV - IVAN	GĂLAN ION	NITA DUMITRU
FRAGHIA ION	RĂDOI VICTOR	TĂNĂSOAIA PETRE	SZÖCS ION	MIHAICHE GHE.	PASOUT OOTAVIAN
HĂLAS ALEX.	TOPALA VASILE	UNGHEREA ILIE	ȘOIMU SAMSON	SUSAN GRIG.	BORNEMISA ION
PREFAC MIRCEA	CIBI ANDREI	LUNGU FLORIAN	SONELSAN SIMION	BURUIA GHEORGHE	FĂRCAȘ VASILE

Nicule 12. II 953-

Am tot așteptat ca după sosirea lui Ion
Dela Pucioasa la serviciu acolo să primim
și noi vreo scrisoare de la tine să ne mai
spui și pe noi ai corcut și să ne mai spui
cum a mai dus-o-am trimes pe el a stat la
ai tuică și vreo cât va mere, nu ne-ai scris
dacă le-ai primit sau nu. Bată-i-am dat
la munte în Jugureanu dar pe păsărica
la Dâmbovicioara și vaca este acasă. Tinge
pe aici este potrivit pentru iarbă, dar Fructe
și prune n'a rămas de cât foarte puține.
Noi sunteam sănătoși cu toții și ne este dor de
tine, Scrie-ne cât de curând dacă ai primit tu
I. Lungu

CARTE POȘTALĂ, ADRESATĂ DE TATĂL AUTORULUI, CÎND ACESTA ERA MILITAR ÎN TERMEN, ÎN LOCALITATEA CETATE DOLJ. ÎN NOAPTEA LUI BARBU DRUGĂ, CÎND S-AU CONSTRUIT CAZEMATE BETONATE PE TEG. RÎNDUNI, LA GRANIȚA CU IUGOSLAVIA CONSIDERATĂ UN POTENTIAL DUȘMAN ÎN FRUNTEA CU IOSIP BROZ TITO.

ŞTATUL DE FUNCŢII al Miliţiei Regiunii Argeş avea următoarea încadrare:

Inspector şef: Col. Mincu Gheorghe
Locţiitorul Inspectorului Şef: Col. Rîpeanu Constantin
Şeful Miliţiei: Mr. Stanciu Ion
Locţiitorul Şefului Miliţiei: Mr. Burtoiu Constantin

I) SERVICIUL ECONOMIC:

1. Mr. Păltineanu Radu, şef Serviciu
2. Mr. Uşurelu Ion, locţiitor şef Serviciu
3. Cpt. Borţoi Constantin, lucrător operativ
4. Cpt. Lungu Ion, lucrător operativ
5. Cpt. Isăroiu Gheorghe, lucrător operativ
6. Cpt. Oprişan Vasile, lucrător operativ
7. Cpt. Boboc Ion, lucrător operativ
8. Cpt. Doanţă Ion, lucrător operativ
9. Cpt. Teodor Petre, lucrător operativ
10. Cpt. Curcă Constantin, lucrător operativ
11. Cpt. Ionescu Gheorghe, lucrător operativ
12. Cpt. Mihăilescu Ion, lucrător operativ

II) SERVICIUL CERCETĂRI PENALE:

1. Mr. Mangu Dumitru, şef Serviciu
2. Cpt. Badea Mihai, locţiitor şef Serviciu

Componenţa serviciului era de 7 lucrători.

III) SERVICIUL DE CADRE:

1. Mr. Enoiu Constantin, şef Serviciu

Componenţa serviciului era de 5 cadre.

IV) SERVICIUL CIRCULAŢIE:

1. Mr. Florea Constantin, şef Serviciu

Componenţa serviciului era de 9 ofiţeri şi 14 subofiţeri.

V) SERVICIUL PAZĂ ŞI ORDINE

1. Mr. Viţionescu Petre, şef Serviciu

Componenţa serviciului era de 9 ofiţeri şi toţi subofiţerii de la posturile de miliţie.

VI) BIROUL CRIMINALISTIC

1. Cpt.Cîrstoiu Ion, şef Birou
2. Lt. Stanciu Ion, locţiitor

Componenţa Biroului era de 5 lucrători.

VII) SERVICIUL EVIDENŢA POPULAŢIEI

1. Mr. Ghiţă Ion, şef Serviciu

Componenţa serviciului era de 4 lucrători.

Toţi ofiţerii de miliţie economică lucrau pe domenii precise, respectiv contrabandă cu aur şi valută, industrie, comerţ, construcţii, silvicultură, agricultură etc. şi aveau raza de acţiune pe întreaga Regiune Argeş, în care erau incluse şi judeţele Vâlcea şi Olt.

NOTĂ: În perioada în care am activat la Combinatul Petrochimic:

VIII) MILIŢIA COMBINATULUI PETROCHIMIC avea următoarea componenţă:

1. Mr. Lungu Ion, şef Organ
2. Cpt. Boşcănici Ion, lucrător operativ
3. Cpt. Ionaşcu Ion
4. Cpt. Cruceană Mihai
5. Lt.maj. Moisescu Ion
6. Plt. Militaru Constantin
7. Plt. Avrămescu Marin
8. Plt. Tiţa Ion

BIBLIOGRAFIE

◆ Arhiva personală a autorului, documente, fotografii etc.

◆ Ziarele „Miliția în slujba patriei”

◆ Revistele M.A.I. „Pentru patrie”

◆ Documente din arhiva M.I.

◆ Documente donate de generalul maior Lazăr Marin

◆ Documente scoase de pe Internet

◆ Jurnalul personal din timpul activității de ofițer de miliție

◆ Articolul publicat în revista „Totuși, iubirea...” din 1992

◆ Monografia comunei Văleni, jud. Dâmbovița, Ed. Litera, 1976

◆ Diverse documente și îndrumări scrise, primite de la col.(r) Borțoi Constantin

CUPRINS

- Cuvânt înainte, de Col. (r) Cruceană Mihai ... 7
- Cuvântul autorului: Munca de poliție este o meserie necesară și interesantă ... 9

CAPITOLUL 1
CRIME ODIOASE ȘI ALTE FAPTE ANTISOCIALE, COMISE CU MULT SADISM (CRUZIME EXTREMĂ)

- Crima sadică din ștrandul orașului Pitești ... 13
- Dublul asasinat comis cu acte de cruzime, prin decapitare, în comuna Oarja, județul Argeș ... 18
- Dublul asasinat, de o cruzime incredibilă, comis asupra familiei ing. Pricop Petru ... 21
- Tragedia familiei Tudor Ciuflea, din localitatea Colibași, jud. Argeș ... 24
- Crima sadică comisă asupra profesoarei Steriade Florica ... 26
- Și un fir de păr are valoarea lui ... 29
- Arestarea studentului Rîmaru Ion, cel mai odios și temut criminal din România, care a comis 10 crime și tentative de crimă - infracțiuni grave și foarte grave, în serie, cu o ferocitate și cruzime de neimaginat ... 32

CAPITOLUL 2
EXPLOZII, FURTURI ȘI ALTE ASPECTE NEGATIVE DIN COMBINATUL PETROCHIMIC PITEȘTI ȘI DIN JUDEȚUL ARGEȘ

- Scurt istoric al constuirii Combinatului Petrochimic ... 39
- Accidentul tehnic de la Combinatul Petrochimic din Pitești, Secția Piroliză 1 ... 43
- Explozia de la Cracarea catalitică din Combinatul Petrochimic, care a zguduit întregul municipiu Pitești, trezind din somnul de noapte peste 70% din populație ... 46

- Gazeta de stradă din Combinatul Petrochimic Pitești ... 49
- Jocuri de noroc în timpul serviciului ... 52
- Arsenalul de muniție, armament și alte bunuri materiale sustrase de la locul de muncă de către B.V. ... 54
- Furtul pistolului TT, calibru 7,62 mm și a muniției aferente de la Întreprinderea Textilă Găvana, Pitești ... 57
- Hoții de butelii ... 60
- Hoții de lemne din comunele Domnești, Petroșani, Retevoești, Corbi ... 62
- Fabricarea de țuică în mod clandestin și valorificarea acesteia ... 64
- A fost înlăturată o eroare judiciară ... 67
- Câinele – prietenul devotat al omului ... 72
- Cum s-a produs moartea lui I.G.? ... 77
- Ce a pățit „Dracul" când a folosit tămâia ... 81

CAPITOLUL 3
ASPECTE VESELE, HAZLII, IMPREVIZIBILE DIN ACTIVITATEA MUNCII DE MILIȚIE

- Promovarea în funcție, cu scântei miraculoase ... 85
- Iubita directorului general din Combinatul Petrochimic Pitești a călcat pe bec ... 87
- Femeia seducătoare de bărbați din Combinatul Petrochimic Pitești ... 89
- „Încadrat informativ" de soție ... 90
- Hoții care au spart mai multe magazine, au căzut în plasa miliției ... 92
- Un caz foarte curios, chiar misterios ... 93
- Percheziție domiciliară la renumitul doctor chirurg Victor Mărtoiu ... 95
- Surprize hazlii după spargerea casei numitei M.E. din comuna Băbana ... 98

- Surpriză la spargerea sediului cooperativei din comuna Băbana ... 99
- Hoții de buzunare ... 100
- Viața de burlac după ce am ieșit ofițer ... 103
- Munca de prevenire ... 104
- Cum au fost "vânate" zăcămintele subsolului României ... 106
- Martor ocular la demolări și sistematizare ... 108
- O creanță de peste 100 milioane de dolari ... 109
- Concluzii ... 110

ANEXE

- Anexa 1 - De ce-l regretăm pe Ceaușescu ... 115
- Anexa 2 - Județul Argeș ... 120
- Anexa 3 - Fotografii ce oglindesc o parte din istoria județului și a țării ... 124
- Anexa 4 - Fotografii și documente din activitatea de ofițer de miliție ... 131
- Anexa 5 – Fotografii personale din arhiva autorului ... 137
- Statul de funcții al Miliției Regiunii Argeș ... 146
- BIBLIOGRAFIE ... 148